

H A S E K U R A I S U N A

Thái Phúc dịch

SÓI & GIA VI

SHAKUHAN
LAODONG

TRUONG HANG
THUONG LOI AN AN

I

Mục lục

Tác Giả Và Họ Sĩ

Tập 1

Chương Mở Đầu

Chương I

Chương Ii

Chương Iii

Chương Iv

Chương V

Chương Vi

Chương Kết

Lời Tác Giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tác Giả Và Hoạ Sĩ

Tác giả: Hasekura Isuna

Hasekura Isuna sinh ngày 27 tháng 12 năm 1982. Học khoa vật lý đồng thời là tác giả tác phẩm đoạt giải bạc của giải tiểu thuyết Dengeki lần thứ 12, anh vừa trải qua những ngày tháng vui vẻ vì có thể tạo ra thứ gì đó cho riêng mình, vừa khóc với thực tế cần hoàn thiện đủ các tín chỉ cho việc học. Anh tin tưởng rằng nguyên do mỗi lần bản thân hoa hết cả mắt khi nhìn vào các công thức là bởi lỗi của sinh học lượng tử.

Hoạ sĩ: Ayakura Jyuu

Ayakura Jyuu sinh năm 1981 tại Kyoto và mang nhóm máu AB. Hiện tại, anh sống tại Tokyo, làm việc và hoạt động tự do. Mục tiêu cuộc đời anh là kiếm đủ tiền để tậu một giá sách cực lớn. Tiếp đó, anh muốn đi một vòng thăm các điện thờ thần linh. Là người chỉ cần được ngủ đã thấy hạnh phúc.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 1

Chàng thương nhân lưu động Lawrence tìm thấy một cô gái vùi mình giữa những bó lúa mì và ngũ ngon lành trên chiếc xe hàng của mình. Đó là một thiếu nữ xinh đẹp với đôi tai và đuôi sói, tự xưng là thần sói của mùa vụ mang tên Holo.

"Tôi được dân chúng gọi là thần đó. Là Holo này chứ không phải ai khác đâu."

Holo lấu cá với tài ăn nói uyển chuyển luôn trêu chọc Lawrence. Dù còn bán tín bán nghi chuyện cô nàng có thật sự là thần sói của mùa vụ hay không, Lawrence vẫn đồng hành cùng Holo.

Những cơ hội làm ăn bất ngờ nảy sinh trong chuyến đi của hai người. Lời đồn thổi về việc đồng bạc nọ sẽ tăng giá trong tương lai gần... Vừa ngờ vực, Lawrence vừa tận dụng những cơ hội đó, nhưng...

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Ở ngôi làng này, khi những bông lúa chín vàng ươm ngả nghiêng trong gió thoảng, người ta lại bảo nhau rằng có một con sói vừa chạy ngang qua.

Bởi lẽ, hình ảnh những thân cây lúa mì đung đưa trên ruộng rất dễ khiến người ta liên tưởng tới một con sói đang chạy lao đi.

Khi trời nổi cơn gió lớn và cây lúa bị thổi rạp xuống, người ta bảo đó là do sói đã đạp lên thân cây. Khi mùa màng chẳng may thất bát, người ta đổ tại sói đã ăn hết lúa mì.

Cách nói ví von này cũng thú vị, đồng thời cũng mang lại không ít phiền toái.

Tuy thế, gần đây nó đã trở thành một kiểu thành ngữ phổ biến và chẳng còn mấy ai nhắc đến với sự kính sợ và thân thuộc như ngày xưa nữa.

Mặc dù bầu trời thu phía trên những cọng lúa mì đung đưa kia vẫn không hề thay đổi trong suốt mấy trăm năm, nhưng bên dưới khung trời đó, vạn vật thật sự đã đổi dời.

Những người nông dân cần mẫn chăm bón cho đồng ruộng ở đây thọ lắm cũng chỉ khoảng bảy mươi.

Ngàn ấy thế kỉ đã trôi qua, nếu không có gì thay đổi thì cũng không ổn.

Có lẽ vì thế nên họ không cần phải tôn trọng cái giao ước cổ xưa đó làm gì nữa, cô nghĩ thầm.

Dù thế nào thì nơi này cũng không còn cần đến cô nữa.

Rặng núi nhô lên từ phía Đông khiến những đám mây lơ lửng bên trên ngôi làng trôi dạt về phía Bắc.

Nhìn khung cảnh này, cô lại nhớ tới quê nhà của mình, vùng đất ở khuất xa sau những đám mây lững lờ trôi kia, và rồi thở dài.

Dời ánh mắt từ phía bầu trời xuống đồng ruộng, cô lại chăm chăm nhìn chiếc đuôi mĩ lệ đang phe phẩy ngay dưới mũi.

Chẳng còn việc gì khác hay ho hơn để làm, cô đành chải chuốt cho nó vậy.

Bầu trời thu vẫn cao vút và rất đổi trong xanh.

Một mùa gặt mới lại tới.

Một bầy sói lại chạy qua cánh đồng.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương I

"Đây là cái cuối cùng rồi nhỉ?"

"Hmm, vậy là... vừa đủ bảy mươi tám lông. Cảm ơn mọi người nhiều."

"Này, sao lại khách sáo thế. Anh là người duy nhất chịu tới tận chỗ núi non hẻo lánh này, Lawrence à. Tôi là người nói cảm ơn mới phải chứ."

"À, nhưng bù lại cho công sức bỏ ra thì tôi lại nhận về những tấm lông thượng hạng mà. Chắc chắn tôi sẽ còn trở lại."

Sau khi cuộc trao đổi thường lệ kết thúc, Lawrence kịp ra khỏi làng trước năm giờ sáng. Khi anh rời đi, mặt trời chỉ vừa mới ló dạng, còn lúc xuống núi và tới vùng đồng bằng này thì đã là giữa trưa.

Thời tiết hôm nay rất tuyệt, chẳng có lấy một ngọn gió heo may nào, đúng là một ngày lý tưởng để thư thái ngồi trên xe ngựa rong ruổi chốn đồng bằng. Nghe cứ như đùa nhưng đến tận dạo gần đây anh mới bắt đầu cảm thấy cái lạnh se se của mùa đông đã cận kề.

Tính ra thì đây đã là năm thứ bảy anh theo nghiệp thương nhân, và cũng là cái xuân xanh thứ hai mươi lăm của anh rồi. Thong dong ghé lái xe ngựa, anh chàng ngáp dài một tiếng rõ to.

Quanh đây chẳng có lấy một thân cây ngọn cỏ nào có thể tính là to cao, vậy nên tầm mắt của anh có thể vươn xa tít tắp. Và khi nó vươn xa tới cực đại, anh lơ mơ thấy bóng dáng của tu viện, một công trình được xây cách đây vài năm về trước.

Anh không rõ tên quý tộc trẻ nào lại đi nương nấu ở chốn xa xôi hẻo lánh này, nhưng phải nói kiến trúc bằng đá của tòa nhà vô cùng nguy nga tráng lệ. Thậm chí nó còn có cả một cánh cổng bằng thép nữa. Lawrence nhớ trong ấy có khoảng hai mươi tu sĩ trú ngụ, bên trong cũng xấp xỉ từng ấy nô bộc phục vụ cho những tu sĩ này.

Khi tu viện vừa được xây dựng, Lawrence tưởng rằng đây sẽ là một nguồn khách hàng mới và đầy tiềm năng. Nhưng rồi những tu sĩ kia rất cuộc vẫn có thể duy trì nhu yếu phẩm thường ngày mà không cần phải tuyển mộ một thương nhân độc lập nào, vậy nên giấc mộng của anh cũng cứ thế mà tan thành mây khói.

Phải thừa nhận rằng các tu sĩ sống rất thanh đạm, họ có ruộng và tự lo việc cày cấy được, thế nên trao đổi buôn bán với họ cũng chẳng lời lãi gì. Đã thế, họ còn có xu hướng chèo kéo bạn quyền góp rồi công đức đủ kiểu, thậm chí còn có tư tưởng quyết tiền hàng nữa.

Nếu chỉ tính tới những giao dịch cơ bản, họ là những đối tác còn tồi tệ hơn cả phường trộm cướp chính tông. Nói vậy thôi chứ vẫn có những lúc buôn bán với họ cũng có lợi lắm.

Thế cho nên Lawrence nhìn về phía tu viện với đôi chút tiếc nuối, nhưng sau đó anh chợt nheo mắt lại.

Từ hướng tu viện, anh thấy có người đang vẫy tay gọi.

"Cái gì thế nhỉ?"

Hình dáng đó trông không giống một nô bộc chút nào. Họ thường mặc những bộ đồ màu nâu tối, trong khi người đang vẫy tay kia lại khoác trên mình bộ quần áo màu lông chuột. Giờ mà tiến lại chỗ đó thì thế nào cũng gặp phiền toái, nhưng mà lỡ hấn ta đi rất có thể sẽ khiến mọi chuyện sau này càng thêm phần nghiêm trọng. Không còn cách nào khác, Lawrence bèn miễn cưỡng thúc ngựa đi tới.

Có vẻ như đã nhận ra rằng Lawrence đang tiến tới nên người đó không vẫy tay nữa, nhưng hắn ta cũng chẳng thèm mảy may cất bước lại gần. Chắc là hắn ta muốn đợi xe tới. Đây không phải là lần đầu anh gặp một người theo phe Giáo hội tỏ ra kiêu ngạo như thế này. Đành chịu vậy, lúc này Lawrence cũng không hơi đâu mà để bụng những chuyện nhỏ nhặt.

Khi gần tới chỗ tu viện và bóng dáng của người vừa vẫy gọi cũng dần hiện rõ, Lawrence bất giác lẩm bẩm:

"... Một hiệp sĩ?"

Ban đầu anh thấy ý nghĩ đó thật là kỳ cục và gạt đi ngay, nhưng khi tới gần anh mới nhận ra đó thật sự là một hiệp sĩ. Bộ trang phục màu lông chuột mà anh nhìn thấy hóa ra chính là bộ áo giáp bạc.

"Này, anh kia! Làm gì ở đây thế?"

Anh vẫn chưa tiến lại đủ gần để hai người có thể thoải mái trò chuyện nên tên hiệp sĩ buộc phải hét lên. Hắn ta chẳng buồn tự giới thiệu, chắc là đinh ninh rằng ai cũng biết chức trách của hắn.

"Tôi là Lawrence, một thương nhân. Ngài cần tôi giúp gì chẳng?"

Rốt cuộc Lawrence cũng tới ngay trước tu viện, đủ gần để đếm được cả số nô bộc đang làm việc trên những thửa ruộng ở phía Nam.

Anh cũng nhận ra rằng tay hiệp sĩ trước mặt anh không đứng một mình. Phía bên kia tu viện còn có thêm một gã nữa, hắn là đang đứng gác.

"Một thương nhân? Hường đó làm gì có thị trấn nào?" Tên hiệp sĩ hống hách nói, không quên ưỡn ngực ra, cứ như muốn khoe dấu thập tự vàng chói chạm trổ trên đó vậy.

Nhưng tấm áo choàng phủ trên vai hẳn lại có màu xám, tổ cáo việc hẳn chỉ là một tên hiệp sĩ quèn không hon. Mái tóc vàng hoe có vẻ mới được cắt tĩa, thân hình trông chẳng có vẻ gì là đã muôn lần xông pha trận mạc, tóm lại là một gã lính mới kiêu ngạo. Không thể qua loa ứng phó với những người thuộc dạng này được, họ rất dễ kích động.

Vậy nên thay vì trả lời, Lawrence lấy từ trong túi áo trước ngực ra một túi da nhỏ và cẩn thận tháo dây buộc ra. Bên trong là những viên kẹo mật ong kết tinh sáng sắn. Anh bốc một viên ra rồi bỏ vào miệng, sau đó mời tay hiệp sĩ.

"Ngài thử một viên chứ?"

"Hừm", tên hiệp sĩ chần chừ do dự một lúc, rồi rốt cuộc cũng bị cơn thèm ngọt khuấy phục.

Nhưng mà nhờ cái danh hiệp sĩ nên hẳn cũng kiếm chế được kha khá thời gian từ lúc gặt đầu cho tới lúc thật sự thò tay ra bốc viên kẹo mật ong thơm phức.

"Cách đây nửa ngày đường về phía Đông có một ngôi làng nhỏ nằm sâu trong núi. Tôi tới đó để buôn muối."

"À. Trên xe kéo của anh chất rất nhiều hàng thì phải. Cũng là muối à?"

"Không, là lông thú. Nhìn này", Lawrence quay ra đằng sau và tháo tấm bạt phủ trên xe xuống, lộ ra hàng tá bộ lông chồn thượng hạng chất đầy bên trong. Một năm tiền lương của tay lính đây tính ra cũng chẳng đáng bao nhiêu so với giá trị của lô hàng này.

"Mm. Còn cái này?"

"À đây chỉ là một ít lúa mì tôi được dân làng đưa cho thôi."

Bó lúa mì nằm một góc bên cạnh mớ lông chồn kia được thu hoạch từ ngôi làng mà Lawrence vừa tới buôn muối. Giống lúa này chịu lạnh rất tốt, lại có tính kháng sâu mọt cao. Anh định đem chúng tới vùng Tây Bắc bán, mùa màng ở đó đang phải gánh chịu thiệt hại nặng nề từ thiên tai bất gía.

"Hừm. Tốt lắm. Cho anh qua."

Với cái giọng đầy kình kiêu của tên hiệp sĩ trước đó, nếu bây giờ Lawrence vẫn ngoan ngoãn đáp, "Rõ, thưa ngài" thì thật chẳng đáng mặt thương nhân. Cố tình giơ cái túi ra, Lawrence quay mặt về phía tên hiệp sĩ:

"Có chuyện gì vậy ngài? Mọi khi đâu có hiệp sĩ nào đứng gác ở đây?"

Tên hiệp sĩ trẻ nhú mày ngạc nhiên trước câu hỏi của anh và những nếp nhăn trên trán lại càng hiện rõ khi hắn liếc nhìn túi kẹo mật ong.

Hắn ta bị dụ rồi! Lawrence tháo hắn dây buộc túi ra và lại bốc thêm một viên kẹo khác để đưa cho hiệp sĩ.

"Mmm. Ngon lắm. Cảm ơn."

Gã này cũng biết điều đấy! Lawrence cúi đầu cảm tạ, kèm theo đó là nụ cười đậm chất thương nhân.

"Những tu sĩ ở đây nghe phong thanh rằng có một lễ hội dị đoan lớn sắp được tổ chức, chính vì vậy nên an ninh đang được tăng cường sít sao. Anh có biết tin gì về lễ hội này không?"

Nếu nghe xong lời giải thích kia mà để lộ chút thất vọng nào trên mặt thì gọi anh là một tay diễn kịch hạng ba đã là quá rộng rãi rồi. Thế nên Lawrence chẳng để lộ gì khác ngoài vẻ chán nản tự nản ra và đáp: "Tiếc quá, tôi chẳng biết gì cả." Dĩ nhiên đây là một lời nói dối bự tổ chẳng, nhưng tránh làm sao được khi mà thông tin hắn có là hoàn toàn sai bét.

"Có lẽ nó thật sự được tổ chức bí mật rồi. Đám dị giáo đều rất một lũ giáo hoạt cả mà." Ý nghĩ của hắn cũng khá ngộ nghĩnh đấy, nhưng Lawrence cũng chỉ gật đầu hưởng ứng rồi đánh xe rời đi.

Tay hiệp sĩ cũng gật đầu và cảm ơn một lần nữa vì món kẹo mật ong.

Tất nhiên là chỗ kẹo đó ngon tuyệt rồi. Phần lớn lương lậu của hiệp sĩ cấp thấp đều đổ hết vào trang bị và tiền thuê trọ; thậm chí một tay thợ sửa giày học việc còn có cuộc sống khá giả hơn. Hắn là phải rất lâu rồi gã hiệp sĩ này mới được đụng tới đồ ngọt.

Nói là nói vậy thôi chứ Lawrence cũng chẳng định cho anh ta thêm một viên nào nữa đâu. Kẹo mật ong cũng đắt đỏ lắm chứ bộ.

"Cơ mà lễ hội dị đoan á?" Khi tu viện đã khuất dạng phía sau lưng, Lawrence nhấm lại những lời tay hiệp sĩ vừa nói và cười khố.

Lawrence hiểu tay hiệp sĩ muốn nói tới cái gì. Thực ra, bất cứ ai sống ở vùng này cũng đều biết cả thôi.

Nhưng chẳng có "lễ hội dị đoan" nào ở đây hết. Những tín đồ dị giáo thực thụ sống ở tít về phía Bắc hay phía Đông cơ.

Còn cái lễ hội này khó có thể coi là thứ đáng để các hiệp sĩ canh phòng nghiêm ngặt. Nó chỉ là một lễ hội mùa bình thường không hơn, một lễ hội có thể tìm thấy ở bất cứ nơi đâu.

Nhưng cũng phải công nhận là lễ hội của vùng này quy mô tầm cỡ hơn hẳn so với một lễ hội thông thường. Có lẽ do vậy nên tu viện mới để mắt tới và báo về cho giáo hội cấp thành phố. Từ lâu vùng này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Giáo hội, đâm ra chuyện này lại càng khiến họ lo lắng sốt ruột.

Quả thực là từ trước tới nay Giáo hội vẫn luôn nuôi tham vọng thanh trừng hết thầy dị giáo và khai hóa cho những kẻ ngoại đạo, cũng vì thế mà những vụ xung đột giữa các nhà khoa học tự nhiên cùng các nhà thần học trong thành phố là chuyện cơm bữa. Cái thời mà Giáo hội có thể cưỡng ép người dân phục tùng vô điều kiện đã trở thành dĩ vãng rồi.

Địa vị vững chắc của Giáo hội đã bắt đầu sụp đổ - dù người dân thành phố không ai nói ra nhưng tất cả đều đang dần dần nhận thấy. Trên thực tế, dạo gần đây Giáo hoàng đã phải đệ trình lên quốc vương của nhiều nước để xin viện trợ do các khoản thu từ thuế tôn giáo tụt hẳn so với mức dự kiến và không thể bù đắp đủ cho phí tổn tu sửa đại thần điện. Nếu là mười năm trước thì đây sẽ là chuyện cười lố bịch nhất trần đời.

Chính vì lý do trên mà Giáo hội đang làm đủ mọi cách để có thể lấy lại được quyền uy xưa.

"Kiểu này lại khó làm ăn rồi đây" Lawrence cười khở, bốc thêm một viên kẹo khác bỏ vào miệng.

Khi Lawrence đến được vùng đồng bằng thì sắc vàng đã nhuộm cả phương trời phía Tây, rực rỡ hơn cả những bông lúa trên đồng. Những cánh chim ngoài xa giờ chỉ còn là những chấm tròn tí hon, tất cả đều đang lặn lội trên đường về tổ, còn dàn đồng ca ếch ộp thì tự thưởng cho mình bằng những khúc ru ca vang lên khắp mọi nơi.

Có vẻ như các thửa ruộng lúa mì hầu hết đã được gặt, vậy nên lễ hội mùa sẽ được tổ chức sớm thôi - có khi ngày mốt đã bắt đầu rồi cũng nên.

Trái rộ trước mắt Lawrence là những cánh đồng lúa mì phì nhiêu và là niềm tự hào của làng Pasloe. Vụ mùa càng bội thu thì người dân càng khá giả. Thêm vào đó, vị quý tộc cai quản mảnh đất này, bá tước Ehrendott là một người nổi tiếng lập dị trong vùng. Ông rất thích làm việc đồng áng,

vậy nên không có gì lạ khi lễ hội này được ông đích thân hậu thuẫn, để rồi năm nào nó cũng đầy ắp men rượu và tiếng ca.

Tiếc thay, vì người ngoài không được phép, nên Lawrence chưa một lần được tham gia lễ hội ấy.

"Xin chào!" Lawrence vẫy gọi một bác nông dân ở ngoài góc một thửa ruộng. Ông đang lái một chiếc xe kéo chất đầy lúa mì và tất cả đều chín vàng ươm. Những kẻ đầu cơ vào lúa mì nay có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

"Sao thế?"

"Ông có thể cho tôi biết Yarei hiện đang ở đâu không?", Lawrence hỏi.

"À, Yarei đang ở đằng kia kìa, thấy đám đông đang tụ tập bên ấy không? Là thửa ruộng đó đó. Năm nay toàn thanh niên trai tráng tụ tập bên ấy. Thu hoạch chậm quá nên thế nào người ở ruộng ấy cũng trở thành Holo của năm nay cho xem!", bác nông dân vui vẻ nói, trên khuôn mặt rám nắng đó là nụ cười rạng rỡ. Nụ cười chất phác này là thứ mà một tay thương lái sẽ chẳng bao giờ có được.

Lawrence cảm ơn bác nông dân bằng nụ cười thương nhân chuyên nghiệp nhất mình có được, rồi thúc ngựa về phía Yarei.

Đúng như bác nông dân nói, ở đằng ấy có một đám đông đang túm tụm lại trong một phạm vi nhất định và đang hò hét gì đó. Có vẻ như họ đang trêu chọc một vài người vẫn còn đang làm việc trên đồng, nhưng không phải là muốn nhạo báng sự chậm trễ của họ đâu. Việc này chẳng qua chỉ là một phần của lễ hội thôi.

Thong thả đi tới chỗ đám đông, Lawrence nghe rõ tiếng họ reo hò.

"Có sói! Có sói!"

"Sói ở đằng kia kìa!"

"Ai sẽ là người cuối cùng và tóm được con sói? Ai, ai, ai?" Dân làng nhao nhao lên, nét mặt ai cũng vui mừng phấn khởi trông cứ như đã chệnh choáng say. Không ai để ý tới Lawrence vừa mới dừng chiếc xe ngựa ở phía sau.

Cái mà họ đang hào hứng gọi là sói kia thực ra không phải là một con sói. Nếu mà là sói thật thì ở đây đã chẳng ai cười nổi rồi.

Sói là vị thần của mùa màng và theo như truyền thuyết của làng kể lại thì nó lẩn trốn ở trong bó lúa cuối cùng chưa bị gặt. Ai cắt được bó lúa đó xuống sẽ bị thần sói nhập, chuyện là thế đấy.

"Bó cuối cùng đây!"

"Cẩn thận đấy, đừng cắt quá nhiều!"

"Tham lam quá Holo sẽ chạy mất đấy!"

"Ai, ai sẽ bắt được sói?"

"Là Yarei! Yarei, Yarei, Yarei!"

Lawrence nhảy khỏi xe ngựa, nhìn xuyên qua đám đông và thấy Yarei đã cắt được bó lúa mì cuối cùng. Khuôn mặt của chàng trai đen nhẻm bởi đất cát và mồ hôi. Anh mỉm cười tươi rói, giơ bó lúa lên cao, ngoảnh đầu lại rồi hú lên.

"Awooooooo!"

"Là Holo! Holo, Holo, Holo!"

"Awooooooo!"

"Thần sói Holo ở đây! Thần sói Holo ở đây!"

"Bắt nó lại! Bắt lại nhanh lên!"

"Đừng để nó thoát! Đuổi theo mau!"

Những thanh niên đang hò hét đột nhiên đuổi theo Yarei.

Vị thần của mùa màng bội thu một khi bị phát hiện sẽ nhập vào một người thường và cố gắng chạy trốn. Bắt được nó thì nó sẽ ở lại làng cho tới năm sau.

Chẳng ai biết vị thần nọ có thật sự tồn tại hay không, nhưng đây đã là một phong tục của vùng này rồi.

Lawrence là người đi nhiều biết rộng, vậy nên anh không mấy may bận tâm tới giáo lý của Giáo hội, nhưng trái lại, anh cực kỳ mê tín, còn mê tín hơn cả những thôn dân ở đây nhiều. Đã không biết bao nhiêu lần anh trèo đèo lội suối tới các thị trấn để rồi nhận ra giá cả hàng hóa của mình đã tụt dốc không phanh. Chỉ thế thôi cũng đủ để bất cứ ai trở nên mê tín rồi.

Thế cho nên anh chẳng ngạc nhiên chút nào trước cái phong tục mà những tín đồ sùng đạo hay những chức sắc của Giáo hội đang để mắt tới.

Nhưng Holo của năm nay lại là Yarei, chuyện này thật sự phiền toái. Yarei sẽ bị nhốt trong nhà kho cùng với thức ăn cho tới khi lễ hội kết thúc - chắc khoảng một tuần - và chẳng ai có thể tới nói chuyện với anh ta được.

"Biết làm sao được...", Lawrence thở dài, trở về xe ngựa và đi tới nhà của trưởng thôn.

Vốn dĩ anh muốn chèn chén với Yarei một bữa, tiện thể báo lại sự việc ở tu viện hồi trưa, nhưng nếu không kịp đem bán chỗ lông chồn đang đổ đồng trên xe kia thì anh sẽ không đủ tiền để chi trả cho những đơn hàng

mua từ nơi khác. Anh cũng muốn nhanh chóng bán chỗ lúa mì mang từ ngôi làng nọ, nên không thể có đủ thời gian ngồi đợi lễ hội này kết thúc được.

Lawrence thuật lại một cách ngắn gọn sự việc diễn ra vào buổi trưa tại tu viện cho vị trưởng thôn đang tất tả chuẩn bị cho lễ hội. Sau đó anh lịch sự từ chối lời mời nghỉ lại qua đêm và rời khỏi làng.

Những năm trước khi bá tước lên nắm quyền, lãnh địa này phải chịu đủ thứ sưu cao thuế nặng, khiến cho hàng hóa xuất ra bị đội giá khủng khiếp. Lawrence đã từng mua một ít lúa mì với cái giá cắt cổ đó và bán ra để rồi thu lại chút lợi nhuận còm cõi. Anh làm vậy chẳng phải vì muốn dân làng mang ơn gì đâu, chỉ vì vào thời điểm đó anh không có đủ khả năng để cạnh tranh được với những tay thương nhân khác, những kẻ có được nguồn thóc lúa rẻ hơn, hảo hạng hơn. Tuy nhiên, phía dân làng vẫn biết ơn vì hành động đó của anh và người đứng ra môi giới lúc đó chính là Yarei.

Thật đáng tiếc khi không thể say sưa một trận cùng Yarei, nhưng một khi Holo xuất hiện thì chẳng mấy chốc Lawrence sẽ bị đuổi đi thôi, dù sao thì đây cũng là lúc lễ hội náo nhiệt nhất. Nếu có ở lại qua đêm thì anh cũng không ở lâu được. Chẳng còn cách nào khác, Lawrence đành ngồi trên xe ngựa, gặm nhấm nổi cô đơn khi bị cho ra rìa.

Thường thức một ít rau quả được tặng làm quà, anh rong ruổi về phía Tây, đi ngang qua những cô bác nông dân hồ hởi trở về sau một ngày dài làm việc.

Phải quay lại với chuyến hành trình buồn tẻ của mình, Lawrence có chút ghen tỵ với các bác nông dân cũng như những người bạn của họ.

Lawrence năm nay hai mươi lăm tuổi và là một thương nhân lưu động. Anh học nghề ở chỗ một người bà con năm mươi hai tuổi và đến khi bước sang tuổi mười tám, anh bắt đầu khăn gói ra đi tự thân tự lập.

Vẫn còn rất nhiều nơi anh chưa được đặt chân tới, và anh cảm thấy thử thách thực sự trên con đường trở thành một thương nhân đích thực vẫn còn đang đợi mình ở phía trước.

Cũng giống như biết bao thương nhân lưu động khác, giấc mộng của anh là tích cóp đủ tiền vốn để mở một cửa tiệm trong thị trấn, nhưng giấc mơ ấy vẫn còn xa vời lắm. Nếu anh có thể chớp lấy được thời cơ thuận lợi nào đó thì may ra, nhưng phiền một nỗi là những cơ hội đó hầu hết đều bị những tay thương nhân máu mặt hơn vung tiền cướp hết.

Lại có một vấn đề khác, anh luôn phải chuyên chở hàng đồng hàng hóa qua lại giữa những miền quê để có thể đều đặn trả các khoản nợ của mình. Vậy nên dù anh có nhìn thấu được một cơ hội tiềm năng thì anh cũng không đủ điều kiện để nắm bắt. Với một thương nhân lưu động thì điều đó chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, mãi chẳng thể nào chạm tới.

Lawrence ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tròn tuyệt đẹp rồi thở dài. Đạo gần đây anh nhận ra tần suất của những tiếng thở dài càng lúc càng tăng, không biết có phải là di chứng sau bao nhiêu năm tất tả ngày đêm buôn bán, hay là do gần đây anh cũng kiếm chút đỉnh và bắt đầu lo nghĩ nhiều hơn cho tương lai.

Thêm vào đó, thay vì nghĩ tới những thứ như chủ nợ, hạn trả tiền, hay làm sao để tới được thị trấn tiếp theo càng sớm càng tốt, anh lại để những suy nghĩ vẫn vơ liên tục ùa về.

Đặc biệt là về những người anh gặp trong những chuyến đi của mình.

Anh nghĩ về những thương nhân anh quen biết khi thường xuyên tạt qua một thị trấn nào đó, về những thôn dân anh kết thân tại những điểm bán buôn anh đi qua trong chuyến hành trình, về cô hầu gái anh trót yêu trong một dịp nghỉ chân dài ngày tại nhà trọ, chờ bão tuyết tan. Vân vân và vân vân.

Nói tóm lại, anh càng lúc càng muốn có một người bạn đồng hành.

Khát khao đó có thể nói là căn bệnh nghề nghiệp ác tính của các thương nhân, những người dành phần lớn thời gian trong năm ngồi một mình trên xe ngựa, nhưng phải đến dạo gần đây anh mới bắt đầu cảm nhận rõ rệt. Từ trước đến giờ anh vẫn luôn huênh hoang rằng mình sẽ chẳng bao giờ nhiễm bệnh, nhưng ngày nào cũng lẻ loi bên con ngựa này khiến anh bắt đầu có những suy nghĩ kiểu như "Nếu con ngựa này nói được thì hay biết mấy".

Những sự tích về chuyện ngựa kéo xe hóa thành người không phải là thứ gì đó quá lạ lẫm trong giới thương nhân dạo và Lawrence vẫn luôn cười nhạo những câu chuyện bịp bợm đó, nhưng gần đây anh lại hoài nghi không biết chuyện đó có thật hay không.

Khi một thương nhân trẻ tìm tới nơi buôn ngựa để mua một con, một vài người thậm chí còn giới thiệu con ngựa cái với khuôn mặt tinh bơ: "Để phòng khi nó hóa thành người".

Chuyện này thật sự đã xảy ra với Lawrence, lúc đó anh đã mặc kệ lời khuyên và mua một chú ngựa đực vạm vỡ cứng cáp.

Đó chính là chú ngựa đang cần mẫn kéo xe ở phía trước. Thế nhưng thời gian vẫn cứ lặng lẽ trôi và Lawrence càng lúc càng cô đơn, thế cho nên thỉnh thoảng anh lại nghĩ đáng ra lúc đó mình nên mua một con ngựa cái.

Nhưng mặt khác, ngựa kéo xe phải chuyên chở những chuyến hàng nặng trĩu quanh năm suốt tháng, vậy nên dù nó có biến được thành người thì chắc cũng chẳng bao giờ có chuyện nó phải lòng chủ nhân của mình, hay là vận dụng sức mạnh thần bí của nó để ban phước lành cho cậu chủ.

Chắc nó sẽ luôn mồm đòi trả công và nghỉ ngơi thôi, Lawrence tự nghĩ.

Nghĩ đến đó, anh thầm quyết định rằng một con ngựa tốt hơn hết vẫn nên ở lốt một con ngựa, dù cách nghĩ đó quả thực là ích kỷ. Lawrence mỉm cười chua chát rồi lại thờ dãi, cứ như ngán ngẫm với chính bản thân mình vậy.

Chẳng mấy chốc anh đã tới trước một con sông và quyết định dừng chân lại để cắm trại qua đêm. Trăng rằm lơ lửng trên cao vẫn đang tỏa ánh sáng rạng rỡ, nhưng thế vẫn chưa đủ để đảm bảo rằng anh sẽ không bị té xuống sông nếu liều lĩnh đi ngang qua. Nếu chẳng may xảy ra chuyện đó thật thì gọi "thảm họa" vẫn còn là nói giảm nói tránh đấy. Anh phải nghỉ lại ở đây thôi, chẳng việc gì phải mua dây buộc mình cả.

Lawrence ghì cương và chú ngựa dừng lại, phì phò hai ba tiếng. Có vẻ nó đã nhận ra rằng giờ nghỉ ngơi đã tới.

Ném hết mớ rau quả còn lại cho con ngựa, Lawrence lấy một cái xô từ trên xe xuống và múc một ít nước sông lên đặt trước mặt nó. Thấy nó háo hức sục mõm xuống cái xô, Lawrence cũng uống một ít nước anh lấy được từ ngôi làng.

Kể mà có tí rượu thì hay hơn, nhưng uống rượu mà không có bạn thì chỉ khiến sự cô đơn thêm phần da diết. Mà cũng chẳng có gì đảm bảo rằng anh sẽ không say túy lúy, vậy nên Lawrence quyết định đi ngủ.

Vừa đi đường vừa uể oải nhấm nháp chỗ rau quả nên cũng lưng lửng bụng rồi, vì vậy giờ anh chỉ ăn thêm chút thịt bò rồi nhảy lên thùng xe. Bình thường Lawrence sẽ trải vải bạt sợi gai lên làm ga giường, nhưng đêm nay có cả đồng lông chồn trên xe, đại gì mà không ngủ trên đó. Sáng ra tỉnh dậy hẳn sẽ bị ám mùi hôi, nhưng thà vậy còn hơn là bị chết cứng.

Nếu cứ nhảy xô lên đồng lông chồn sẽ làm bó lúa mì bị nát hết mất, thế cho nên anh vẫn lật tấm vải bạt ra khỏi thùng xe để lấy chỗ dẹp bó lúa sang một bên.

Và sau đó, nếu không vì sự khó tin quá đỗi của khung cảnh trước mặt thì chắc Lawrence đã hét toáng lên rồi.

"Này."

Lawrence không rõ giọng nói của mình đã bật được khỏi cổ họng chưa. Anh sốc nặng, bắt đầu hoài nghi rằng nổi cô đơn cuối cùng đã đánh gục anh, đến mức khiến anh sinh ảo giác.

Nhưng dù đã lắc đầu rồi dụi mắt, hình ảnh vị khách vẫn chưa biến mất.

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần ấy đang ngủ thật ngon, thật say sưa, khiến bất cứ ai cũng cảm thấy tội lỗi nếu phải đánh thức cô dậy.

"Này, cô kia", rốt cuộc Lawrence cũng hoàn hồn và lên tiếng gọi. Anh muốn hỏi xem điều gì đã khiến cho một người lạ lại đi trèo lên xe của anh và ngủ như thế. Một trong những tình huống tồi tệ nhất là đây là một cô gái bỏ nhà chạy trốn khỏi làng. Và anh chẳng muốn vợ lấy cái phiền phức đó chút nào.

"... Ừm?" Cô gái yếu ớt giờ mới phản ứng lại, đôi mắt của cô vẫn khép hờ, giọng nói ngọt ngào tới mức có thể khiến anh chàng thương nhân tội nghiệp của chúng ta - kẻ trước giờ chỉ biết tới mấy chốn nhà thổ trong thành phố - như muốn ngất lịm đi.

Mặc dù chỉ là một thiếu nữ trẻ tuổi nhưng cô ấy lại sở hữu sức quyến rũ kinh người. Cô nép mình ở đó, giữa những tấm lông chồn, tấm mình trong ánh trăng.

Lawrence nuốt xuống một ngụm nước bọt trước khi nào bộ bắt đầu hoạt động trở lại.

Cô ấy xinh đẹp tới nhường này cơ mà. Nếu chẳng may cô là gái bán hoa thì không biết một lần chạm vào người sẽ khiến anh phải vét bao nhiêu tiền cho đủ đây.

Tính toán về phương diện kinh tế là thần dược an thần hữu hiệu hơn bất cứ bài kinh cầu nguyện nào.

Lawrence ngay lập tức lấy lại phong thái thường nhật và lên giọng.

"Này, cô kia! Cô đang làm trò gì trong xe của người khác thế?"

Cô gái vẫn không có phản ứng gì.

Bực mình vì cô nàng cứ ngủ say như chết, Lawrence túm lấy một bộ lông mà cô đang lấy làm gối kê đầu và giật mạnh ra. Không còn chỗ tựa, đầu cô đập vào sàn và sau đó tiếng càu nhàu khó chịu vang lên.

Anh đang định tiếp tục lên giọng quở trách, nhưng rồi lại dừng người.

Trên đầu cô gái này có một cặp tai thú.

"Mm...hah..."

Thấy cô gái đã tỉnh hẳn, Lawrence thu hết dũng khí rồi lên tiếng hỏi.

"Này cô kia, cô tùy tiện trèo lên xe tôi là có mục đích gì?"

Trong những chuyến hành trình qua những miền quê, Lawrence đã bị lũ trộm cướp trấn lột không chỉ một lần. Anh tự nhận thấy mình can đảm và táo bạo hơn hẳn những người bình thường. Lawrence không phải kiểu người sẽ run rẩy trước mặt một cô gái, cho dù cô gái ấy có đôi tai thú trên đầu đi nữa.

Cô gái kia vẫn không hề đáp lại, tuy nhiên lần này Lawrence không lên giọng tra hỏi nữa.

Đó là vì cô ấy đang từ từ thức giấc mà trên người chẳng có một mảnh vải nào che thân, thật sự là xinh đẹp đến không thốt nên lời.

Dưới vầng trăng tròn vành vạnh, mái tóc cô ấy mềm mượt như dải lụa tơ tằm, rủ xuống hai bờ vai như một tấm áo choàng sang quý. Những lọn tóc vương trên cổ và vai cô vạch nên một đường thẳng tuyệt mỹ đủ để khiến những bức họa vẽ Đức mẹ đồng trinh Maria kiệt xuất nhất cũng phải cúi mình xấu hổ; hai cánh tay kia trông thanh mảnh như thể được tạc ra từ băng tuyết.

Và giữa thân thể không chút tì vết đó là gò bồng đào nhỏ nhắn, tinh xảo tới mức khiến người ta dễ lầm tưởng rằng nó được đúc chạm từ một chất liệu nào đó chứ không phải là da thịt phàm trần. Nơi đó tỏa ra một mùi hương căng tràn sức sống, cứ như thể ẩn trong cái thứ đầy mê hoặc đó là muôn ngàn hơi ấm vậy.

Nhưng khung cảnh mê hoặc đó chẳng kéo dài được lâu.

Cô gái từ từ há miệng ra rồi ngẩng mặt lên phía bầu trời. Khép hai mắt lại, cô hú lên:

"Auwoooooooooooooo!"

Nỗi sợ hãi đột nhiên trỗi dậy trong Lawrence, nó cuốn qua người anh như một cơn cuồng phong.

Tiếng hú đó là giai điệu được loài sói và chó dùng để gọi đồng bọn, sau đó đuổi bắt và lừa con mồi vào một góc.

Đây là một tiếng hú thực sự, chứ không phải là thứ âm thanh nửa mùa mà Yarei hú lên ban nãy. Lawrence đánh rơi cả miếng thịt bò đang cắn dở trên miệng; con ngựa của anh cũng không hờn gì, nó giật nảy mình và ngẩng phắt đầu lên.

Rồi sau đó, anh giật mình nhận ra thân hình cô lộ ra dưới ánh trăng chiếu rọi. Và trên đầu cô là một cặp tai. Một cặp tai thú.

"... Mm. Trăng đẹp dữ. Anh có rượu không?", cô hếch cằm lên, khẽ nhếch miệng cười. Nghe tiếng cô ấy nói, Lawrence rớt cuộc cũng hoàn hồn trở lại.

Trước mặt anh không phải chó cũng chẳng phải sói. Chỉ là một cô gái xinh đẹp với đôi tai thú mà thôi.

"Tôi chẳng có giọt rượu nào sất. Mà cô là ai, sao lại ngủ trong xe tôi? Cô sắp bị đem ra thị trấn nên bỏ chạy à?" Lawrence hống hách hết mức có thể nhưng cô gái chẳng mấy may dao động.

"Cái gì, anh không có rượu à? Thức ăn thì sao...? Trời ạ, lãng phí thế", cô gái hờ hững nói, mũi giật giật.

Cô nhìn miếng thịt bò Lawrence đánh rơi ban nãy, lượm nó lên rồi cho vào miệng.

Khi cô nhai ngấu nghiến, Lawrence thấy rõ hai chiếc răng nanh bén nhọn lộ ra.

"Cô là ma quỷ hay sao?", anh hỏi, đưa tay tìm con dao bạc dắt bên hông.

Là một thương nhân lưu động, Lawrence thường xuyên phải quy đổi một lượng lớn tiền tệ, thế nên anh thường sẽ lưu trữ tiền của mình dưới dạng vật phẩm. Con dao bạc này chính là một món như thế, và bạc cũng là thứ kim loại trứ danh với sức mạnh thần thánh chuyên để trừ tà.

Tuy nhiên, khi Lawrence đặt tay lên chủ thủ rồi hỏi, cô gái cứ nhìn chăm chăm vào anh rồi bất chợt cười phá lên.

"Ahahahaha! Giờ tôi lại còn là một con quỷ á?"

Cô cười ha hả, miệng há to quá nên miếng thịt lại rớt ra. Cô ấy thực sự đáng yêu tới mức khiến anh buông mọi phòng bị.

Hai chiếc răng nanh đó chỉ khiến cô thêm muôn phần quyến rũ mà thôi.

Tuy nhiên, bị cười nhạo như vậy thì Lawrence chẳng thoải mái chút nào.

"C-có gì đáng cười sao?"

"À, tất nhiên rồi! Đây thật sự là lần đầu tiên tôi bị gọi là một con quỷ đó."

Vẫn còn đang cười khúc khích, cô gái lại lượm miếng thịt lên và ăn tiếp. Cô thật sự có răng nanh, lại thêm cả đôi tai đó nữa. Thế là đủ để kết luận cô không phải là người thường.

"Vậy tóm lại cô là cái thứ gì?"

"Tôi á?"

"Bộ tôi đang nói chuyện với người khác à?"

"Con ngựa, biết đâu đấy."

Khi Lawrence rút chủy thủ ra, nụ cười của cô gái cũng biến mất. Đôi mắt màu hổ phách nhuộm chút sắc đỏ của cô nheo lại.

"Tôi hỏi, cô là cái thứ gì?"

"Giờ lại còn rút dao ra đe dọa tôi nữa à? Sao lại thô lỗ thế chứ."

"Cái gì?!"

"Hm. À, ra vậy. Tôi đã trốn thoát thành công. Xin lỗi nhé! Tôi quên bég mắt", cô gái mỉm cười và nói với một nụ cười hết mực ngây thơ và quyến rũ.

Lawrence không hề lung lạc trước nụ cười đó, tuy nhiên anh vẫn cảm thấy một người con trai mà lại chĩa mũi dao về phía một cô gái như vậy thì quá mức khó coi, vậy nên anh bèn cất nó đi.

"Tôi tên là Holo. Đã lâu rồi tôi chưa quay lại hình dạng này, nhưng, chà, xem ra vẫn ổn."

Khi cô gái nhìn lại một lượt thân thể mình với vẻ hài lòng thì Lawrence lại quá nhập tâm vào nửa đầu của câu nói làm anh bỏ lỡ mất nửa sau.

"Holo?"

"Mm, Holo. Một cái tên đẹp đó."

Lawrence đã đi rất nhiều nơi, ghé qua rất nhiều vùng đất, nhưng chỉ có duy nhất một nơi mà anh từng nghe qua cái tên đó.

Và đó chính là vị thần mùa vụ của làng Pasloe.

"Trùng hợp thật. Tôi cũng biết một người tên là Holo."

Cô gái này quả là gan dạ khi dám dùng tên của một vị thần, nhưng ít nhất giờ anh cũng chắc chắn rằng cô ấy tới từ làng Pasloe. Có lẽ vì đôi tai và cặp răng nanh đó mà cô bị gia đình giấu đi và bí mật nuôi nấng. Thế cho nên khi này mới có câu "trốn thoát thành công".

Lawrence đã từng nghe kể về những đứa trẻ dị thường này. Họ gọi chúng là những đứa trẻ ma quỷ bị yêu quái nhập vào khi vừa mới sinh ra. Nếu Giáo hội phát hiện ra những đứa trẻ này thì chúng - cùng với gia đình

của mình - sẽ bị đóng cọc thiêu sống vì mang tội thờ phụng ma quỷ. Thế nên những đứa trẻ nếu không bị bỏ hoang trên núi thì cũng được nuôi nấng trong bí mật.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lawrence thật sự thấy một đứa trẻ như vậy. Từ trước tới nay anh vẫn luôn mặc định rằng tất cả bọn họ đều sẽ cục súc đáng tởm, nhưng chỉ dựa vào ngoại hình thôi thì cô gái này thậm chí xứng đáng được gọi là nữ thần.

"Ô hô, tôi thì lại chưa từng gặp ai có tên giống mình hết nha. Kẻ đó ở đâu vậy?" Nhìn cô gái gặm miếng thịt mà anh chẳng tìm thấy điểm nào khả nghi. Rất có thể do bị giam hãm quá lâu nên cô thật sự tin rằng mình là một vị thần cũng nên.

"Đó là tên của vị thần mùa vụ trong vùng này. Cô có phải là vị thần đó không thế?"

Nghe Lawrence nói vậy, khuôn mặt dưới ánh trăng của cô gái hơi cứng lại, nhưng rồi lập tức giãn ra và mỉm cười.

"Từ lâu rồi, tôi vẫn luôn bị mảnh đất này ràng buộc và được người trong vùng tôn thờ là thần. Nhưng tôi không vĩ đại tới mức đó. Tôi chỉ đơn thuần là Holo mà thôi."

Nghe vậy, Lawrence đoán cô gái này thật sự đã bị giam trong nhà kể từ khi sinh ra. Anh bắt đầu cảm thấy thương cảm thay cho cô.

"Cô nói 'từ lâu', nghĩa là cô được sinh ra ở đây?"

"Ồ không."

Anh không lường trước câu trả lời này.

"Tôi được sinh ra ở tí tặn phương Bắc."

"Phương Bắc?"

"Đúng vậy. Nơi đó mùa hè ngắn, mùa đông dài, cả thế giới phủ màu bạc trắng."

Đôi mắt Holo nhíu lại khi cô nhìn về phía xa xăm, trông không giống như đang nói dối. Cái vẻ hoài niệm về phương Bắc đó quá đối tự nhiên, không thể nào là đóng kịch được.

"Anh đã tới đó bao giờ chưa?"

Sau đó, Lawrence bị hỏi ngược lại. Nếu Holo đang nói dối hay chỉ đơn thuần lặp lại chuyện người khác kể thì anh hẳn phải nhận ra rồi.

Những chuyến hành trình quả thực đã từng đưa anh tới vùng cực Bắc xa xôi.

"Nơi xa nhất về phía Bắc tôi từng đến là Arohitostok. Cái nơi quanh năm tuyết phủ đó quả thực đáng sợ."

"Hm. Chưa từng nghe thấy bao giờ.", Holo hơi nghiêng đầu đáp.

Anh cứ tưởng cô sẽ giả bộ mình có biết cơ. Thế này thì lạ thật.

"Vậy cô biết những nơi nào?", anh hỏi.

"Một nơi gọi là Yoitsu. Sao vậy?"

Lawrence gượng gạo nói, "Không có gì", chỉ để kìm nén sự hoang mang đang dâng trào. Anh quả thực có biết cái chỗ Yoitsu đó, nó được nhắc tới trong một câu chuyện cổ mà anh nghe được tại một nhà trọ ở phương Bắc.

"Cô sinh ra ở đó à?", anh hỏi.

"Đúng vậy. Không biết Yoitsu đạo này thế nào. Mọi người vẫn còn khỏe chứ nhỉ." Nói đoạn, ánh mắt và bờ vai Holo hơi chùng xuống. Điều bộ đó chỉ thoáng qua trong tích tắc, tuyệt đối không thể nào là giả được. Nhưng Lawrence vẫn không tài nào tin nổi.

Dù sao thì theo những gì anh được kể, thị trấn Yoitsu đó đã bị tàn phá bởi một đàn quỷ gấu cách đây sáu trăm năm rồi.

" Cô còn nhớ nơi nào khác không?"

"Mmm... cũng đã mấy thế kỉ rồi... À, Nyohhira, ở đó có một thị trấn tên là Nyohhira. Một thị trấn kì lạ, có cả suối nước nóng. Tôi rất hay tắm ở đó."

Ở Nyohhira vẫn còn nhiều suối nước nóng tồn tại cho tới ngày nay, trở thành tụ điểm mà quý tộc hoàng gia nước ngoài cũng thường xuyên ghé chân.

Nhưng liệu có bao nhiêu người ở vùng này biết được sự tồn tại của nó đây?

Chẳng để tâm tới Lawrence đang chìm trong cơn mơ màng, Holo nói vói vẻ thư thái cứ như đang đắm mình trong làn nước nóng. Rồi đột nhiên cô ấy hắt hơi một cái.

Đến đây Lawrence cũng mới chợt nhận ra rằng này giờ Holo vẫn đang trần như nhộng.

"Hừm. Tôi thì chẳng ngại phải khoác lột người, nhưng mà công nhận là lạnh thật. Ít lông quá", Holo cười cười rồi lại rúc vào trong đồng lông chồn.

Nhìn thấy vậy, Lawrence cũng phải bật cười. Tuy nhiên vẫn còn vài chuyện khiến anh bận tâm, thế nên anh bèn phải hỏi tiếp.

"Khi này cô có nói về lốt này lốt nọ. Nghĩa là gì vậy?"

Holo ló đầu ra khỏi đồng lông chồn và đáp:

"Thì nói sao là vậy. Đã lâu rồi tôi chưa về lại hình dạng con người. Sao, dễ thương chứ?", cô mỉm cười nói.

Lawrence hoàn toàn đồng ý, nhưng anh vẫn phải ráng giữ vẻ nghiêm túc trên mặt và trả lời. Không thể phủ nhận rằng cô nàng này có thể dễ dàng khiến anh mất đi vẻ điềm tĩnh.

"Ngoài mấy chi tiết lặt vặt kia ra thì cô là con người đúng không? Không thì là cái gì? Một con chó biến thành người, giống như mấy câu chuyện về ngựa hóa người phỏng?"

Holo đứng dậy, dường như hơi tức tối. Quay lưng về phía anh chàng, cô ngoái đầu lại và bình tĩnh đáp:

"Nhìn hai tai và đuôi của tôi, anh chắc hẳn phải nhận ra ngay tôi là một con sói cao quý! Những người bạn sói khác của tôi, muôn thú ở trong rừng, cũng như tất cả những thôn dân trong làng đều biết tới tôi. Phần chóp đuôi màu trắng là niềm tự hào của tôi, mọi người đều cất lời tán dương khi được nhìn thấy nó. Đôi tai tôi có thể dự báo trước mọi điềm gỡ, nhận ra mọi lời nói dối và tôi đã không biết bao nhiêu lần cứu bạn của mình khỏi những mối hiểm nguy. Khi người ta nhắc tới Hiền giả sói của Yoitsu thì đó chỉ có thể là tôi chứ chẳng phải ai khác!"

Holo khịt mũi đầy tự hào, nhưng rồi nhớ ra trời đang lạnh thế là lại rúc vào trong những tấm lông.

Lawrence ngẩn người. Đi liền với hình ảnh lóa thể xinh đẹp của Holo, chiếc đuôi của cô quả thực đang ngoe nguẩy cử động.

Không chỉ có tai sói, cô ấy có cả đuôi nữa. Lawrence nhớ lại tiếng tru ban nãy. Đó là tiếng tru của một con sói thực thụ, không lẫn đi đâu được. Vậy chẳng lẽ đây thật sự là Holo, vị thần sói của mùa vụ?

"Không, không thể nào", Lawrence tự lẩm bẫm với chính mình và đánh giá lại Holo một lượt. Cô ấy thì lại chẳng để ý gì đến anh, hai mắt cô nheo lại trong đồng lông chồn ấm áp. Thế này thì giống mèo hơn chứ nhỉ, nhưng đó không phải là vấn đề cần quan tâm. Holo có phải là người hay không, đây mới là điều cần xác minh.

Việc Giáo hội phát hiện ra những người bị cho là quỷ ám dựa vào diện mạo cũng không phải là vô căn cứ. Những người này, bởi trong thân thể họ có những ác quỷ hay linh hồn trú ngụ, là nguyên nhân thường xuyên của các tai ương. Chính vì thế, Giáo hội mới tuyên truyền rộng rãi hình phạt thiêu sống trên cọc dành cho họ.

Nhưng nếu Holo thật sự là một con thú biến hình y như trong những câu chuyện cổ, cô ấy có khi lại đem tới may mắn hay phép màu cũng nên.

Quả thật nếu cô ấy là Holo, vị thần mùa vụ, thì những người buôn thóc tìm đâu cho được một bạn đồng hành tốt hơn chứ.

Lawrence hướng sự chú ý trở lại phía Holo.

"Holo phải không?"

"Ừ?"

"Cô nói cô là sói."

"Đúng vậy đó."

"Nhưng cô chỉ có mỗi tai và đuôi sói. Nếu cô thật sự là một con sói biến hình, cô phải quay về nguyên dạng sói chứ nhỉ."

Holo ngẩn ra trước những lời Lawrence nói, mãi một lúc sau cô mới hiểu ra.

"Ồ, ý anh là muốn tôi biến lại thành sói đúng không?"

Lawrence gật đầu thừa nhận, nhưng thực ra anh cũng khá bất ngờ.

Anh cứ tưởng cô sẽ tỏ ra bối rối là nói dối thẳng thừng cơ.

Trái lại, cô chỉ đơn thuần tỏ ra khó chịu, vẻ cáu bẳn đó có sức thuyết phục hơn hẳn lời nói dối vụng về mà anh những tưởng cô sẽ nói nhằm bao biện rằng mình có thể hóa sói.

"Tôi không muốn.", cô thẳng thừng từ chối.

"Tại sao không?"

"Vậy tại sao anh lại muốn tôi biến hình?", cô bĩu môi vặn lại.

Lawrence chột dạ khi nghe cô phản pháo, nhưng đối với anh, việc Holo có phải là người hay không rất quan trọng. Lấy lại tinh thần, Lawrence thu hết can đảm để nối lại đoạn hội thoại ban nãy:

"Nếu cô là người, tôi sẽ cân nhắc chuyện có nên tống cô tới chỗ Giáo hội hay không. Dù sao những người bị quý ám cũng là mầm mống của tai ương mà. Nhưng nếu cô thật sự là Holo, thần mùa vụ đang trong lột người như đã nói thì tôi không cần phải bắt cô lại."

Nếu cô ấy đích thị là Holo thì, chà, câu chuyện về những con thú biến hình mang tới phước lành vẫn còn đó cơ mà. Thay vì kết tội cô là ma quỷ và nộp cho Giáo hội, anh sẽ rất vui lòng được tiếp đãi cô bằng rượu và bánh mì ấy chứ. Nhưng nếu không thì chuyện lại khác đấy.

Nghe Lawrence nói, Holo khịt mũi một cái và nét mặt càng lúc càng tối sầm lại.

"Căn cứ theo những gì tôi nghe được thì những con thú biến hình có thể quay về lại nguyên dạng. Nếu cô nói thật thì cô cũng phải làm được chứ, đúng không?" Vẻ cau có trên mặt cô vẫn chưa dịu xuống. Sau một hồi, cô thở dài và từ từ chui ra khỏi đồng lông.

"Tôi đã chịu không biết bao nhiêu khổ cực do Giáo hội gây ra rồi. Còn lâu tôi mới để họ tóm được. Nhưng..."

Cô lại thở dài, vuốt ve bộ lông đuôi và tiếp tục. "Chẳng loài nào có thể biến hình mà không phải đánh đổi bằng một thứ gì đó. Kể cả con người các anh cũng phải có đồ hóa trang mới thay đổi được diện mạo mà. Tương tự như vậy, tôi cần thức ăn để biến hình."

"Loại thức ăn nào?"

"Chỉ cần một ít lúa mì là được."

Chà, thần của mùa vụ có khác, Lawrence phải thừa nhận. Nhưng câu tiếp theo của cô khiến anh khựng lại.

"Hoặc là một ít máu tươi."

"Máu... tươi?"

"Chỉ cần một chút thôi."

Giọng điệu thản nhiên của cô khiến Lawrence càng thêm tin tưởng rằng cô không nói dối; anh ngừng thở, ánh mắt liếc nhìn bờ môi của cô. Chỉ mới ban nãy thôi, anh đã thấy cặp răng nanh lộ ra từ sau đôi môi đó, cắm phập vào miếng thịt anh làm rơi.

"Sao thế, sợ rồi à?", Nhìn bộ dạng đó của Lawrence, cô bèn cười khổ nảo. Lawrence tất nhiên sẽ nói "Còn lâu", nhưng Holo rõ ràng đã đoán trước được phản ứng của anh.

Nhưng không lâu sau nụ cười của cô cũng tắt ngúm, rồi cô ngoảnh mặt đi: "Nếu anh nhát như vậy thật thì tôi lại càng không thích."

"Tại sao thế?"

Lawrence nhấn giọng hỏi. Anh có cảm giác mình đang bị coi thường. Tuy nhiên Holo, vẫn tránh ánh mắt của Lawrence, trả lời với giọng buồn rầu:

"Bởi vì anh chắc chắn sẽ run rẩy trong sợ hãi. Tất cả mọi sinh vật, bất kể là người hay thú, một khi nhìn thấy hình dạng nguyên bản của tôi đều sẽ kinh hãi mà khuất phục, tôn vinh như thể tôi là một dạng tồn tại đặc biệt vậy. Tôi chán cái kiểu đối đãi đó lắm rồi."

"Ý cô là tôi sẽ sợ diện mạo thật của cô?"

"Nếu anh muốn tỏ ra cứng rắn thì trước hết phải giấu bàn tay run rẩy của mình đi đã!" Holo bực mình nói.

Lawrence nhìn lại hai bàn tay, nhưng đến lúc đó anh mới nhận ra sai lầm của mình và thế là đã quá muộn.

"Í chà... Anh thật thà ghê nha", Holo thích thú trêu ghẹo, nhưng trước khi Lawrence kịp bào chữa, nét mặt của cô lại tiếp tục tối sầm, lòi nói ra nhanh tựa tên bắn: "Tuy nhiên, dù anh có thật thà thì cũng không có nghĩa là tôi sẽ cho anh xem hình dạng thật của tôi đâu. Những gì anh nói khi này là thật hay là giả?"

"Khi này?"

"Rằng nếu tôi thật sự là sói thì anh sẽ không giao tôi cho Giáo hội."

"Ừm..."

Lawrence đã từng nghe kể rằng có một số kẻ bị quỷ ám có thể gây ra ảo giác để đánh lừa con mắt của người khác, vậy nên anh không thể đưa ra quyết định dễ dàng. Và Holo có vẻ như đã biết trước phản ứng này.

"Chà, tôi có con mắt nhìn người và nhìn thú tinh chuẩn lắm. Tôi có thể nhìn ra anh là một người rất biết giữ lời."

Lawrence cứng họng trước những câu bông đùa tinh quái của cô. Tất nhiên là anh có thể rút lời trở mặt rồi, làm gì có chuyện anh thật thà thế chứ. Càng lúc anh càng thấy rõ rằng cô đang trêu đùa mình, nhưng anh không biết phải làm gì khác.

"Tôi sẽ cho anh xem một chút vậy. Biến hình toàn bộ phức tạp lắm, chắc anh không ngại nếu tôi chỉ biến mỗi cánh tay đâu ha", Holo với tay tới góc thùng xe.

Ban đầu Lawrence cứ tưởng đấy là một tư thế đặc biệt gì đó, nhưng không lâu sau anh nhận ra mình đã lầm. Cô chẳng qua chỉ muốn lấy vài hạt lúa mì từ bó lúa anh đặt ở đó.

"Cô định làm gì với chúng?"

Trước khi anh kịp nói xong thì Holo đã bỏ mấy hạt thóc vào trong miệng, nhắm mắt lại và nuốt xuống như nuốt một viên thuốc vậy.

Vỏ trấu của lúa mì đâu có ăn được. Cứ nghĩ đến vị đắng chát khi phải nuốt cái đó là anh lại nhú mày. Nhưng suy nghĩ đó cũng không kéo dài lâu trước cảnh tượng tiếp theo.

"Uh, uughhh..." Holo rên rỉ, giữ chặt lấy tay trái của mình và ngã phịch xuống đồng lông chồn.

Đây rõ ràng không phải là đóng kịch! Lawrence đang định nói gì đó thì đột nhiên anh nghe thấy một chuỗi âm thanh lạ.

Soạt soạt soạt. Tiếng động phát ra nghe y hệt tiếng chuột chạy trong rừng. Nó kéo dài vài giây, rồi kết thúc bằng tiếng thịch tắc nghệt, giống như tiếng bước chân đi trên đất mềm vậy.

Lawrence sửng sốt đến mức chẳng biết phải làm gì.

Tiếp sau đó, cánh tay thanh mảnh của Holo đã biến thành chi trước của loài dã thú khổng lồ, vô cùng bất cân xứng với phần còn lại của cơ thể.

"Mm... chà. Quả nhiên trông chẳng đẹp để chút nào."

Cái chân trước ấy to tới mức cô phải khó nhọc lắm mới đỡ được. Cô đặt cái chân khổng lồ xuống đồng lông chồn rồi dịch sang bên nhường chỗ cho nó.

"Sao? Giờ thì tin chưa nè?", Cô ngẩng mặt lên nhìn Lawrence.

"Ừ... ờ..", Lawrence không biết phải đáp lại thế nào. Nhìn đi nhìn lại khung cảnh trước mắt, anh hết dụi mắt rồi lại lắc đầu.

Cái chân kia - được bao phủ trong bộ lông màu nâu tối - trông thật đồ sộ. Từ kích cỡ của nó, anh ước tính toàn thân của cô chắc phải to xấp xỉ một con ngựa. Ở phía cuối bàn chân nhô ra những chiếc móng vuốt to lớn, trông chúng như những lưỡi hái mà dân làng thường dùng để gặt lúa mì.

Và tất cả những thứ đó mọc ra từ bờ vai thon thả của cô gái. Thật khó mà tưởng tượng nổi đây không phải là ảo giác.

Vẫn chưa chịu tin tưởng vào cảnh tượng trước mắt, Lawrence đổ một ít nước từ trong bao da ra để rửa mặt.

"Anh vẫn còn hoài nghi nhỉ. Nếu vẫn còn nghĩ đây là ảo giác thì tới đây chạm vào thử xem", Holo trêu ghẹo, cô mỉm cười, co bàn chân khổng lồ của mình lại theo đúng điệu tán tỉnh ve vãn.

Bị trêu chọc như vậy khiến Lawrence cực kì tức tối nhưng anh vẫn còn chần chừ do dự. Không chỉ đơn thuần là kích thích, cái chân đó tỏa ra thứ cảm giác nguy hiểm vô hình.

Chỉ là chân sói thôi. Mình đã từng buôn bán cả chân rồng cơ mà, thế này thì đã là gì, Lawrence tự nhủ thầm, anh thấy khó chịu trước sự hèn nhát của mình. Và ngay trước khi cánh tay anh kịp chạm tới...

"Ồ...", Holo như nhớ ra gì đó. Lawrence liền rút tay lại.

"C-có chuyện gì thế?"

"Ừm. Ồ không, không có gì. Đừng ngạc nhiên thế chứ!" Bị trả lời với giọng điệu như vậy, đã sợ hãi nay lại còn thêm xấu hổ, Lawrence càng lúc càng trở nên giận dữ trước cái mà anh coi là 'thất bại của cánh đàn ông'. Gắng sức bình tĩnh lại, Lawrence lại vươn tay ra một lần nữa.

"Thế rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Ừm," Holo ngược nhìn Lawrence rồi nhu mì đáp: "Xin hãy nhẹ nhàng với em nhé?"

Thấy cô bỗng dưng tỏ ra trìu mến như vậy, Lawrence không tìm được liền đứng sững trong giây lát.

Anh nhìn cô và cô cũng nhìn anh mà cười toe toét.

"Anh thực ra cũng đáng yêu ghê há?"

Lawrence không đáp lại, anh đang mãi xem xem bàn tay mình vừa chạm vào cái gì.

Tất nhiên là anh khó chịu trước cái giọng điệu cợt nhả của cô rồi, nhưng ngoài ra vẫn còn một lý do khác khiến anh không đáp lại.

Đó chính là vì thứ anh đang trực tiếp chạm vào.

Cái chân thú mọc ra từ vai Holo có bộ khung xương dày và cứng cáp như một nhánh cây to, bao quanh là những bắp thịt có thể khiến bất cứ tay lính nào cũng phải ghen tị, bọc lại trong lớp lông rậm rạp màu nâu sẫm phủ kín từ bờ vai tới tận lòng bàn chân. Mỗi một đệm thịt trên bàn chân đó đều to như một lát bánh mì chưa cắt. Vươn ra từ đầu những ngón chân mềm mại màu hồng kia là những cặp vuốt cong cong hình lưỡi hái.

Cái chân đã răn chắc kinh khủng rồi, nhưng những móng vuốt kia lại càng khó tin hơn. Ngoài việc không nóng mà cũng chẳng lạnh, khác hẳn với móng vuốt của động vật, chúng còn mang tới cho Lawrence cảm giác rùng mình ớn lạnh như thể đó không phải là thứ mình nên chạm tay vào.

Nuốt nước bọt xuống, anh lẩm bẩm: "Cô thật sự là một vị thần sao...?"

"Thần thánh gì chứ. Nhìn chân trước của tôi là anh đủ biết mà, tôi chỉ đơn thuần to lớn hơn những người bạn của mình thôi - to hơn và thông minh hơn. Tôi là Holo. Hiền giả sói Holo!"

Cô gái tự tin gọi mình là "hiền giả" nhìn Lawrence bằng ánh mắt đầy tự hào.

Rõ ràng chỉ là một cô nàng trẻ tuổi tinh nghịch không hơn, nhưng khí chất tỏa ra từ chiếc chân thú kia không phải là thứ mà một loài động vật bình thường có thể sở hữu.

Đây hoàn toàn không phải là vấn đề về kích cỡ.

"Sao, anh thấy thế nào?"

Lawrence gật đầu trong vô thức: "Nhưng... Holo thật đáng ra phải nhập vào Yarei rồi chứ. Người ta nói thần sói sẽ trốn ở trong người gặt đi bó lúa cuối cùng mà..."

"Hehehe. Tôi là Hiền giả sói Holo! Tôi biết rõ giới hạn của mình chứ. Đúng thật là tôi sống trong cánh đồng lúa mì, không có chúng tôi không thể sống nổi. Việc tôi trốn ở trong bó lúa cuối cùng chưa bị gặt cũng đúng nốt và bình thường thì tôi không thể trốn khỏi đó được. Nếu có người đứng xem thì không thể. Tuy nhiên, vẫn có một ngoại lệ."

Lawrence yên lặng lắng nghe cô giải thích, trong lòng thầm ấn tượng với cách kể liến thoắng của cô.

"Nếu như ở gần đó có bó lúa to hơn bó đã bị gặt thì tôi có thể bí mật di chuyển tới chỗ đó. Chính vì vậy nên dân làng mới nói với nhau rằng: 'Nếu gặt quá tham lam, người sẽ không tóm được vị thần mùa vụ và nó sẽ trốn mất.' "

Lawrence nhìn lại thùng xe của mình và đột nhiên hiểu ra.

Ở trên đó có một bó lúa mì lớn - chính là thứ anh nhận được từ ngôi làng bên trong núi.

"Chuyện là vậy đó. Gọi anh là vị cứu tinh của tôi cũng không sai. Nếu anh không ở đó thì tôi đã không trốn được."

Mặc dù khó mà tin được những lời đó nhưng Lawrence cũng bị thuyết phục thêm đôi chút khi nhìn cảnh Holo nuốt thêm vài hạt thóc nữa và biến bàn tay trở về bình thường.

Tuy nhiên lúc Holo nói "vị cứu tinh", cô tỏ ra chán ghét ra mặt, thế nên Lawrence quyết định trả đũa lại.

"Có lẽ tôi nên mang bó lúa mì này về lại làng thôi. Nếu không có vị thần mùa vụ thì dân làng sẽ gặp rắc rối lớn mất. Dù sao tôi cũng kết thân với Yarei và những người khác tại làng Pasloe đã lâu, tôi sao nỡ nhìn cảnh họ gặp khốn khó chứ."

Anh bịa chuyện mà không chớp mắt lấy một cái, nhưng càng nghĩ anh lại càng thấy có lý. Nếu Holo này thật sự là Holo thì chẳng phải mọi người trong làng sẽ phải chịu cảnh vụ mùa thất bát sao?

Tuy nhiên, những suy nghĩ đó cũng biến mất chỉ trong chớp mắt.

Holo đang chăm chăm nhìn anh với vẻ mặt như vừa bị phản bội:

"Anh... anh đang đùa đúng không?"

Vẻ mỏng manh yếu đuối đột nhiên xuất hiện khiến anh chàng thương nhân tội nghiệp của chúng ta không kịp trở tay.

"Khó nói lắm.", Lawrence đáp một cách mơ hồ, cố gắng lấp liếm sự mâu thuẫn trong lòng và kéo dài thêm chút thời gian.

Dù đã cố lấp đầy tâm trí bằng những suy nghĩ khác nhưng nó chỉ khiến trái tim anh thêm phần khó chịu.

Lawrence rất lo lắng. Nếu Holo thật sự đúng là thần mùa vụ theo như lời cô nói thì tốt nhất là anh nên đưa cô trở về làng. Quen thân với làng Pasloe đã lâu, anh thật sự không muốn họ gặp chuyện không may.

Thế nhưng khi nhìn Holo, anh thấy sự hiên ngang ban nãy đã hoàn toàn biến mất - cô cúi nhìn xuống dưới, e dè sợ sệt như những cô công chúa chờ hiệp sĩ đến cứu.

Lawrence cau mày và tự hỏi chính mình: Mình có nên đưa cô gái này về làng dù bản thân cô ấy rõ ràng là không muốn hay không?

Nếu cô thật sự là Holo thì sao?

Hai câu hỏi ấy liên tục giằng co trong đầu anh, khiến anh vắt óc suy nghĩ mà mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Ngay sau đó, anh cảm thấy dường như có ai đó nhìn mình. Quay về hướng ấy, anh nhận ra đó là ánh mắt đầy khẩn nài của Holo.

"Làm ơn mà, giúp tôi... nha?"

Cầm lòng không đặng khi thấy Holo cứ ngoan ngoãn cúi đầu thế kia, Lawrence đành phải ngoảnh mặt đi. Hết ngày này qua ngày khác, anh chỉ nhìn thấy độc mỗi cái mông ngựa lù lù trước mặt mình. Một cuộc sống như vậy đã khiến cho anh chàng gần như không thể nào cưỡng lại nỗi ánh mắt đó, vẻ mặt đó từ một cô gái như Holo.

Lawrence đành đau khổ đưa ra quyết định. Anh từ từ quay về phía Holo và hỏi:

"Cô phải trả lời câu này trước đã."

"... Được thôi."

"Nếu cô rời khỏi làng, họ có còn trồng lúa được hay không?"

Tất nhiên anh biết Holo sẽ không dại gì mà tự đẩy mình vào thế bất lợi, nhưng dầu sao anh vẫn là một thương nhân. Là một thương nhân, anh đã phải giáp mặt với không biết bao nhiêu kẻ thương thuyết gian xảo rồi. Anh tự tin rằng mình chắc chắn sẽ nhận ra ngay Holo có nói dối hay không.

Đoán chắc rằng kiểu gì cô cũng đối đáp kiểu vòng vo tam quốc, Lawrence lên dây cót sẵn sàng. Ấy thế mà những gì anh đoán đều sai tuốt.

Khi nhìn sang, anh phát hiện ra vẻ mặt cô chẳng còn nét gì giống với trước đây, ánh mắt dán chặt vào một góc thùng xe, Holo trông cực kỳ cáu giận và dường như sắp khóc tới nơi.

"Ơ... sao thế?", thấy vậy, Lawrence buột phải cất tiếng hỏi.

"Mùa màng của họ vẫn sẽ tiếp tục trù phú mà chẳng cần tới tôi nữa", với giọng giận dữ lạ thường, cô nói.

"Vậy sao?", Lawrence hỏi. Anh như bị vùi trong cơn giận thấu xương tỏa ra từ người Holo.

Holo nhún vai gật đầu, hai tay siết chặt lấy bộ lông tới mức trắng bệch ra.

"Tôi đã trú chân tại ngôi làng đó từ rất lâu rồi, lâu như số lông trên cái đuôi này ấy. Rồi thì cũng tới lúc tôi ước ao được rời khỏi đó, nhưng vì ngôi làng, vì cánh đồng lúa mì của họ mà tôi róng ở lại. Anh biết không, ngày xưa, tôi từng giao ước với một người thanh niên trẻ trong làng, rằng tôi sẽ bảo hộ cho mùa màng nơi đây. Và tôi vẫn luôn giữ lời hứa."

Cô cứ tiếp tục nói mà chẳng nhìn Lawrence lấy một cái, ắt hẳn bản thân cô đã không tài nào kìm nén nổi nữa rồi.

Phong thái dí dỏm và lưu loát ban nãy đã không còn, giờ chỉ còn lại sự ngập ngừng và vấp vấp.

"Tôi... tôi là con sói sống trong lúa mì. Kiến thức của tôi về lúa, về những tạo vật sinh sôi từ đất không hề thua kém bất kì ai. Chính vì vậy, tôi đã khiến cho những thửa ruộng của làng trở nên thật màu mỡ phì nhiêu, đúng như những gì tôi đã hứa. Nhưng thỉnh thoảng vụ mùa cũng phải thất thu một hai lần. Bắt đất đai phải gồng gánh như thế đòi hỏi phải bỏ ra một cái giá tương xứng. Thế nhưng, mỗi khi mùa màng thất bát, dân làng lại đổ tại tôi tính khí thất thường, và mấy năm gần đây chuyện càng lúc càng tệ. Tôi đã luôn muốn rời đi. Tôi không tài nào chịu nổi nữa. Tôi đã hoàn thành lời hứa của mình từ lâu rồi."

Lawrence hiểu cơn giận của Holo tới từ đâu. Vài năm trước, bá tước Ehrendott đã trở thành người cai trị mới của Pasloe, và kể từ lúc đó ngôi

làng được du nhập rất nhiều kĩ thuật canh tác mới từ phương Nam khiến cho sản lượng càng lúc càng cao.

Hắn là vì vậy nên Holo mới cảm thấy sự hiện diện của mình không còn cần thiết nữa.

Mà cũng đúng, đạo này đang rộ lên tin đồn rằng thậm chí cả đức Thiên chúa của Giáo hội cũng chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Không có gì kì quái nếu một vị thần mùa vụ tại một thôn xóm nhỏ ở miền quê bị cuốn vào những lời bàn tán kiểu như vậy.

"Những vụ mùa lúa nặng trĩu cây vẫn sẽ tiếp tục thôi. Tất nhiên cứ cách vài năm sẽ lại gặp một bận thất thu, nhưng đến lúc đấy họ sẽ phải tự mình ứng phó. Và tự thân họ rồi cũng sẽ vượt qua được. Vùng đất này không cần tới tôi nữa, và chắc chắn người dân ở đây cũng không còn cần tới tôi nữa."

Sau khi nói liền một hơi không nghỉ, Holo thở dài thật sâu rồi lại buông mình xuống dưới đồng lông chồn. Cô cong người lại, quăn hết lông quanh người mình và vùi mặt vào trong đó.

Tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của cô lúc này nhưng rất có thể cô đang khóc. Lawrence gãi đầu, chẳng biết mình nên nói gì.

Anh nhìn về phía bờ vai thanh mảnh cùng đôi tai sói kia mà lòng thấp thỏm không yên.

Có lẽ đây mới thật sự là cách cư xử của một vị thần chẳng: lúc thì ngang tàng quát tháo, lúc thì thông thái mẫn tuệ, lúc thì lại hờn dỗi trẻ con.

Lawrence không biết phải làm gì với cô gái này nữa. Nhưng cứ để không khí trầm mặc như thế này cũng không ổn, vậy nên anh thử bắt chuyện theo một hướng khác.

"Nếu đã vậy, tạm thời gác lại chuyện những lời cô nói là thật hay giả sang một bên..."

"Anh nghĩ tôi nói dối ư?", Lawrence chưa nói dứt câu thì Holo đã ngắt lời, làm anh giật mình lúng túng. Mà Holo có vẻ như cũng nhận ra này giờ mình đã quá đa cảm. Cô bẽn lẽn dừng lại, khẽ lẩm bẫm "Xin lỗi", rồi lại cúi sấp mặt xuống núi lông chồn.

"Tôi hiểu cô giận dữ như thế nào. Nhưng giờ rời khỏi làng xong thì cô định đi đâu?"

Tuy Holo không trả lời ngay nhưng Lawrence vẫn thấy tai cô vểnh lên khi nghe thấy câu hỏi, thế là anh quyết định kiên nhẫn chờ đợi. Ban này cô đã trút hết nỗi lòng, vậy nên ắt hẳn lúc này cô chỉ đang không thể đối mặt với người khác mà thôi.

Nghĩ vậy thôi cũng làm anh cảm thấy cô khá là dễ thương đó chứ.

Sau một hồi, Holo, ánh mắt vẫn đang găm chặt vào góc xe nhưng nay đã đượm vẻ hối lỗi, trả lời nghi vấn của Lawrence:

"Tôi muốn quay về phương Bắc", cô thẳng thừng nói.

"Phương Bắc?"

Holo gật đầu, cô ngược mắt lên, hướng về phía chân trời xa xăm. Không cần phải dõi theo, Lawrence cũng biết cô đang nhìn về nơi nào: hướng chính Bắc.

"Quê nhà của tôi. Rừng Yoitsu. Không biết bao nhiêu năm đã trôi qua rồi... tôi thậm chí không thể đếm nổi nữa... Tôi muốn trở về nhà."

Từ "quê nhà" bật ra khiến Lawrence bần thần trong giây lát, anh bất giác quay sang nhìn về phía Holo. Bản thân anh vẫn chưa một lần trở về

nhà kể từ khi dẫn thân theo nghiệp thương nhân lưu động.

Nơi đó là một mảnh đất nghèo nàn và tù túng, cũng chẳng để lại nhiều kí ức tốt đẹp trong anh. Thế nhưng, sau nhiều ngày đường ngồi trên ghế xà ích, nỗi cô đơn thi thoảng lại ùa về, khiến anh cảm thấy nơi đó mới thân thương biết bao.

Nếu Holo nói thật thì không những đã vài trăm năm cô không được về nhà mà cô còn phải chịu đựng sự thờ ơ và nhạo báng tại chính nơi mình trú ngụ....

Anh có thể mừng tượng được Holo cô đơn tới nhường nào...

"Nhưng tôi cũng muốn đi phiêu bạt một thời gian. Dù sao cũng đã bỏ công đi đến mãi tận chỗ này mà. Và chưa kể sau bao nhiêu năm tháng rông rã như vậy, ắt hẳn đã có nhiều thứ đổi thay, vậy nên một chuyến để mở rộng tầm mắt cũng là một ý kiến không tồi." Vói vẻ mặt mười phần điềm tĩnh, Holo nhìn Lawrence: "Nếu như anh không đưa bó lúa mì về Pasloe, cũng không giao nộp tôi cho Giáo hội thì tôi mong sẽ được đồng hành cùng anh trong một thời gian. Anh là thương nhân lưu động đúng không?"

Cô mỉm cười thân thiện, hàm ý ám chỉ rằng cô có thể nhìn thấu Lawrence cũng như biết rõ rằng anh sẽ không phản bội cô. Cái cách cô nói cứ như thể đang nhờ anh bạn cũ một chuyện cón con vậy.

Tạm thời Lawrence vẫn chưa quyết định được mình có thể tin vào câu chuyện của Holo hay không, nhưng từ những gì anh thấy, anh tin tưởng cô không phải là kẻ xấu. Hơn nữa, Lawrence cũng bắt đầu thích được chuyện trò cùng cô nàng bí ẩn này.

Nhưng tất nhiên, anh sẽ không để sự quyến rũ của cô lấn át mà quên đi bản năng thương nhân của mình. Một thương nhân mẫu mực phải có sự can đảm để dám đối mặt với Chúa trời, cũng như sự cần trọng để nghi ngờ chính những người thân thiết nhất.

Suy nghĩ một hồi, Lawrence điềm tĩnh trả lời:

"Tôi chưa thể đưa ra quyết định ngay được."

Cứ tưởng Holo kiểu gì cũng sẽ phụng phịu phàn nàn, nhưng thay vào đó, cô lại gật đầu đồng ý. Xem ra anh đã quá xem nhẹ cô rồi. "Ừm, cần trọng không bao giờ là thừa. Nhưng tôi chưa từng đánh giá sai ai bao giờ. Tôi không tin anh lại là người lạnh lùng đến mức bỏ mặc người khác đâu. Linh cảm của sói mà."

Holo nói, nụ cười tinh quái nở trên môi. Sau đó, cô lại nhảy bổ vào trong đồng lông chồn, về tối tắm ảm ịm ban này đã biến đi đâu mất. Có vẻ như đây là lời tuyên bố "Hôm nay nói chuyện tới đây thôi."

Thấy Holo lại một lần nữa nắm thế chủ động trong cuộc nói chuyện, Lawrence chỉ còn biết nhìn cô mà cười khố.

Đúng lúc này, anh thấy đôi tai của cô giật giật, rồi cô ló đầu ra và nhìn anh.

"Và tất nhiên anh sẽ không bắt tôi ngủ ở bên ngoài ha", cô biết thừa rằng Lawrence sẽ không bao giờ làm vậy. Lawrence chỉ còn biết nhún vai, còn Holo thì phá lên cười khanh khách rồi lại rụt đầu vào.

Thấy cảnh này, Lawrence thật sự hoài nghi không biết chuyện ban này có phải là do cô đóng kịch hay không, cứ như thể cô đang cố đóng vai nàng công chúa bị giam cầm vậy.

Tuy nhiên, anh không tin rằng sự bất mãn khi nói về cho ngôi làng và khát vọng trở về cố hương của cô đều là giả dối.

Và nếu chúng là thật thì anh buộc phải thừa nhận rằng cô là Holo thứ thiệt, bởi vì một cô gái bị quý ám đơn thuần chắc chắn không thể bịa ra được những thứ đó. Lawrence thở dài thườn thượt, nhận ra rằng có suy

nghĩ thêm cũng chẳng tìm ra được đáp án nào mới mẻ hơn; thế là anh quyết định gạt những lo âu vướng bận để sang ngày mai tính.

Những tấm lông mà Holo trùm lên để năm kia vốn là của Lawrence, vậy nên thật buồn cười nếu chủ nhân của chúng lại phải đi ngủ trên ghế xà ích. Kêu cô nhích sang một bên, anh cũng chui tọt vào bên trong núi lông chồn.

Từ đặng sau, anh nghe rõ từng nhịp thở khe khẽ của Holo. Dù miệng bảo là chưa, thế nhưng trong lòng Lawrence đã quyết rồi. Chỉ cần sáng ngày mai Holo không cuốn hàng của anh rồi bỏ trốn thì anh sẽ đồng ý đi cùng cô.

Anh không nghĩ cô gái kia lại có thể thuộc phường trộm cướp - nhưng nếu đó là sự thật, chắc cô sẽ chẳng ngại ngần gì mà không thó hết cả thùng hàng.

Ngày mai sẽ rất đáng trông đợi đây.

Dù sao, đây là lần đầu tiên sau một quãng thời gian dài anh mới ngủ cạnh người khác. Hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ khắp người cô xua tan hết thấy thứ mùi nồng nặc ám vào những tấm lông, mang tới một cảm giác thật thoải mái.

Con ngựa thở dài một tiếng, cứ như đọc được hết cái suy nghĩ đơn thuần trong đầu Lawrence.

Có lẽ loài ngựa thật sự hiểu tiếng người, chẳng qua chúng không thích nói ra thôi.

Lawrence ủ rũ cười và nhắm mắt lại.

Hôm sau, trời vừa tảng sáng thì Lawrence đã tỉnh giấc. Như bao thương nhân khác, anh luôn gắng dậy sớm để đảm bảo mình có thể thu

được tối đa lợi nhuận trong ngày. Tuy nhiên, khi anh mở mắt ra và đón lấy sương mai, Holo đã tỉnh giấc tự bao giờ. Cô ngồi cạnh anh và đang lục lọi gì đó. Trong tích tắc anh tự hỏi, chẳng lẽ tất cả những cảm nhận của anh về cô đều là sai lầm? Nhưng nếu thật vậy thì cô ta quả là trơ tráo. Ngẩng đầu lên và ngoái ra sau nhìn, anh mới biết này giờ cô đang lục tìm quần áo trong đồng đồ đạc của anh và giờ thì đang buộc dây giày.

"Này! Cái đó là của tôi mà!"

Dẫu không thể coi đây là hành vi trộm cắp thật sự, thế nhưng dù có là thân đi nữa thì cũng không được tự tiện lục lọi đồ đạc của người khác như vậy.

Nghe thấy tiếng Lawrence, Holo quay đầu lại, nhưng trên mặt cô chẳng gợn lên tí ti ăn năn hối cải nào: "Hm? Ồ, anh dậy rồi à. Anh thấy sao? Hợp với tôi không?", cô dang tay ra và hỏi một cách vô tư lự. Không những không ân hận, có vẻ như cô còn đang tự hào. Thấy cô ấy như vậy, hình ảnh Holo bối rối ngày hôm qua tan biến tựa như một giấc mộng. Và có vẻ như Holo thật sự, người anh phải đương đầu từ nay về sau, chính là cô gái ngang ngược và kهنh kiêu này.

Tình cờ thay, bộ quần áo mà cô đang mặc lúc này chính là bộ xịn nhất mà Lawrence có. Thứ này anh luôn để dành, chỉ đến khi phải đàm phán với những tay thương nhân trọc phú mới mặc vào. Bên trên là chiếc áo sơ mi xanh dương, khoác bên ngoài bởi tấm áo vest dài bằng ba phần tư cái áo. Quần cũng được liệt vào loại hiếm có, được may bằng vải lanh và da thú, cùng với đó là một chiếc váy quần xung quanh, vạt váy được viền lại bởi một dải lông cừu. Đôi giày cũng thuộc hàng xa xỉ, làm từ da thuộc và có ba lớp, cho dù đi trên núi tuyết cũng không vấn đề gì. Không chỉ vậy, cô còn khoác ở bên ngoài một chiếc áo choàng bằng da gấu nữa.

Danh dự của một thương nhân đặt cả vào bộ trang phục tươm tất đường hoàng của họ. Để mua những thứ này, Lawrence đã phải tích góp

dần dần ngay từ lúc còn học việc - và mất tới mười năm anh mới mua được bộ quần áo này. Nếu đến một buổi thương lượng mà mặc bộ cánh này vào, chịu khó chải chuốt bộ râu cho tử tế nữa thì anh cầm chắc lợi thế trên bàn đàm phán.

Và giờ thì Holo đang mặc chính bộ trang phục đó.

Thế nhưng anh lại không tài nào giận cô được.

Rõ ràng bộ đồ quá rộng so với cô, nhưng chính điều đó lại khiến cô càng thêm dễ thương.

"Tấm áo choàng lông gấu này màu đen - mái tóc nâu của tôi phối màu với nó trông cũng đáng yêu ghê ha? Cơ mà cái quần thì - nó cứ vướng vào đuôi của tôi ấy. Tôi khoét một lỗ ở đây được không?" Chiếc quần mà cô ấy xem nhẹ như không kia được may bởi một thợ may bậc thầy mà Lawrence phải tốn bao công sức mới nhờ cậy được. Khoét một cái lỗ trên đó thì coi như đi tong, thần thánh cũng không sửa lại được. Thế cho nên anh dứt khoát lắc đầu.

"Hừm. Chà, cũng may là nó khá rộng. Tôi sẽ tự tìm cách xử lý vậy."

Có vẻ như Holo không mấy may nghi ngờ rằng anh sẽ bắt cô cởi bộ đồ ra. Tất nhiên Lawrence không nghĩ cô sẽ mặc quần áo của anh mà bỏ đi, nhưng anh vẫn để mắt canh chừng. Dù sao thì bộ cánh ấy nếu mang tới thành phố bán cũng sẽ kiếm được kha khá.

"Anh quả nhiên là một thương nhân không sai vào đâu được. Chỉ nhìn mặt anh là tôi biết tổng anh đang lo sợ cái gì rồi", Holo mỉm cười và nói. Cô nhẹ nhàng nhảy từ trên thùng xe xuống.

Động tác của cô tự nhiên và từ tốn hết mực, khiến anh thậm chí còn không phản ứng gì. Nếu giờ chẳng may cô bỏ chạy thì anh cũng khó mà đuổi theo được.

Cũng có thể anh không phản ứng là vì anh tin tưởng rằng cô sẽ không chạy trốn.

"Tôi sẽ không bỏ trốn đâu. Nếu muốn vậy thì tôi đã đi từ lâu rồi."

Lawrence liếc nhìn bó lúa mì ở trên thùng xe, rồi lại nhìn Holo đang mỉm cười. Cô cởi tấm áo choàng lông gấu ra rồi ném trả lại thùng xe; tất nhiên là chiếc áo choàng quá to so với cô, vì nó vốn được may để vừa vặn với chiều cao của Lawrence. Cô ấy thậm chí còn nhỏ con hơn so với những gì anh thấy hôm qua, hẳn là do lúc đó chỉ có ánh trăng lờ mờ soi sáng. Dù đúng là Lawrence cũng thuộc diện cao ráo thật, thế nhưng việc Holo thấp hơn anh tới hai cái đầu là đủ thấy cô nhỏ bé ra sao.

Sau đó, trong lúc kiểm tra xem những món phục trang khác có vừa không, Holo nói thẳng, không một chút khách sáo: "Vậy tôi muốn đồng hành với anh. Được không?"

Cô mỉm cười, nhưng đó không phải là nụ cười cầu tài xu nịnh. Nếu cô định nịnh nọt thì anh đã có cơ để từ chối rồi, nhưng đó chỉ đơn thuần là một nụ cười hạnh phúc.

Lawrence khẽ thở dài.

Ít nhất thì cô cũng không phải là kẻ trộm, có lẽ vậy. Anh vẫn chưa thể thôi cảnh giác được, nhưng cho cô đi theo chắc cũng không vấn đề gì. Giờ mà để cô ấy đi thì nỗi cô đơn kéo dài đằng đằng của anh chỉ càng thêm da diết mà thôi.

"Đây hẳn là định mệnh rồi. Tốt thôi.", Lawrence nói.

Holo trông chẳng có vẻ gì là quá đổi vui sướng cả - cô vẫn chỉ mỉm cười.

"Nhưng cô phải tự biết lo cho bản thân đấy. Cuộc sống của thương nhân không dễ chịu gì đâu. Hy vọng là thần mùa vụ cũng có thể đem lại một mùa bội thu cho ví tiền của tôi."

"Tôi không trơ trẽn tới mức ngời không đâu. Tôi là Hiền giả sói Holo, tôi có niềm kiêu hãnh của riêng mình chứ.", Holo rầu rĩ nói. Nhưng Lavvrence cũng chẳng ngờ nghếch tới mức tin rằng vẻ giận dỗi trẻ con ấy không phải là giả tạo.

Quả nhiên, ngay sau đó cô cười khúc khích. "Mặc dù con sói kiêu hãnh hôm qua đã để anh thấy cảnh tượng không được kiêu hãnh cho lắm", cô tự giễu, cứ như vẻ ngượng ngùng này mới chính là cảm xúc thực sự của mình. "Dù sao thì, rất vui được gặp anh... ờ..."

"Lawrence. Kraft Lawrence. Khi làm việc tôi dùng cái tên Lawrence."

"Hm. Lawrence. Nguyễn ngợi ca anh tới tận vĩnh hằng.", Holo ưỡn ngực ra và nói, đôi tai vểnh lên đầy tự hào. Cô ấy trông nghiêm túc đến kì quặc. Khó mà phân biệt được cô đang giở tính trẻ con hay là láu cá nữa. Tính khí cô thất thường như tiết trời trên núi vậy.

Có vẻ như tâm trạng sáng nắng chiều mưa này là một phần trong tính tình ma mãnh của cô. Lawrence cân nhắc lại quyết định lần cuối rồi chìa tay ra phía thùng xe. Đây là bằng chứng cho thấy anh đã công nhận cô là bạn đồng hành của mình.

Holo cũng nhoén miệng cười và nắm lấy tay anh.

Bàn tay nhỏ nhắn, ấm áp của một cô gái.

"À mà trời sắp mưa đó. Chúng ta nên đi nhanh thôi."

"Cái gì...? Cô phải nói sớm hơn chứ!" Lawrence la toáng lên - to tới mức khiến con ngựa phải giật mình. Đêm hôm qua không hề có bất kì dấu

hiệu gì báo trước trời sẽ mưa, nhưng giờ nhìn lại bầu trời, anh thấy mây đen quả thực đã bắt đầu kéo tới. Holo cười khoái trá khi thấy anh hối hả dọn đồ chuẩn bị lên đường. Cô gái thoăn thoắt nhảy lên chiếc xe ngựa. Chỉ cần nhìn cách cô sửa sang đồng lông thú thành chỗ ngủ thành thạo như thế này là đủ thấy cô khéo léo hơn hẳn mấy đứa học việc mặt búng ra sữa.

"Hôm nay sông lại dờ chứng âm ương rồi. Tốt nhất là anh nên đi thêm một đoạn rồi hẵng qua sông."

Sau khi Lawrence đánh thức con ngựa, thu dọn thùng xô và nắm lấy dây cương, Holo cũng chen lên ngồi cạnh anh trên ghế xà ích.

Băng ghế ngồi một người thì quá rộng, nhưng ghế hai người thì lại hơi chật.

Nhưng với tiết trời se se lạnh như thế này, cái "hơi chật" kia hóa ra lại vừa vặn.

Khi ngựa hí dài một tiếng, chuyến hành trình kì lạ của hai người cũng bắt đầu.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Ii

Trời mưa như trút nước. Cơn bão đáng sợ cuối cùng cũng đuổi kịp Lawrence và Holo, nhưng may thay giữa màn mưa họ vẫn kịp tìm thấy một nhà thờ và vội vàng lao tới đó. Không giống như tu viện, nhà thờ này tồn tại và duy trì nhờ tiền công đức từ những người khách du lịch và hành hương muốn ngủ lại qua đêm và cầu nguyện cho một chuyến đi bình an, vậy nên Lawrence và Holo được chào đón rất nồng hậu mà không hề bị ai liếc xéo lấy một lần.

Nói thì nói vậy, một cô gái có đôi tai sói và đuôi chắc chắn sẽ không được phép tiến vào trong nhà thờ rồi. Chính vì vậy Holo phải che kín đầu và mặt bên trong mũ trùm đầu và bịa ra câu chuyện rằng cô là vợ của Lawrence, vì khuôn mặt bị bóng nặng nên phải che kín đi.

Anh biết rằng ở dưới tấm áo choàng, Holo đang cười thầm. Nhưng cô cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa mình với Giáo hội, nên vẫn cư xử phải phép và đúng mực. Chuyện Holo đã nhiều lần thoát hiểm từ bàn tay của Giáo hội quả nhiên không phải nói suông.

Thêm vào đó, dù Holo không bị quỷ ám đi nữa thì việc cô là hiện thân của sói cũng chẳng khác mấy trong con mắt của Giáo hội. Đối với họ, tất cả những thần linh, ngoại trừ vị Chúa mà họ tôn thờ, đều là những kẻ dị giáo, là tay sai của quỷ dữ.

Ấy thế mà hai người bọn họ vẫn có thể dàng hoang bước qua cổng nhà thờ và thuê phòng mà không hề gặp chút khó khăn gì. Lúc Lawrence trở lại phòng sau khi thu xếp xong lô hàng ướt sũng, anh thấy Holo đang rũ nước

cho tóc, từ thắt lưng trở lên trên không có lấy một mảnh vải che thân. Từng giọt nước từ mái tóc nâu mỡ miều của cô gái nhỏ xuống ròn ròn. Sàn nhà vốn dĩ đã thủng lỗ chỗ từ trước nên bị dính tí nước thế này chắc cũng không vấn đề gì - giờ điều Lawrence lo nhất là không biết phải nhìn vào đâu.

"Ha ha, nước mưa mát thế này xoa dịu vết bỏng tốt thiệt", Holo thoải mái như không nói với Lawrence. Cô nhoẻn miệng cười, không rõ là do thích thú hay khó chịu với câu chuyện bịa đặt của họ. Vén vài lọn tóc còn vương trên mặt sang một bên, cô lắc đầu hất tung mái tóc của mình lên.

Một hành động táo bạo hết như một con sói, mái tóc ướt nhẹp và rối bù kia cũng dễ khiến người ta nghĩ tới bộ lông dày của loài sói.

"Kiện hàng lông thú ấy sẽ không sao đâu. Chúng đều là những tấm lông chồn thượng hạng và chồn là loài sống trên núi, những ngọn núi nơi đồng loại của tôi cũng sinh sống."

"Chúng sẽ được giá chứ?"

"Ai biết. Tôi có phải là lái buôn lông thú đâu?"

Đó là một câu trả lời hoàn toàn hợp lý. Lawrence gật đầu, sau đó anh cũng bắt đầu cởi quần áo ra và hong khô chúng.

"À, đúng rồi", anh sực nhớ ra. "Chúng ta nên làm gì với bó lúa mì kia đây?"

Anh vừa vắt xong chiếc áo sơ mi của mình và đang định làm điều tương tự với cái quần thì chợt nhớ ra Holo đang ở đây. Nhìn sang phía cô, anh nhận ra cô cũng đang cởi trần và vắt khô quần áo. Tự dưng thấy hơi bực mình, anh cũng đánh liều cởi đồ ra mà vắt nước.

"Ừm, 'làm gì' à? Ý anh là sao?"

"Ý tôi là, chúng ta có nên tuốt lúa ra không, hay cứ để nó như thế? Cứ tạm cho rằng chuyện cô sống trong lúa mì là thật đi."

Anh trêu Holo, nhưng cô chỉ nhếch môi cười khẽ.

"Chỉ cần có tôi, lúa mì sẽ không bao giờ bị mục. Nhưng nếu chúng bị đốt, bị ăn mất hoặc bị đem đi trồng xuống đất thì tôi sẽ biến mất. Nếu anh thấy vương vãi thì nên đem nó tuốt đi rồi đặt vào chỗ nào đó an toàn thì tốt hơn."

"Hiểu rồi. Tôi sẽ tuốt lúa và bỏ vào túi vậy. Cô có muốn giữ chúng không?"

"Được thế thì tiện quá. Mà tốt hơn hết là nên treo nó lên cổ tôi." Holo nói.

Thất thần trong giây lát, Lawrence chăm chăm nhìn về phía cổ của Holo, nhưng chẳng mấy chốc lại vội vàng ngoảnh mặt đi ngay.

"Nhưng tôi lại muốn đem nó tới nơi khác để bán. Có thể chừa lại một phần cho tôi được không?" Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Lawrence hỏi.

Nghe thấy tiếng sột soạt, anh ngoái đầu lại nhìn và nhận ra đây chính là cái đuôi đang vung vẩy của Holo. Chiếc đuôi mềm mượt lạ thường kia lúc này đang vẩy nước bắn tung toé khắp nơi. Lawrence nhướn mày khi những giọt nước bắn cả vào mặt anh, nhưng Holo trông chẳng có vẻ gì là biết lỗi cả.

"Phần lớn hoa màu có thể tăng trưởng tốt đều là nhờ trồng ở đúng nơi đúng chốn. Có mang tới nơi khác cũng chẳng để làm gì. Kiểu gì rồi nó cũng sẽ héo úa thối - vấn đề là thế đó."

Holo trầm ngâm nhìn bộ quần áo mà mình vừa vất. Chẳng còn bộ nào khác để mặc, nên Holo đành phải mặc lại bộ đồ quần queo này. Do đây

không phải là mấy bộ rẻ tiền mà Lawrence hay mặc nên chúng rũ nước rất tốt. Mặc dù cảm thấy tình cảnh lúc này khá là phi lý bất công nhưng Lawrence cũng chẳng nói gì.

Anh mặc lại bộ đồ nhăn nheo ẩm ướt của mình, sau đó gật đầu với Holo:

"Tới đại sảnh hong khô người trước đã. Trời mưa như thế này kiểu gì họ cũng đốt lò sưởi sẵn để tiếp đón những vị khách như chúng ta."

"Hm, ý hay đó", Holo lấy tấm áo choàng mỏng che đầu lại và nói. Sau khi đã phục trang kín kẽ, cô cười khì khì.

"Có gì buồn cười à?"

"Hê, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ phải che mặt đi vì mấy vết bỏng đấy."

"Ồ? Nếu vậy thì cô sẽ làm gì?"

"Những vết bỏng sẽ trở thành một phần của tôi, cũng như tai và đuôi vậy. Minh chứng cho sự tồn tại độc nhất vô nhị của mình." Holo hơi thả lỏng tấm áo choàng, thò mặt ra nói với vẻ tự hào.

Lawrence khá ấn tượng trước lời tuyên bố hùng hồn của cô. Tuy nhiên, anh cũng tự hỏi không biết nếu cô thật sự bị thương thì cô còn mạnh mẽ được như vậy hay không.

Không để anh tiếp tục lơ đãng, Holo cắt ngang.

"Tôi thừa biết anh đang nghĩ gì đó nha", cô nói.

Bên dưới tấm áo choàng, cô nở nụ cười tinh quái. Khóe miệng bên phải nhếch lên, lộ ra chiếc răng nanh bén nhọn.

"Có muốn thử làm tôi bị thương không?"

Lawrence cũng không hẳn là hoàn toàn trơ lì trước những lời khiêu khích của cô, nhưng anh tin rằng nếu mình thật sự phản ứng lại và rút dao găm ra thì rất có thể sẽ khiến tình hình vượt ngoài tầm kiểm soát.

Có thể cô ấy nói nghiêm túc. Mà chắc đó chỉ là bản tính nghịch ngợm của cô thôi.

"Là một đấng nam nhi, tôi sẽ không bao giờ khiến một khuôn mặt xinh xắn như vậy bị thương được."

Nghe thấy vậy, Holo hé miệng cười, như thể vừa nhận được một món quà mà mình trông đợi đã lâu, rồi sau đó tiến tới chỗ anh. Hương thơm ngọt ngào quần lấy Lawrence, khiến cơ thể anh dao động. Bất giác tay anh tự đưa lên như muốn ôm lấy cô vào lòng

Tuy nhiên, tảng lờ hành động của Lawrence, Holo chỉ ngử ngử rồi hoi lùì lại.

"Dù đã được nước mưa tẩy rửa nhưng người anh vẫn hôi như cá ươn ấy. Một con sói như tôi nhận ra ngay."

"Ừ, cô..."

Lawrence tung một cú đấm hờ nhưng Holo khéo léo bước sang bên và né được, thành ra nó chỉ sượt qua mái tóc của cô. Nghiêng đầu, cô cười khoái chí và tiếp tục.

"Đến một con sói cũng biết cách để giữ cho bộ lông mình luôn sạch sẽ. Anh là một chàng trai tốt, công nhận, nhưng anh vẫn phải cố mà gọn gàng ngăn nắp hơn mới được."

Không biết có phải cô đang đùa hay không, nhưng nghe một cô gái như Holo nói như vậy quả thật khiến anh hết đường chối cãi. Từ trước tới nay, Lawrence vẫn luôn duy trì hình tượng, nhưng chỉ là để giúp anh có được những buổi thương thảo chuyên nghiệp, chứ anh chưa từng nghĩ xem hình tượng đó trong mắt phái nữ sẽ ra sao.

Nếu mà đối tác đàm phán của anh là nữ thì hẳn anh đã nghiêm túc nhìn nhận vấn đề, nhưng tiếc thay, từ trước đến nay anh vẫn chưa có dịp gặp một nữ thương nhân nào.

Không biết phải trả lời ra sao, anh đành ngoảnh mặt đi và lặng thinh.

"Nhưng bộ râu kia trông cũng bảnh đó."

Bộ râu ngắn nhô ra từ cằm Lawrence từ trước tới nay vẫn luôn được nhiều người ưa thích. Hài lòng đón nhận lời khen, anh ngoảnh đầu lại, dường như còn phảng phất chút tự hào.

"Nhưng tôi thì thích nó dài hơn một chút."

Thương nhân chẳng có mấy ai đi nuôi râu dài cả. Cái suy nghĩ đó tự động hiện ra trong đầu anh, còn ở bên kia, Holo lấy ngón trỏ quệt một đường từ sống mũi qua má, tiếp tục đùa nghịch.

"... Dài tầm này nè, như ria sói ấy."

Cuối cùng Lawrence cũng nhận ra rằng mình đang bị trêu. Anh bèn mặc kệ cô và đi thẳng ra cửa, nhưng chính bản thân anh cũng thấy hành động như vậy thật là trẻ con. Holo khúc khích cười và cũng nối gót theo sau. Thẳng thắn mà nói thì anh cũng không giận cô lắm.

"Lát nữa quanh lò sưởi sẽ có nhiều người lắm đấy. Nhớ cẩn thận đừng để lộ ra chuyện gì."

"Tôi là Hiền giả sói Holo! Trước đây tôi đã từng dùng chính lối người mà đi một mạch tới Pasloe an toàn. Anh không cần phải lo!"

Đối với thương nhân, những nhà thờ cùng nhà trọ cách xa thành phố là nguồn thu thập thông tin vô cùng quan trọng. Đặc biệt là nhà thờ, đây là nơi mà đủ loại người ghé tới. Thường thì chỉ có những du khách nghèo hoặc những lão thương nhân sành sỏi mới tới trú tại nhà trọ, nhưng nhà thờ thì khác. Người ta có thể bắt gặp từ những tay thợ ủ bia trong thị trấn cho tới những gã quý tộc giàu có ở đây.

Nhà thờ mà Lawrence cùng Holo ghé chân hiện có mười hai người khách. Một vài người trông có vẻ là thương lái; số còn lại thì từ đủ loại ngành nghề khác.

"A ha, vậy ra anh từ Yorenz tới à?"

"Đúng vậy. Tôi đem muối tới cho khách hàng để đổi lại lông chồn."

Phần lớn khách trọ đều đang ngồi trên sàn ở đại sảnh, người thì dùng bữa, người thì ngồi bắt bọ chét trong áo quần. Băng ghế ở phía trước lò sưởi đã bị một cặp đôi chiếm mất. Nói là "đại sảnh" nhưng chỗ này cũng không rộng rãi gì cho cam, vậy nên dù ngồi chỗ nào thì quần áo cũng sẽ được hong khô cả thôi, ngay cả khi họ có tiết kiệm củi lửa đi nữa. Hai người kia có vẻ như không bị ướt, vậy nên Lawrence nghĩ rằng họ ắt hẳn phải rất giàu và đã quyên góp rất hào phóng cho nhà thờ, có như vậy họ mới có thể tự do chọn chỗ ngồi thế này.

Lawrence đã không lầm. Sau một hồi vểnh tai lên nghe hai người họ trò chuyện, cuối cùng anh cũng chờ được cơ hội để có thể xen vào.

Người vợ không nói gì thêm, có lẽ đã kiệt sức sau chuyến hành trình, thế là người chồng tuổi trung niên vui vẻ thay cô tiếp chuyện.

"Chà, giờ lại phải vòng ngược về Yorenz, mệt mỏi quá nhỉ?"

"Đó là việc thương nhân phải làm đấy."

"Ồ hõ, có vẻ thú vị đây!"

"Tôi không phải trả tiền khi mua muối ở Yorenz. Bởi tôi đã bán một lượng lúa mì cho thương hội đó nhưng là ở chi nhánh tại một thành phố khác. Ở đó tôi không thu tiền khi bán lúa mì, nên cũng không phải trả tiền mua muối. Nói tóm lại, tôi hoàn thành hai thương vụ mà không cần đến sự can thiệp của tiền bạc."

Hệ thống trao đổi này đã được một quốc gia thương nghiệp ở phương Nam phát minh cách đây tầm một thế kỉ. Sau khi được thầy của mình giảng giải, Lawrence phải nghiền ngẫm mất hai tuần mới hiểu hết được. Đây hẳn là lần đầu người đàn ông nghe tới phương thức này, không hiểu thấu được là lẽ đương nhiên thôi.

"Hô... thật là một phát kiến kì lạ nhỉ", ông gật đầu. "Tôi sống ở một thị trấn tại Perenzzo và trang trại trồng nho của tôi chưa từng dùng phương pháp ấy để bán nho bao giờ. Liệu có sao không?"

"Hệ thống trao đổi này được sinh ra bởi những thương lái cần một phương thức tiện lợi để trao đổi mua bán tại nhiều nơi khác nhau. Là chủ một ruộng nho, ngài cần phải hết sức cẩn thận, đừng để bị những kẻ buôn rượu gạt rằng nho của ngài kém chất lượng và siết giá."

"Ừ. Năm nào mà chả có mấy vụ tranh cãi kiểu như vậy," người đàn ông mỉm cười - nhưng với những kế toán được ông thuê, mấy vụ tranh cãi này lửa giữa họ và những kẻ buôn rượu xảo quyệt đó hoàn toàn không phải là chuyện đùa. Phần lớn những người sở hữu ruộng nho đều là quý tộc, nhưng hầu như không có ai trong số họ tự tay quản lý chuyện sản xuất hay tiêu thụ sản phẩm của mình. Vậy mới nói Bá tước Ehrendott, người cai quản vùng lãnh thổ xung quanh Pasloe, là một người cực kì cá biệt trên phương diện đó.

"Anh là Lawrence phải không? Khi nào anh tạt qua Perenzzo thì nhớ ghé thăm chúng tôi đây. Chúng tôi sẽ rất vui lòng tiếp đón."

"Chắc chắn rồi, cảm ơn ngài."

Đúng như thông lệ trong giới quý tộc, người đàn ông không cho biết tên của mình, ngầm coi như đối phương đã biết tên ông. Việc nói tên của mình ra cho người khác được xem như là một hành động hạ lưu tầm thường.

Nếu Lawrence có tới Perenzzo và hỏi tìm chủ ruộng nho thì chắc chắn sẽ ra người đàn ông này. Nhưng việc hẹn gặp ông với một người địa vị cỡ như Lawrence về cơ bản là không thể. Chính vì thế, nhà thờ trở thành địa điểm tốt nhất để hình thành những mối quan hệ như vậy.

"Chà, vợ tôi có vẻ mệt rồi, tôi đi trước vậy."

"Chúa sẽ phù hộ cho tôi và ngài gặp lại" Lawrence đáp.

Đây là kiểu câu xã giao mẫu mực trong Giáo hội. Người đàn ông ngồi dậy, sau đó cùng với vợ gật đầu chào rồi cùng nhau rời khỏi đại sảnh. Lawrence cũng đứng dậy, đem chiếc ghế ban nãy bê ra để ngồi nói chuyện, và hai chiếc ghế của hai vợ chồng họ, trả về chỗ cũ.

Những người ngồi trên ghế ở đại sảnh chỉ có quý tộc, hiệp sĩ và những kẻ giàu sang. Hầu hết mọi người đều ghét ba kiểu người này.

"He he, ngài thương nhân đây quả không vừa đâu!" Sau khi Lawrence dọn dẹp xong mấy cái ghế và trở lại chỗ Holo ở chính giữa đại sảnh, một người đàn ông khác tiến lại gần họ. Nhìn qua cách ăn mặc và dáng vẻ thì hẳn ta ắt hẳn cũng là một thương nhân. Khuôn mặt lún phún râu kia trông khá trẻ, có vẻ như anh ta vào nghề cũng chưa được lâu.

"Tôi chỉ là một thương nhân lưu động bình thường như ai thôi", Lawrence đáp cụt lùn. Bên cạnh anh, Holo ưỡn thẳng người dậy. Chiếc mũ trùm đầu của cô khê động dậy; chỉ có Lawrence biết được đó là do hai tai của cô đang vểnh lên.

"Làm gì có, thưa ngài. Tôi muốn nói chuyện với ông ta từ lâu rồi, nhưng mà mãi chưa tìm được cơ hội. Vậy mà ngài vẫn chen chân vào được. Nghĩ tới cảnh trong tương lai mình phải đối đầu với những thương lái như ngài, hầy, sao mà không tuyệt vọng cho được."

Anh ta vừa nói vừa nhếch miệng cười nhả nhổ, khoe ra hàm răng khuyết mất một chiếc răng cửa, tạo thành sức hấp dẫn đặc thù. Có lẽ anh ta cố tình nhổ cái răng đó đi để khiến điệu cười ngờ ngạc của mình càng thêm sức thuyết phục. Là một thương nhân, anh ta quả biết cách tận dụng tối đa diện mạo của mình.

Lawrence hiểu rằng tốt nhất là mình đừng nên bất cần.

Tuy nhiên, khi mới khởi nghiệp, bản thân anh cũng từng phải bắt chuyện như thế này, vậy nên anh cũng phần nào đồng cảm với hẳn.

"Có gì to tát đâu. Khi mới vào nghề, tôi thấy gã thương nhân sành sỏi nào cũng như quái vật. Đến giờ một nửa trong số họ vẫn vậy. Nhưng rồi cũng lăn lộn kiếm ăn được thôi."

"He he, nghe ngài nói vậy tôi nhẹ cả người. Ồ, quên mất, tôi là Zheren. Hẳn ngài đã đoán ra được, tôi vừa mới bắt đầu khởi nghiệp buôn bán. Xin nhờ ngài giúp đỡ nhiều hơn!"

"Tôi là Lawrence."

Lawrence nhớ lại hồi mình vừa mới vào nghề, anh cũng đã từng cố bắt chuyện như thế này, để rồi nản lòng thoái chí trước những lời đáp trả lạnh

lòng. Và bây giờ, là người đối thoại với chàng thương nhân trẻ đầy hoài bão này, anh đã hiểu sự lạnh lùng đó từ đâu ra.

Một thương nhân trẻ vừa mới khởi nghiệp là thế, chỉ có thể nhận mà chẳng có gì để cho đi.

"Vậy, đây là... bạn đồng hành của ngài chẳng?"

Không biết Zheren đề cập tới chủ đề này là do anh ta thật sự không có thứ gì để chia sẻ, hay do anh ta mắc phải sai sót thường thấy ở những tay lính mới, đó là muốn moi móc lợi ích mà không chịu bỏ ra thứ gì để đền đáp. Nếu đây là cuộc chuyện trò giữa hai kẻ lão luyện thì đến lúc này hai người đã đem thông tin về hai, ba địa phương ra trao đổi rồi.

"Vợ tôi, Holo." Lawrence ngần ngừ trong giây lát, không biết có nên dùng tên giả cho cô không, nhưng cuối cùng quyết định là không cần thiết.

Holo khẽ cúi đầu chào hỏi khi nghe nhắc tới tên mình.

"Ôi, một cặp vợ chồng thương nhân à?"

"Cô ấy khá là lập dị, thích ngồi trên xe hàng xóc nảy hơn là tổ ấm ở làng quê."

"Nhưng lấy áo choàng trùm kín vợ mình như thế này chứng tỏ ngài rất trân trọng vợ mình đấy chứ."

Dù không muốn nhưng Lawrence vẫn phải thừa nhận rằng tay này rất có tài ăn nói. Có lẽ trước đây hẳn từng là tay ma cà bông nổi tiếng trong trấn cũng nên. Lawrence đã từng được người họ hàng của mình dạy rằng tốt hơn hết là đừng ba hoa gì về những chuyện như thế.

"He he, nhưng càng giấu thì lại càng muốn xem, đây là bản tính cố hữu của đàn ông rồi. Chúa đã dẫn lối để chúng ta gặp nhau tại đây. Hay là

ngài cho tôi xem dung mạo cô ấy nhé."

Đồ mặt dày! Lawrence bất bình, mặc dù Holo thực ra cũng chẳng phải vợ anh.

Nhưng trước khi Lawrence kịp chỉnh cho tên kia một trận, Holo đã cất tiếng:

"Với một lũ khách, lúc vui sướng nhất là trước khi bắt đầu chuyến hành trình; với một con chó, tiếng sủa là thứ vũ khí còn đáng sợ hơn chính bản thân nó; và với người phụ nữ, họ xinh đẹp nhất khi nhìn từ phía sau. Để lộ diện mạo của tôi sẽ làm tan nát vô số mộng tưởng mất, vậy nên thứ cho tôi không thể làm thế được", bên dưới lớp áo choàng, cô dịu dàng mỉm cười.

Nghe thấy vậy, Zheren chỉ đành cười trừ và thu mình lại. Cả Lawrence cũng rất bất ngờ trước bài hùng biện nhàn nhàng của cô.

"He he... Vợ của ngài cũng không vừa đâu."

"Thì tôi cũng phải cố lắm mới không bị cô ta đè đầu cười cổ đấy thôi."

Lawrence nửa đùa nửa thật nói.

"Vâng, chà... quả là nhờ Thiên Chúa dẫn lối nên tôi mới gặp được hai người. Ngài có thể dành chút thời gian nghe chuyện của tôi không?" Zheren nói. Tấm màn im lặng trùm xuống khi anh ta hé miệng cười, khoe ra chiếc răng khuyết thiếu và tiến lại gần hai người.

Không giống như những nhà trọ thông thường, nhà thờ chỉ cung cấp chỗ trú chân chứ không có thức ăn. Tuy nhiên, bếp lò vẫn có thể được dùng để nấu nướng, chỉ cần anh quyên góp tử tế. Lawrence đã chấp nhận quyên góp và giờ anh đang đặt năm củ khoai tây vào nồi để luộc lên. Tất nhiên củi để nấu nướng cũng phải bỏ tiền ra mua.

Phải đợi một lúc thì nước mới sôi, vậy nên Lawrence tranh thủ ngồi tuốt bó lúa kia và tìm một túi da chưa dùng đến để đổ nó vào. Chợt nhớ ra Holo bảo muốn đeo nó quanh cổ, Lawrence lấy một sợi dây bằng da ra và quay trở lại bếp lò. Khoai tây, củi, túi và dây da cộng lại là một khoản phí không nhỏ, vậy nên trong lúc mang khoai tây trở về phòng, anh cũng ngẫm nghĩ xem mình nên đòi cô bao nhiêu tiền.

Bởi vì cả hai tay đều đang bận cầm đồ nên Lawrence không tiện gõ cửa, nhưng đôi tai nhanh nhạy của Holo có thể dễ dàng nhận ra tiếng bước chân của anh. Tuy nhiên, khi anh vào phòng, cô lại quay lưng lại với anh, ngồi trên giường chải chuốt lông đuôi.

"Hm? Mùi gì thơm dữ", cô ngẩng phắt đầu dậy. Mũi của cô rõ ràng thính không kém gì đôi tai.

Mấy củ khoai tây đều được phết phô mai sữa dê. Lawrence chưa từng phung phí như thế này khi anh ở một mình, nhưng bây giờ đã có bạn đồng hành, anh quyết định hào phóng hơn một chút. Nhìn vẻ mặt sung sướng của Holo, anh cảm thấy cũng đáng giá.

Lawrence đặt đĩa khoai tây lên bàn trà ở cạnh giường, thế là Holo với tay ra lấy ngay tấp lự. Ngay trước khi cô kịp cầm lấy một củ khoai, Lawrence ném chiếc túi đầy hạt thóc về phía cô.

"Cái g... Ồ, là lúa mì."

"Và đây đây, giờ cô có thể tìm cách đeo nó lên cổ rồi."

"Ừm. Cảm ơn. Nhưng giờ phải ưu tiên xử lý cái này trước đã", cô ném túi thóc sang bên một cách vô tình, sau đó liếm môi và với tay lấy một củ khoai. Có vẻ như ăn uống luôn được Holo đặt lên hàng đầu.

Sau khi đã nắm lấy củ khoai tây trong tay, cô chợt bẻ nó ra làm đôi. Sắc mặt cô sáng bừng lên vẻ hân hoan trước làn hơi nước nghi ngút. Cái

đuôi ve vẩy liên hồi, cô lúc này nhìn hệt như một con cún. Nhưng Lawrence tin chắc rằng anh mà nói ra thì kiểu gì cô cũng cáu, nên đành biết điều ngậm miệng lại.

"Vậy là sói cũng thích khoai tây à?"

"Ừ. Loài sói chúng tôi không ăn thịt quanh năm đâu. Chúng tôi ăn cả những chồi non. Cả cá nữa. Và hoa màu mà con người trồng được ngon hơn mấy nụ chồi non nhiều. Ngoài ra, tôi khá thích ý tưởng nấu chín thịt và rau quả."

Người ta hay bảo lưỡi mèo không chịu được nóng, nhưng sói cỏ vẻ như không gặp phải phiền toái này. Cầm nửa củ khoai trong tay, Holo thổi phù phù hai ba lần rồi tọng hết vào miệng. Lawrence thấy cô cắn miếng to như vậy thì e rằng khó mà nhai được và quả nhiên, ngay lập tức cô có vẻ đã bị nghẹn. Lawrence phải ném cho cô cái vò nước và nhờ đó Holo mới nuốt trôi được miếng khoai tây.

"Phù. Bất ngờ thiệt. Cổ họng của con người bé thấy ớn. Thế này thì bất tiện quá."

"Sói ăn gì cũng nuốt chửng nhỉ."

"Ừm. Chà, bọn tôi không có cái này, vậy nên cũng không thể khoan thai mà nhai nuốt được."

Holo lấy ngón tay kéo kéo hai bên mép, có vẻ như muốn ám chỉ hai má của mình.

"Nhưng trước đây tôi cũng đã từng bị nghẹn khoai tây."

"Ồ hử."

"Có lẽ khoai tây và tôi thật sự là có duyên mà không có phận rồi."

Lawrence ráng kiểm chế để không nói thẳng cho cô ấy sự thật, rằng đây là do tính háu ăn của cô chứ chẳng liên quan gì tới khoai tây cả. Thay vào đó, anh nói:

"Trước đây cô từng nói rằng cô có thể nhận ra người khác nói thật hay nói dối đúng không?"

Nghe thấy anh hỏi, Holo quay sang, miệng vẫn đang nhai nhồm nhoàm. Nhưng đúng lúc đó, cô đột nhiên liếc sang rồi giơ tay lên.

Trước khi Lawrence kịp hỏi xem có chuyện gì, bàn tay cô đã dừng lại ngay giữa không trung, dường như vừa bắt được cái gì đó.

"Vẫn còn bọ chết này."

"Là do bộ lông của cô mềm mượt quá thôi. Tôi dám cá rằng nó là tổ ấm lý tưởng cho lũ bọ." Việc vận chuyển da lông hay hàng dệt may thường phải đi kèm với việc đốt lửa hun khói lửa lũ bọ bay đi, tất nhiên vẫn còn tùy theo mùa. Những lời Lawrence nói đều xuất phát từ kinh nghiệm của mình, nhưng trông Holo lại có vẻ khá bất ngờ. Cô ưỡn ngực ra, tự hào lên tiếng: "Chà, thấy được sự tuyệt vời của chiếc đuôi này chứng tỏ anh có con mắt tinh tường đó nha!", cô bắt đầu huênh hoang. Thấy thế, Lawrence quyết định ém nhẹm những suy nghĩ trong đầu mình lại.

"Vậy là cô thật sự phân biệt được đâu là nói thật, đâu là nói dối?"

"Hừm? Ồ, đại khái thế." Lau bàn tay vừa xử lí con bọ chết xong, Holo lại dời sự chú ý về phía đĩa khoai tây.

"Thế năng lực của cô đến đâu?"

"Chà, tôi thừa biết những gì anh nói về lông đuôi của tôi khi này chắc chắn không phải là lời khen ngợi." Lawrence choáng váng và á khẩu. Holo bên cạnh thì cười khì khì hả hê.

"Nhưng cũng không phải bách phát bách trúng đâu. Vậy nên anh thích thì tin, không thích thì thôi", Holo láu lỉnh đáp, sau đó liếm hết chỗ phô mai còn dính trên đầu ngón tay.

Anh lại bị cô chơi một vố rồi! Nhưng giờ mà quạu quọ thì chỉ khiến cô có thêm cơ hội mà thôi. Thế là Lawrence quyết định kiểm chế bản thân và thử lại lần nữa.

"Thế cô thử nói xem câu chuyện mà khi nãy tên nhóc đó là thật hay giả?"

"Tên nhóc nào?"

"Cái tên nói chuyện với chúng ta ở chỗ bếp lò ấy."

"À. Ủa, anh gọi hắn là tên nhóc á?"

"Có gì buồn cười sao?"

"Vớ với tôi, cả hai anh đều là tên nhóc cả thôi."

Giờ mà bật lại thì kiểu gì cũng bị cô trêu tiếp, thế là Lawrence đành phải uất ức nuốt lại câu đáp trả đã trào tới tận cổ họng.

"Hê. Cơ mà tôi thấy anh vẫn trưởng thành hơn tên đó một chút. Còn về chuyện tên nhóc đó, theo như những gì tôi thấy thì hắn đang nói dối."

Lawrence trấn tĩnh lại; điều này đã khẳng định mỗi nghi ngờ của anh là có căn cứ. Khi nãy, trong lúc nói chuyện ở đại sảnh, tên thương nhân trẻ Zheren đã kể cho Lawrence nghe một cơ hội kiếm lời.

Có một loại đồng bạc nào đó chuẩn bị được thay thế trong hệ thống lưu hành tiền tệ, thay bằng một đồng tiền khác có hàm lượng bạc cao hơn. Nếu chuyện này là thật thì đồng bạc cũ này sẽ có phẩm chất kém hơn đồng bạc mới thay thế cho nó, nhưng giá trên danh nghĩa của nó thì vẫn giữ

nguyên. Tuy nhiên, khi mang đổi sang loại tiền tệ khác, đồng bạc mới này sẽ có giá cao hơn đồng bạc cũ. Nếu có ai đó biết trước được đồng bạc nào chuẩn bị được thay thế, người đó có thể mua vào với số lượng lớn rồi đem đổi với đồng bạc mới, từ đó hưởng lợi nhuận ròn từ chênh lệch giá. Zheren khẳng định rằng mình biết đồng tiền nào sắp sửa được thay thế và muốn đổi thông tin này lấy một phần lợi nhuận mà thương lái kia thu được. Tin chắc rằng Zheren đã từng đưa ra những đề nghị tương tự cho các tay thương nhân khác, Lawrence không thể tin tưởng vào câu chuyện này ngay được.

Holo lơ đãng nhìn vào khoảng không, chắc chắn đang nhớ lại cuộc trao đổi ban nãy, rồi sau đó tọng một miếng khoai tây khác vào miệng và nuốt xuống.

"Nhưng tôi không xác định được khúc nào là nói dối, khúc nào là nói thật, và cũng không biết được đâu mới là điểm cốt lõi của câu chuyện."

Lawrence gật đầu và cân nhắc suy nghĩ một lát. Thực ra anh không đặt quá nhiều kỳ vọng vào Holo đến vậy.

Nói tóm lại thì, một là bản thân thương vụ này là một trò bịp, hai là hẳn đang nói dối về vụ những đồng tiền.

"Chà, bản thân việc đầu cơ tiền tệ cũng không phải là cái gì đó quá mức hiếm hoi. Tuy nhiên..."

"Anh vẫn không hiểu tại sao hẳn ta phải nói dối... đúng không?"

Holo nhổ một chồi mầm ra khỏi bề mặt củ khoai và ăn hết chỗ còn lại. Lawrence thở dài.

Anh phải thừa nhận rằng mình lúc nào cũng bị cô đi guốc trong bụng. "Khi một người nói dối, điều quan trọng hơn cả không phải là nội dung của nó, mà là lý do ẩn đằng sau", cô nói.

"Cô nghĩ tôi phải mất bao nhiêu năm mới có thể ngộ ra điều đó?"

"Ồ? Anh gọi cái gã Zheren đó là tên nhóc, nhưng với tôi, hai người đều giống nhau cả thôi", Holo tự hào tuyên bố.

Vào những lúc như thế này, Lawrence ước gì diện mạo của Holo đừng có giống con người y như tạc đến vậy. Anh thật sự không tài nào chịu nổi cảnh một cô gái trông non choẹt như Holo lại hiểu rõ những nguyên tắc mà anh phải vật lộn bao lâu mới nắm được.

"Nếu không có tôi ở đây thì anh sẽ làm gì?" Holo đột ngột hỏi.

"Đầu tiên tôi sẽ tìm hiểu xem chuyện này là thật hay giả, sau đó thì vờ tin tưởng vào câu chuyện."

"Sao phải làm thế?"

"Nếu chuyện này là thật, vậy tôi chỉ cần nương theo chiều gió là có thể dễ dàng kiếm lời. Còn nếu là giả, vậy chắc chắn có kẻ đang nhắm tới cái gì đó. Nếu tôi tinh táo và thận trọng thì vẫn có thể tìm được cơ hội sinh lời từ trong đó."

"Mm. Và giờ có tôi ở đây, và tôi bảo rằng anh ta nói dối, vậy thì..."

"Hừm?"

"A!", cuối cùng Lawrence cũng nắm được điểm mấu chốt mà này giờ anh nghĩ mãi không ra.

"Đó, thấy không, chẳng có lý do gì phải trăn trở suy nghĩ như vậy hết. Dù thế nào thì anh cũng sẽ vờ chấp nhận yêu cầu của hắn ta", Holo hé miệng cười toe toét. Lawrence không còn gì để phản biện.

"Củ khoai cuối cùng là của tôi nha", Holo nói, sau đó chộp lấy củ khoai tây trên bàn.

Còn Lawrence thì luống cuống đến mức quên cả bẻ củ khoai trên tay ra.

"Tôi là Hiền giả sói Holo! Anh nghĩ tôi hơn anh bao nhiêu tuổi chứ?"

Thấy Holo quan tâm tới cảm nhận của mình như vậy, tâm trạng của Lawrence chỉ càng thêm rối bời. Anh trút hết bực dọc vào củ khoai và cắn một phát.

Anh cảm thấy bản thân như quay lại thời còn học việc với sư phụ của mình vậy.

Hôm sau là một ngày đẹp trời với bầu trời thu trong vắt. Những người ở nhà thờ dậy còn sớm hơn cả các thương nhân, vậy nên khi Lawrence tỉnh giấc thì các hoạt động thường nhật vào buổi sáng đã xong xuôi hết cả rồi. Lawrence cũng đã lường trước việc này nên không ngạc nhiên là bao, nhưng khi đi tới chỗ giếng nước để rửa mặt, anh sửng sờ khi thấy Holo đang cùng các thành viên của Giáo hội đi ra khỏi Nhà nguyện. Cô khoác áo choàng và đầu luôn cúi xuống, ấy vậy mà vẫn thường xuyên dừng lại để trò chuyện thoải mái cùng những đạo hữu khác.

Những con chiên ngoan đạo nay lại tán gẫu cùng vị thần mùa vụ, một sự tồn tại mà họ luôn cố phủ nhận, đây quả là một cảnh tượng khôi hài hiếm thấy, nhưng lúc này Lawrence chẳng có tâm trạng đâu mà tận hưởng.

Holo tách ra khỏi giáo đoàn và lặng lẽ tiến lại gần anh chàng Lawrence đang chết sững bên giếng nước. Cô chấp tay lại trước ngực và nói:

"Xin Chúa hãy ban cho chồng con lòng can đảm." Do mùa đông sắp tới gần nên nước trong giếng hôm nay lạnh ngắt. Lawrence cứ thế mà xối thẳng lên đầu, vờ như không nghe thấy tiếng cười khanh khách của Holo.

"Cơ mà Giáo hội cũng trở nên quan trọng lắm rồi ha", Holo nói.

Lawrence lắc đầu qua lại để rũ nước, y như những gì Holo làm với cái đuôi của mình ngày hôm qua. "Giáo hội thì lúc nào chẳng quyền thế."

"Khó nói lắm. Hồi tôi tới đây từ phương Bắc, Giáo hội vẫn chưa được như bây giờ. Họ lúc nào cũng lải nhải về việc thế giới này được Chúa và mười hai thiên sứ của ngài tạo ra, rồi loài người chỉ là đang mượn lại nó mà thôi. Nhưng thiên nhiên này đâu phải là do ai tạo ra. Ngay từ hồi đó tôi đã thầm nghĩ: 'Mấy người này học câu chuyện tiểu lâm kia từ đâu ra vậy?'"

Vị thần mùa vụ của chúng ta nay lại đi nói chuyện y như thể một nhà khoa học tự nhiên đang chỉ trích Giáo hội, khiến chuyện này đã khô hài nay càng thêm khô hài. Lawrence lau khô người sau đó mặc đồ vào. Anh không quên bỏ lại một đồng tiền vào trong thùng công đức đặt ở gần đó, bởi người của nhà thờ sẽ đến kiểm tra mỗi khi thấy có người sử dụng giếng nước. Bất cứ ai quên bỏ tiền công đức sẽ bị họ nguyên cho gặp nhiều điều xui vận rủi. Với những người thường xuyên phải đi đây đi đó như Lawrence, anh cần càng nhiều vận may càng tốt.

Nói là thế, đồng tiền anh bỏ vào chỉ là một đồng xu cũ mèm và đen nhem. Thứ này khó có thể coi là tiền được.

"Thời gian quả nhiên có thể bào mòn mọi thứ, nếu vậy... nơi đó hẳn đã thay đổi rất nhiều."

Nhìn vẻ mặt cô quạnh đó, anh đoán có lẽ cô đang nghĩ tới quê nhà mình.

"Cô thấy bản thân mình có thay đổi gì không?", Lawrence hỏi.

Holo lặng thinh lắc đầu. Động tác này không hiểu sao lại khiến anh thấy cô rất trẻ con.

"Vậy thì tôi chắc rằng quê hương của cô cũng chưa thay đổi gì đâu."

Mặc dầu tuổi đời còn trẻ, Lawrence đã có rất nhiều trải nghiệm. Anh từng tới rất nhiều quốc gia, gặp rất nhiều người, hiểu biết rất nhiều thứ, thế cho nên anh cảm thấy mình có đủ tư cách để nói câu đó.

Tất cả những thương nhân lưu động - kể cả những người bỏ trốn khỏi nhà - ai ai cũng ôm một lòng yêu quê hương da diết, bởi vì khi ở nơi đất khách quê người, người ta chỉ có thể thực sự tin tưởng vào những người đồng hương mà thôi.

Đó là quan niệm quen thuộc của những thương lái không biết bao nhiêu năm trời chưa trở về quê hương.

Holo gật đầu, khiến khuôn mặt ẩn dưới lớp áo choàng hơi lộ ra.

"Hiền giả sói như tôi lại có lúc phải nhờ tới anh an ủi, xấu hổ thật." Cô mỉm cười, sau đó quay người trở về phòng. Cô cũng liếc nhìn anh một cái thay cho lời cảm ơn.

Dù cô có ranh mãnh hay già đời cách mấy thì Lawrence vẫn có thể ứng phó được.

Cái vẻ ngây ngô trẻ con kia mới là thứ khiến anh đau đầu.

Lawrence năm nay hai mươi lăm tuổi. Nếu vẫn sống ở quê thì đến tầm tuổi này anh đã kết hôn và hàng tuần cùng vợ con tới nhà thờ rồi. Anh đã sắp bước hết nửa đường đời và phong thái ngây ngô đó của Holo cứ không ngừng xoáy sâu vào con tim cô độc của anh.

"Nè, còn chờ gì nữa? Đi thôi!", Holo ngoái đầu lại và hô.

Lawrence mới chỉ gặp Holo có hai ngày, vậy mà anh cảm thấy khoảng thời gian đó như dài đằng đẵng.

Lawrence quyết định chấp nhận đề nghị của Zheren.

Tuy nhiên, chỉ căn cứ vào lời của Lawrence thôi thì chưa đủ để Zheren tiết lộ thông tin trước; mà bên phía Lawrence cũng chưa thể giao tiền ra trước được. Anh còn phải đi bán lông chồn đã. Chính vì vậy, hai người quyết định hẹn gặp tại thị trấn cảng Pazzino và kí hợp đồng trước công chứng viên.

"Chà, vậy tôi phải lên đường đã. Khi anh tới Pazzino, hãy tìm một quán rượu tên là Yorend. Anh sẽ liên lạc được với tôi ở đó."

"Yorend đúng không? Tốt lắm."

Zheren lại trưng ra nụ cười quyến rũ, sau đó vác bao tải trái cây khô của mình lên vai rồi cất bước rời đi.

Bên cạnh việc mua bán trao đổi, nhiệm vụ quan trọng nhất mà một thương nhân trẻ phải đối mặt chính là khám phá thật nhiều vùng miền, quen thân với những người bản địa cùng hàng hóa của họ và cố gắng làm sao để họ có thể nhớ mặt mình. Để đạt được mục tiêu này, tốt nhất là nên mang theo những món hàng bảo quản được lâu và có thể bán được tại các nhà trọ hay nhà thờ, cũng như có thể lấy làm cớ để bắt chuyện, như trái cây hoặc thịt phơi khô chẳng hạn.

Nhìn Zheren, cảm giác hoài niệm lại ùa về với Lawrence, về cái thời anh còn phải cuốc bộ, chưa có xe ngựa kéo.

"Chúng ta không đi cùng anh ta sao?", khi Zheren đã khuất dạng, Holo đánh tiếng hỏi. Để ý thấy không còn ai khác ở chung quanh, cô vuốt ve chải chuốt cho chiếc đuôi của mình.

Có lẽ vì luôn phải giấu đôi tai sau áo choàng nên cô chẳng buồn đi sửa sang cho mái tóc màu hạt dẻ, chỉ lấy dây buộc lại một cách sơ sài. Lawrence thấy cô ít nhất cũng nên chải tóc, nhưng anh lại chẳng có cây lược nào. Anh tự nhủ thầm rằng khi tới Pazzino nhất quyết phải mua một cái lược và một cái mũ cho cô.

"Hôm qua trời mưa cả ngày, đường sá lầy lội, vậy nên hẳn ta đi bộ sẽ nhanh hơn chúng ta đi xe ngựa. Không việc gì phải khiến hẳn ta chậm trễ vì chúng ta cả."

"Công nhận thương nhân lúc nào cũng đúng giờ ha."

"Thời gian là tiền bạc mà."

"Hô hô! Câu này hay nha. Thời gian là tiền bạc à?"

"Chỉ cần có thời gian, chúng tôi hoàn toàn có thể tạo ra tiền."

"Đúng thiệt. Mặc dù tôi không nghĩ vậy", Holo liếc nhìn cái đuôi của mình.

Chiếc đuôi mỹ lệ của cô nếu buông lỏng thì phải dài quá đầu gối. Dem xén chỗ lông đấy đi bán chắc cũng kiếm được kha khá.

"Tôi nghĩ những người nông dân mà cô bảo hộ trong suốt mấy thế kỉ qua đều là những người rất quan tâm đến thời gian chứ nhỉ."

Nói xong, Lawrence liền bắt đầu hối hận. Holo nhìn anh với ánh mắt như muốn nói "Để tôi nói cho mà nghe này" và nhướn miệng cười tinh quái.

"Hừm. Anh nhìn đi đâu vậy? Những người nông dân kia chẳng quan tâm tới thời gian chút nào đâu. Tiết trời mới là cái họ để ý cơ."

"Tôi chưa hiểu lắm."

"Họ thức giấc trong tiết trời buổi bình minh, làm việc đồng áng trong tiết trời sáng sớm, nhổ cỏ trong tiết trời buổi chiều hôm, bện dây thừng khi tiết trời đổ mưa. Họ lo lắng cho hoa màu của mình khi tiết trời nhiều gió, nhìn chúng sinh trưởng trong tiết trời mùa hè, ăn mừng mùa vụ trong tiết trời mùa thu và lúc tiết trời đang độ mùa đông, họ sẽ ngồi chờ đợi mùa

xuân tới. Họ không quan tâm tới thời gian - giống như tôi, họ chỉ chú ý tới tiết trời."

Lawrence không dám tự nhận rằng mình có thể hiểu hết những lời Holo nói, nhưng anh cũng theo kịp vài phần. Anh gật đầu tán phục, khiến Holo có vẻ rất thỏa mãn; cô ưỡn ngực và khịt mũi đầy tự hào.

Cô nàng Hiền giả sói tự phong quả nhiên không có lấy chút khiêm tốn nào.

Ngay lúc đó, một người trông có vẻ như một thương nhân lưu động khác băng qua đường.

Mặc dù đã trùm áo choàng che kín tai nhưng đuôi của cô thì vẫn lồ lộ ra.

Người kia nhìn chăm chăm chiếc đuôi của Holo, nhưng anh ta lại chẳng nói chẳng rằng gì.

Có thể anh ta không nhận ra đây là một chiếc đuôi. Lawrence nghĩ nếu mình là anh ta, anh sẽ tự hỏi xem nó là loại lông gì, nếu đem bán thì sẽ bán được bao nhiêu.

Nhưng muốn trưng ra vẻ mặt thản nhiên như thế kia lại là vấn đề hoàn toàn khác.

"Anh cũng nhanh nhạy đó, nhưng vẫn còn non kinh nghiệm lắm."

Có vẻ như đã chải chuốt xong, Holo nhét đuôi mình vào lại váy và nói. Khuôn mặt ẩn dưới chiếc áo choàng đó rõ ràng là của một cô gái đang độ tuổi thanh xuân, thảnh thơi lại khiến người ta có cảm giác cô thậm chí còn trẻ hơn thế.

Ấy vậy mà những lời cô nói lại mang đậm khí chất của một người già dặn và từng trải hơn nhiều.

"Nhưng tuổi đời càng cao thì người ta cũng sẽ càng thêm trưởng thành thôi."

"Cô nghĩ phải cần mấy trăm năm mới đủ?" Thấy cô đang định trêu mình, Lawrence quyết định chặn trước.

Bị bất ngờ, cô há miệng cười lớn: "A ha ha! Anh cũng nhanh nhẩu đó chớ."

"Có lẽ là do cô quá già và chậm chạp thôi."

"He he. Anh có biết tại sao sói lại tấn công con người ở trên núi không?"

Lawrence không tài nào theo kịp sự thay đổi chủ đề bất ngờ từ Holo, vậy nên chỉ có thể ậm ừ đáp: "Ồ, không."

"Đó là vì chúng tôi muốn ăn não của con người và hấp thụ hết kiến thức từ họ." Holo nhếch miệng người, cặp răng nanh lộ ra.

Dù biết cô ấy đang đùa, Lawrence vẫn không tự chủ được mà rùng mình và nín thở.

Vài giây trôi qua, anh nhận ra mình đã thất bại. "Anh vẫn còn non lắm. Còn lâu mới đấu lại được tôi."

Holo thở dài. Lawrence ghì chặt lấy dây cương, đè nén sự thất vọng trong lòng.

"Ồ mà anh đã bao giờ bị sói tấn công trên núi chưa?"

Câu hỏi như vậy lại xuất phát từ một cô gái có cả tai, đuôi cùng răng nanh sói, thật là một cảm giác kì quái. Kẻ anh đang tiếp chuyện lúc này là một con sói thứ thiệt - đồng loại với những con sống trên núi mà anh hằng kính sợ.

"Rồi. Chắc khoảng... tám lần."

"Họ công nhận là khó đối phó nhỉ?"

"Đúng vậy. Tôi có thể ứng phó được với chó hoang, nhưng sói thì rất rắc rối."

"Đó là vì họ muốn ăn thật nhiều người, để có được..."

"Tôi xin lỗi, được chưa? Dừng lại đi!"

Lần thứ ba Lawrence bị sói tập kích là lúc anh đang theo chân một đoàn người đi buôn.

Hai người trong số họ đã không thể sống sót mà rời khỏi núi. Tiếng hét của họ vẫn còn vang vọng trong đầu anh đến tận ngày hôm nay.

Mặt anh ngậy ra, thần thờ vô cảm.

"Ồ..."

Dường như Hiền giả sói tinh tế nhạy bén cũng đã hiểu ra.

"Tôi xin lỗi", Holo hối hận ra mặt, hai bờ vai cô sụp xuống, gần như co rúm lại.

Trước đây Lawrence đã rất nhiều lần bị sói tấn công. Lúc này, khi hồi ức về những lần đụng độ cứ xoay mòng mòng trong đầu, anh chẳng có tâm trạng để đáp lời.

Vó ngựa rảo bước trên con đường lầy lội, để lại đặng sau những âm thanh lọc xọc.

"... Anh giận à?"

Thật là một con sói gian xảo. Cô ấy biết rõ rằng một khi nói vậy thì anh sẽ không thể thẳng thừng thú nhận rằng mình đang giận được.

Vậy nên anh mới đáp: "Ờ, tôi giận."

Holo lặng lẽ ngược mắt lên nhìn Lawrence. Khi liếc mắt ra đặng sau, anh thấy cô đang bĩu môi hờn dỗi - đáng yêu tới mức suýt nữa thì anh đã tha thứ cho cô.

"Tôi giận thật đấy. Không bao giờ được đùa kiểu đó nữa", sau cùng, anh quay sang phía cô và nói.

Holo quả quyết gật đầu. Lúc này trông cô ngoan ngoãn hơn hẳn.

Sau một hồi trầm mặc, cô ấy lại lên tiếng: "Sói chỉ sống ở trong rừng, còn chó thì từ lâu đã sống chung cùng với con người. Chính vì vậy nên sói là đối thủ khó nhằn hơn nhiều."

Đáng ra anh nên lờ tịt cô đi, nhưng nếu làm vậy thì về sau hai người khó mà trò chuyện với nhau tự nhiên thoải mái được. Thế là anh bèn xoay sang bên phía cô một chút, ra hiệu rằng mình vẫn đang nghe.

"Hửm?"

"Sói chỉ biết rằng chúng bị loài người săn đuổi và những kẻ đó là những sinh vật vô cùng đáng sợ. Vậy nên mỗi khi họ vào rừng, chúng tôi lúc nào cũng chỉ nghĩ xem phải ứng phó ra sao."

Holo nói, ánh mắt cô vẫn đang dỗi thẳng về phía trước. Lawrence chưa bao giờ thấy cô nghiêm túc như lúc này.

Tin tưởng đây không phải là câu chuyện bịa, anh chậm rãi gật đầu.

Nhưng có cái gì đó ẩn trong sự mơ hồ lấp lửng kia khiến anh lo lắng.

"Liệu cô đã từng..."

Nhưng ngay trước khi anh kịp nói tiếp, Holo đã ngắt lời: "Có những chuyện tôi không thể trả lời được."

"Ồ!" Lawrence tự trách mình vì đã nói năng không suy nghĩ. "Xin lỗi."

Thế là Holo mỉm cười: "Giờ chúng ta hòa nhé."

Có vẻ như chàng-trai-hai-mươi-lăm-tuổi còn lâu mới có cơ đấu lại Hiền giả sói.

Hai người vẫn tiếp tục trò chuyện, nhưng giữa họ không còn chút u ám nặng nề nào nữa. Chú ngựa vẫn miệt mài bước đi và chẳng mấy chốc thì ngày dài đã qua đi, nhường chỗ cho màn đêm buông xuống.

Nếu như vừa mới mưa xong, thương nhân sẽ không bao giờ đi tiếp khi trời đã tối. Dù hàng hóa có nhẹ đến đâu, lỡ chẳng may bánh xe bị kẹt lại trong bùn thì phải tới bảy mươi phần trăm khả năng là bắt buộc phải bỏ lại xe hàng.

Để có được nguồn thu nhập ổn định, người thương nhân lưu động luôn phải giảm thiểu tối đa tổn thất và đường đi lúc nào cũng ngập tràn những gian khó.

Náu mình trong những tấm lông chồn, bên dưới bầu trời mà cô cam kết rằng ngày mai sẽ trong xanh, Holo cất tiếng.

"Thế giới mà tôi sống với thế giới mà anh sống là hai thứ khác xa nhau."

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna

www.dtv-ebook.com

Chương Iii

Khúc khuỷu và quanh co, sông Slaude khoan thai xẻ dọc cả vùng đồng bằng. Người ta bảo rằng dòng sông là vết tích để lại bởi một con rắn khổng lồ khi nó trườn từ những rặng núi phương Tây, xuyên qua vùng đồng bằng để tới biển Đông, lưu vực rộng và ôn hòa của nó đã trở thành tuyến giao thông trọng yếu của vùng.

Pazzio là một thị trấn cảng lớn tọa lạc ngay vùng trung lưu. Ngược về hướng thượng nguồn không xa, người ta có thể thấy những thửa ruộng lúa mì bao la bát ngát; xa hơn chút nữa sẽ được chiêm ngưỡng vùng núi non phủ xanh bởi những vạt rừng rậm rạp. Quanh năm luôn có gỗ xẻ được thả trôi nổi từ trên thượng nguồn xuống; ngoài ra còn có những chiếc thuyền chở lúa mì hoặc ngô, tùy theo mùa, chèo ngược chèo xuôi dọc trên sông. Chỉ vậy thôi là quá đủ để thị trấn muôn đời hưng thịnh, nhưng không chỉ có thế, bởi vì không có một cây cầu nào bắc qua sông Slaude, những bến phà tại nơi đây tự nhiên trở thành những tụ điểm tập nập.

Lawrence và Holo tới Pazzio vào thời điểm đã quá trưa nhưng vẫn chưa đến hoàng hôn - khoảng thời gian thị trấn náo nhiệt nhất trong ngày.

Thương nghiệp ở Pazzio đã tăng trưởng phi mã kể từ khi thị trấn giành lại quyền tự trị từ chế độ quân chủ. Nơi đây hiện giờ được cai trị bởi các lái buôn và quý tộc. Hệ quả là thuế suất của hàng hóa nhập cảng bị đánh rất nặng, nhưng không hề có bất kỳ thủ tục kiểm soát nhập cư hay đòi hỏi chứng minh thân phận nào. Nếu mà là một thành phố được bao bọc bởi thành quách thì mọi chuyện sẽ khác và thân phận của Holo sẽ là một trở ngại lớn.

"Bộ không có vua chúa gì ở đây sao?" là câu đầu tiên Holo thốt ra khi hai người vừa tới nơi.

"Đây là lần đầu tiên cô được tới một thị trấn lớn cỡ này ư?"

"Quả nhiên thời gian đã khiến tất cả thay đổi. Vào thời của tôi, một thị trấn lớn bằng chừng này luôn phải có một vị vua trị vì."

Lawrence bỗng nhiên cảm thấy có chút oai oai, dẫu sao anh cũng đã từng tới những thành phố còn lớn hơn Pazzio này gấp mấy lần rồi. Tuy nhiên, trừ khi Holo tự phát hiện ra, còn không thì anh cũng ngậm miệng. Phải tế nhị và ga lăng một chút, dẫu sao ngày trước lúc mới vào nghề anh cũng ngây thơ đâu kém cô.

"Hê. Xin được ghi nhận lòng thành của anh nha.", Holo giở giọng châm chọc.

Có vẻ như Lawrence đã quá bất cẩn trong việc che giấu những suy nghĩ của mình rồi.

Mặc dù đang tập trung ngắm nghía vô vàn cửa tiệm dọc bên đường, Holo vẫn lưu tâm để ý tới sắc mặt của anh. Ngẫu nhiên chăng? Chứ nếu cô thật sự có thể dễ dàng nhìn thấu mọi suy nghĩ của anh thì đúng là quá rợn người, chẳng vui chút nào.

"Đừng nói đây là... lễ hội nha?"

"Nếu là một ngày lễ của Giáo hội thì đường phố đã đông như mắc cửi, chẳng còn chỗ cho chúng ta đi qua đâu. Nhưng hôm nay vẫn còn lối đi đấy thôi."

"Hô. Không tưởng tượng nổi." Holo mỉm cười, rướn mình ra khỏi xe kéo và ngắm nghía những quầy hàng họ đi qua.

Cô giống mấy gã nhà quê lần đầu lên tỉnh vậy! Nhưng đúng lúc này Lawrence chợt nghĩ tới một vấn đề khác:

"Nè!"

"Ừm?", mắt vẫn dán chặt vào các quầy hàng, cô chỉ đáp cụt lủn cho có lệ.

"Cô không che đầu như vậy liệu có ổn không?"

"Hử? Đầu?"

"Tôi biết lúc này ở làng Pasloe đang tưng bừng lễ hội, vậy nên phần lớn dân làng đều đang ngồi uống rượu ăn mừng cùng nhau; nhưng không phải tất cả, rất có thể một trong số họ hiện đang ở Pazzino đấy."

"Ồ, là chuyện đó à", ngồi phịch xuống xe hàng, Holo đột nhiên tỏ vẻ khó chịu. Cô quay sang phía Lawrence, mũ áo choàng chỉ vừa vặn che đi đôi tai. "Dù họ có thấy đôi tai của tôi thì cũng chẳng có ai để ý đâu. Mọi người đã quên tôi từ lâu rồi."

Từng lời cô gái nói ra dữ dội khôn tả, thật kỳ lạ khi cô vẫn kìm nén được mà chưa hét toáng lên. Trong vô thức, Lawrence giơ tay lên cao, cứ như đang trấn an một con ngựa đang hoảng loạn vậy. Tuy Holo không phải là ngựa nhưng có vẻ như động tác này vẫn có phần nào tác dụng.

Cô khịt mũi khinh khỉnh rồi kéo áo choàng xuống, sau đó bĩu môi và quay đầu về phía trước.

"Cô sống ở đó cũng phải đến mấy thế kỉ rồi, kiểu gì cũng có vài truyền thuyết về cô được lưu truyền lại chứ. Hay là do cô chưa từng hóa thân thành người."

"Truyền thuyết thì có. Và thỉnh thoảng tôi cũng xuất hiện dưới lốt người."

"Có cả những câu chuyện về hình dáng của cô chứ?"

Trước câu hỏi đó, Holo liếc xéo Lawrence một cái như thể thấy phiền phức lắm, nhưng rồi lại thở dài. "Nếu như tôi nhớ không nhầm thì đại khái có một câu chuyện như thế này. Nàng là một mỹ nhân đang ở độ mười lăm cái xuân xanh, mang trên mình mái tóc nâu dài, đôi tai sói cùng chiếc đuôi với đầu chóp điểm xuyết một màu trắng tinh khôi. Thỉnh thoảng Holo sẽ hiện thân dưới hình dạng này, và nàng hy vọng mọi người sẽ giữ bí mật giúp mình. Đổi lại, nàng hứa sẽ phù hộ cho làng một mùa màng bội thu vào năm tới..." Holo nhìn thẳng vào mắt Lawrence như muốn nói: "Đã hài lòng chưa?"

"Chà, có vẻ như cô kể cho họ gần hết mọi chuyện về mình nhỉ. Cứ như vậy có sao không?"

"Dù thấy tai hay đuôi của tôi, họ cũng chỉ ngỡ vệt vớ vẩn - y như anh ngày trước vậy thôi. Chẳng đời nào họ nhìn ra được chân tướng."

Holo thò tay vào trong mũ áo và vôn vê đôi tai của mình, có lẽ là do chúng cứ cà vào vải khiến cô hơi ngứa ngáy khó chịu.

Lawrence liếc nhìn cô, vẻ mặt phức tạp. Anh muốn cô cẩn trọng hơn, nhưng nếu nói nhiều quá chỉ e sẽ khiến cô thật sự bực mình mất.

Có vẻ như đề cập tới chủ đề Pasloe là một điều cấm kị. Mà cũng may là các truyền thuyết không đề cập cụ thể gì tới những đường nét trên khuôn mặt cô, chỉ tập trung miêu tả tai và đuôi. Chỉ cần không để lộ hai thứ đó ra, Holo ắt hẳn sẽ không bị người khác chú ý. Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, chưa nghiêm trọng tới mức bị Giáo hội đăng ảnh truy nã.

Lawrence quyết định không bối sâu chuyện này ra nữa. Nhưng bên kia, Holo có vẻ như vẫn còn đang trầm tư. Sau một lúc, cô lên tiếng.

"Này..."

"Ừm?"

"Nếu... Nếu chẳng may họ thấy tôi, chắc họ vẫn không nhận ra tôi là ai đâu nhỉ...?"

Tâm trạng của cô thay đổi hoàn toàn so với ban nãy. Có vẻ như bây giờ cô lại muốn người khác nhận ra mình thì phải.

Nhưng Lawrence không ngờ ngẩn đến vậy. Lãnh đạm nhìn con ngựa, anh đáp: "Tôi chỉ mong có vậy."

Nghe thấy thế, Holo thoáng mỉm cười như tự giễu: "Anh không cần phải lo."

Sau đó, Holo lại quay sang tiếp tục ngắm nghía thỏa thích các gian hàng. Còn Lawrence cũng nhận ra những lời ban nãy không chỉ nói với anh mà còn là lời cô tự nhủ với chính mình.

Nhưng thôi, chẳng việc gì phải tiếp tục đàm luận về vấn đề này nữa - Holo cứng đầu quá mà.

Thấy Holo tươi tỉnh trở lại và đang nhìn những thùng trái cây tươi ngon dọc bên đường với vẻ phấn khích tột cùng, Lawrence bèn cười khỏ.

"Có nhiều hoa quả chưa nè! Tất cả đều được trồng và hái ở gần đây à?"

"Pazzino là cửa khẩu dẫn tới phía Nam cơ mà. Vào đúng mùa, cô thậm chí còn thấy được trái cây từ những vùng phía Nam gần như không thể nào tới được cơ."

"Có nhiều trái cây miền Nam thật, lại còn tươi ngon nữa."

"Ở miền Bắc cũng có trái cây mà."

"Ày, nhưng chúng cứng và đắng lắm. Muốn ngọt hơn thì phải đem phơi khô và ướp. Mà loài sói chúng tôi thì không làm nổi việc đó, thề là chúng tôi buộc lòng phải đi cướp từ chỗ dân làng."

Lawrence cứ tưởng chỉ có chim chóc, ngựa hay cừu mới là nạn nhân chủ yếu của loài sói cơ. Thật khó mà tưởng tượng được rằng chúng cũng bị đồ ngọt hấp dẫn tới vậy. Ham đồ ngọt có chăng chỉ có loài gấu, những kẻ chuyên gia ăn trộm những chiếc túi đồ đầy nho treo trước mái nhà.

"Tôi tưởng sói thích đồ ăn cay hơn chứ. Chỉ có gấu mới khoái đồ ngọt."

"Chúng tôi không thích đồ cay đâu nha. Có một lần bọn tôi tìm thấy những trái cây màu đỏ có hình như chiếc răng nanh lẫn trong hàng hóa trên một chiếc thuyền đấm. Bọn tôi ăn nó vào và từ đó về sau hồi hận mãi không thôi!"

"À, là ớt cay. Chúng đắng lắm đấy."

"Bọn tôi đã phải vục đầu xuống sông để vị cay nồng tan bớt, sau đó nhủ với nhau rằng loài người quả nhiên là những sinh vật đáng sợ", Holo cười khúc khích, nhìn những quầy hàng mà lòng bồi hồi nhớ lại biết bao hồi ức thú vị. Sau một lúc, nụ cười kia tan đi, và rồi trở lại cùng với tiếng thở dài nho nhỏ. Niềm hân hoan khi hồi tưởng về quá khứ bao giờ cũng đi kèm với người bạn chí cốt của nó, nỗi cô đơn.

Lawrence đang phân vân xem không biết nên nói gì thì Holo đột nhiên phấn khởi hẳn lên.

"Nói về trái cây màu đỏ, tôi khá là thích mấy trái kia kìa", cô nín áo anh và chỉ về phía một quầy hàng.

Đằng sau dòng người và xe ngựa tấp nập thoi đưa, có một quầy hàng chất cả núi táo.

"Ồ, táo ngon đấy."

"Ừ ha?" Hai mắt Holo sáng lấp lánh dưới tấm áo choàng. Anh tự hỏi không biết cô có để ý rằng cái đuôi của mình đang ngoe nguẩy liên hồi bên dưới váy hay không.

"Trông ngon quá ha?", có lẽ cô ấy thật sự thích táo.

"Công nhận."

Holo muốn gợi ý gì Lawrence biết tổng, nhưng anh vẫn làm bộ không biết.

"Giờ nói tôi mới nhớ, tôi có một người bạn đầu tư phân nửa tài sản vào táo. Tôi không rõ táo đó xuất xứ từ đâu, nhưng khi đến mùa thu hoạch chúng chỉ cần bằng được như thế này thôi thì anh ta hẳn đã kiếm bộn rồi." Lawrence thở dài tiếc nuối: "Đáng ra tôi cũng phải bắt chước."

Vẻ mặt của Holo xụ xuống như muốn ám chỉ "tôi có muốn nói tới cái này đâu," nhưng lại một lần nữa, Lawrence vờ như không thấy gì.

Holo có vẻ như không thể dễ dàng nói ra điều mình muốn. Thế này mà không trêu chọc cô nàng một chút thì phí quá.

"Hừm. Chà... tiếc quá hen", Holo đáp.

"Nhưng rủi ro cũng rất cao. Nếu là tôi, tôi sẽ vận chuyển chúng bằng thuyền."

"Th... thuyền á?" Hai người vừa trò chuyện vừa tiếp tục di chuyển, đồng hành cùng họ là tiếng vó ngựa khua lộc cốc liên hồi. Holo bắt đầu lo lắng. Rõ ràng cô đang rất thèm táo, nhưng cùng lúc đó lại không muốn thừa nhận, nên cô mới trả lời Lawrence với vẻ bồn chồn như vậy.

"Chuyện là thế này, thỉnh thoảng một nhóm thương nhân sau khi kí hợp đồng sẽ góp tiền vào để thuê một chiếc thuyền. Lượng tiền góp vào sẽ quyết định loại hàng hóa và số lượng hàng mà cô được chuyên chở, nhưng không giống như đường bộ, ở trên thuyền nếu chẳng may cô gặp tai nạn thì không những mất tiền mà có thể còn mất mạng. Chỉ một cơn gió lớn thôi cũng đủ để đẩy cô vào tình thế hiểm nghèo rồi. Tuy nhiên, nguy hiểm luôn song hành cùng lợi nhuận. Tôi đã từng hai lần đi biển theo cách này, vậy nên..."

"Ừm... à..."

"Sao thế?"

Quầy bán táo đang dần dần khuất lại phía sau lưng hai người.

Quả nhiên không gì thú vị bằng việc đi guốc trong bụng kẻ khác. Lawrence nhìn Holo, thích thú trưng ra nụ cười đậm chất thương nhân của mình.

"Đúng rồi, về chuyện đi thuyền..."

"Ừm... táo..."

"Hừm?"

"Tôi... tôi muốn... ăn táo..."

Lawrence cứ tưởng cô sẽ cứng đầu đến cùng cơ, nhưng do cô đã dám dũng cảm thừa nhận, anh quyết định sẽ đãi cô một bữa.

"Lần sau phải có làm thì mới có ăn đấy."

Holo vừa nhai chóp chép một trái táo vừa lườm anh một cái. Thấy vậy, anh chỉ biết nhún vai bất lực.

Khi cô đầu hàng và thú nhận cơn thèm thường của mình, Holo trở nên đáng yêu tới mức khiến Lawrence mềm lòng mà mở rộng hầu bao cho cô hẳn một đồng bạc trenni quý giá. Sau đó, cô tung tăng trở về cùng một lô táo to tới mức bản thân còn không ôm nổi. Cô gái này quả không biết kiểm chế là gì.

Đến khi 'đánh' tới quả thứ tư, cả mặt và tay đều nhớp nháp nước táo, cô mới bắt đầu giở giọng cà ràm.

"Anh... măm... khi nãy, anh... măm măm... giả vờ như không... chóp chép... để ý!"

"Đọc vị được suy nghĩ của người khác thật là vui", nhìn cô gặm trái táo tới tận cuống, Lawrence khoái chí nói.

Cảm thấy mình cũng nên thử một quả, Lawrence với tay tới chông táo trên xe hàng, nhưng Holo đập lên tay anh, gạt nó đi và tiếp tục ăn trái thứ năm.

"Của tôi!"

"Này, tôi trả tiền mà."

Hai má Holo phồng lên phúng phính; cô đợi mãi sau khi nuốt trôi miếng táo xong mới lên tiếng trả lời:

"Tôi là Hiền giả Sói Holo! Chừng này tiền tôi kiếm lại mấy hồi."

"Thế thì còn chờ đợi gì nữa. Tôi đang định dùng số tiền đó để chi tiền ngủ trọ tối nay đây."

"Măm...gừ rừ... .Nhưng, tôi... nhóp nhép.."

"Thôi, ăn xong đi rồi nói."

Holo gật đầu và không nói thêm gì nữa, mãi cho tới khi trong bụng có không dưới tám quả táo mới thôi.

Lát nữa cô ấy có định ăn tối không đây?

"... Phù."

"Cô ăn nhiều thật đấy."

"Táo là trái ác quỷ, bên trong chúng chứa hương vị ngọt ngào, cảm dỗ và đầy dụ hoặc."

Nghe thấy những lời đầy tính cường điệu của cô, Lawrence không khỏi phì cười.

"Đáng lẽ Hiền giả sói phải chế ngự được sự cám dỗ chứ?"

"Tham lam có thể khiến ta mất đi nhiều thứ, nhưng hà tiện chắc chắn không bao giờ mang lại cho ta cái gì." Không chỉ phát biểu, cô còn khoan khoái liếm mút từng đầu ngón tay, khiến luận điểm của cô càng thêm thuyết phục. Nếu như cuộc sống khổ hạnh đồng nghĩa với việc phải từ bỏ tất cả những niềm sung sướng tội cùng này thì quả thật là quá đổi ngớ ngẩn.

Tất nhiên đây cũng chỉ là lý thuyết suông thôi.

"Thế khi này cô định nói gì?"

"Hửm? À, đúng rồi. Hiện giờ tôi không có tiền và cũng không có cách gì kiếm tiền ngay được, vậy nên khi anh làm việc tôi sẽ ở bên góp vài lời để giúp anh kiếm thêm tiền lãi. Đồng ý không?"

Không một thương nhân đáng đồng tiền bát gạo nào lại: "Đồng ý" ngay khi vừa mới được hỏi. Ai cũng biết rằng trước khi hiểu rõ ý đồ thật sự của đối phương thì không được tự tiện đồng ý ngay. Giao ước dẫu bằng lời thì vẫn là giao ước và nó cần phải được tôn trọng.

Chính vì vậy nên Lawrence chưa thể đưa ra câu trả lời ngay được. Anh vẫn chưa hiểu ý của Holo là gì.

"Anh sắp sửa đi bán lông chồn đúng không?" Cơ hồ đoán được lý do tại sao anh ngần ngại, Holo xoay người về phía thùng hàng ở đằng sau.

"Hy vọng là xong được trong hôm nay. Nhưng muộn nhất là ngày mai."

"Chà, nếu có thể, tôi sẽ giở chút công phu miệng lưỡi để giúp anh kiếm thêm lời. Thêm được đồng nào tôi giữ đồng nấy", cô thản nhiên liếm đầu ngón tay, có vẻ chẳng bận tâm mấy.

Thấy vậy, Lawrence buộc phải xem xét lại tình hình. Holo có vẻ rất tự tin rằng mình sẽ bán được lông chồn với giá cao hơn giá của anh. Mặc kệ là Hiên giả sói hay là gì, anh đã có bảy năm kinh nghiệm trong nghề thương nhân lưu động. Anh không kém cỏi tới mức cô chỉ cần ở bên chêm vào mấy câu đã có thể nâng giá của anh lên và cũng không có gì đảm bảo rằng bên mua sẽ chấp nhận cái giá đó.

Thế nhưng, sự tò mò của chàng thương nhân trước việc cô định thực hiện chiêu trò đó ra sao lại át hẳn nỗi nghi hoặc rằng liệu cô có thể thực hiện nổi điều đó không, vậy nên cuối cùng anh vẫn mạnh miệng tuyên bố: "Đồng ý".

"Thành giao!" Holo ợ một hơi dài rồi nói.

"Nhưng không chỉ mỗi vụ lông chồn này mà còn ở cả các mối mua bán khác nữa đấy nha. Dù sao anh cũng là một thương nhân mà. Lỡ tôi

không có nổi một cơ hội đẩy giá lên thì sao?"

"Cô cũng khiêm tốn quá nhỉ."

"Biết mình biết người trăm trận trăm thắng mà."

Lời tuyên bố đáng nhẽ ra sẽ hùng hồn thêm biết bao nhiêu nếu như trong lúc phát biểu cô không nhìn với vẻ đăm đối và thèm thùng về phía mấy quả táo còn lại.

Những tấm lông chồn này sẽ được đưa tới Thương hội Milone, một nơi đứng ra làm trung gian môi giới cho đủ loại hàng hóa khác nhau. Trong khi hai thương hội lớn nhất và nhì Pazzio đều là những tổ chức bản địa và đặt trụ sở chính ở đây thì Milone, thương hội đứng thứ ba trong thị trấn lại có trụ sở chính nằm tại một đế quốc thương nghiệp ở tít tận phương Nam xa xăm và được điều hành bởi một thương nhân đầy quyền thế thuộc dòng dõi quý tộc. Trụ sở ở Pazzio này chỉ là một chi nhánh.

Lý do Lawrence lựa chọn Milone chứ không phải mấy điểm môi giới bản địa kia cũng rất đơn giản: hòng cạnh tranh với đối thủ, nơi đây thường thu mua hàng hóa với mức giá trội hơn. Chưa hết, với mạng lưới chi nhánh rộng khắp của mình, Milone có thể mang lại rất nhiều tin tức đáng giá.

Dụng ý của anh là muốn thu thập thêm thông tin về câu chuyện của tay thương nhân trẻ Zheren dạo trước. Ai có thể biết rõ về sự dao động của giá tiền tệ hơn các thương nhân thường xuyên phải bôn ba khắp các vùng miền để buôn bán chứ?

Thu xếp xong chỗ trú chân cho hai người, Lawrence tĩa tốt lại râu ria cho gọn gàng, sau đó cất bước lên đường. Holo thì vẫn như cũ, choàng áo khoác kín đầu.

Thương hội Milone tọa lạc tại tòa nhà thứ năm tính từ bến tàu sang. Không chỉ là tòa kiến trúc lớn thứ nhì trong vùng, nó còn có một chiếc

công hùng vĩ và hiên ngang, quay mặt về phía cảng để đón lấy tầng tầng lớp lớp xe hàng vào ra, khiến nơi đây đã đồ sộ lại trông càng thêm phần đồ sộ. Từng chõng từng đống hàng hóa các loại chất đầy xung quanh công vào của Milone, cứ như muốn phô trương sự thịnh vượng của thương hội này. Mà cũng có thể đây là cách thức đặc thù của họ hòng cạnh tranh với những thương hội bản địa, vốn có được những mối quan hệ lâu dài và có thể dựa vào đó để kinh doanh buôn bán chứ không cần phải dùng tới cái diện mạo hào nhoáng màu mè kia để khoe khoang.

Lawrence cho xe đậu lại ở bãi chưa được bao lâu thì đã có một nhân viên vồn vã chạy ra tiếp đón.

"Chào mừng tới Thương hội Milone!"

Anh chàng ngoại hình sáng sủa với râu tóc cắt tỉa gọn gàng này là nhân viên phụ trách khu tháo dỡ hàng hóa. Đây là một điểm kì lạ của thương hội này. Bình thường kho bãi của mấy hãng buôn lúc nào cũng đầy nhóc những gã thợ hung tợn như mấy tên sơn tặc, hễ mở miệng ra là hò hét nọ kia, nhưng Milone là một ngoại lệ,

"Trước đây tôi từng bán lúa mì cho thương hội của các anh, hôm nay tôi có một ít lông thú muốn đem bán. Phiền các anh xem qua."

"Vâng, vâng, tất nhiên rồi! Nhân viên quầy bên tay trái ở phía trong sẽ rất hân hạnh được đón tiếp ngài." Lawrence gật đầu, sau đó thẳng dây cương, thúc ngựa kéo xe vào bên trong. Khắp nơi la liệt đủ loại hàng hóa muôn hình vạn trạng - nào là lúa mì, rơm rạ, đá tảng, gỗ, trái cây... Các nhân viên ở đây ai nấy cũng đều nhanh nhẹn và tháo vát, và đó cũng chính là bí quyết khiến cho Thương hội Milone vẫn có thể thành công rực rỡ dù kinh doanh ở xứ người. Bất kì thương nhân lưu động nào nghe tới chuyện này cũng đều phải trầm trồ thán phục.

Kể cả Holo trông cũng có vẻ bị ấn tượng.

"Xin chào, thưa ngài, xin hỏi ngài muốn tới đâu?" Vừa mãi nhìn ngắm hàng hóa lũ lượt dỡ xuống bốc lên vừa tiến vào trong, tiếng gọi từ đâu đột nhiên vang tới khiến hai người dừng lại. Khi quay sang hướng đó, đập vào mắt họ là bóng hình của một người đàn ông cao to lực lưỡng, hơi mồ hôi bốc lên từ thân hình đen sạm của anh ta. Đây có lẽ không phải là người mà tay ngoài cửa chỉ cho Lawrence. Dù sao thì trông anh ta cũng thật to lớn.

"Bộ anh ta là hiệp sĩ à?", Holo thấp giọng hỏi.

"Chúng tôi tới đây để bán lông thú. Người ta bảo tôi tới phía bên tay trái để tìm người giao dịch." Sau khi nói dứt lời, Lawrence nhận thấy anh ta cũng đứng ở phía tay trái khu bốc dỡ, hai người nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

"Ồ, vậy để tôi dắt ngựa cho ngài. Mời ngài đi lối này."

Nghe thấy vậy, Lawrence cũng không khách khí thúc ngựa tới phía anh ta. Con ngựa khịt mũi một cái, có vẻ như nó cũng cảm nhận được sức sống bùng bùng toát ra từ người đàn ông trước mặt.

"Hô hô, một con ngựa tốt đấy, thưa ngài. Cậu chàng xem chừng dẻo dai lắm."

"Nó làm việc mà không kêu ca lấy một câu nào, thế thôi", Lawrence nói.

"Một con ngựa biết cần nhả cũng đáng xem lắm đấy."

"Hắn rồi!"

Nói đoạn, hai người đồng thanh cười phá lên. Người công nhân dắt ngựa của Lawrence tới chỗ dỡ hàng, buộc dây cương vào một hàng rào trông khá kiên cố, sau đó lớn tiếng gọi.

Đáp lời là một người đàn ông khác, diện mạo của người này trông phù hợp với công việc bàn giấy với bút lông và mực hơn là hì hục khuân vác những bó cỏ khô. Đây hẳn là người sẽ đứng ra mua hàng.

"Thứ cho tôi mạo muội được hỏi, ngài là Kraft Lawrence đúng không? Cảm ơn ngài vì đã quay trở lại."

Lawrence đã quen với việc được chào hỏi lịch thiệp như thế này, thế nhưng anh vẫn không khỏi ấn tượng khi thấy người trước mặt biết tên anh dù anh vẫn chưa tự giới thiệu. Lần gần nhất anh tới đây là vào mùa đông ba năm về trước, lần đó anh tới bán lúa mì. Có lẽ người này vẫn còn nhớ tới anh sau ngần ấy thời gian.

"Tôi nghe bảo hôm nay ngài muốn tới bán lông thú." Anh ta đi thẳng vào vấn đề, khác hẳn với kiểu vòng vo tam quốc về thời tiết của đám thương lái bản địa khác. Lawrence bèn ho khan và trưng ra phong thái thương nhân của mình.

"Đúng vậy. Là những tấm lông ở ngay sau xe, bảy mươi tám cả thảy." Anh nhảy xuống xe và chỉ cho người mua hàng xem kiện hàng lông chồn của mình. Không lâu sau Holo cũng theo chân anh mà nhảy từ trên xe xuống.

"Ồ, quả nhiên là những tấm lông chồn hảo hạng. Năm nay hoa màu khắp nơi đều được mùa, thành ra lông chồn lại trở nên khá khan hiếm."

Khoảng một nửa nguồn cung lông chồn trên thị trường tới từ những người nông dân tận dụng thời gian nhàn rỗi không có việc đồng áng để đi săn. Khi mùa màng bội thu, ai nấy cũng đều bận túi bụi, lấy đâu ra thời gian mà săn với bản. Thế là lông chồn nghiêm nhiên trở nên hiếm hoi hơn hẳn. Biết được điều này, Lawrence quyết định được đà lấn tới.

"Lông chồn thượng hạng như thế này phải cách vài ba năm mới có một lần. Trên đường tới đây chúng đã bị mưa xối cho ướt sũng, nhưng nhìn

này, tấm nào tấm nấy đều bóng bẩy như thể còn mới nguyên.

"Bóng bẩy thì công nhận, chất lượng cũng không phải bàn. Thế kích thước thì sao?"

Lawrence xách một tấm lông tương đối bự lên và đưa cho người kia xem, do thông thường chỉ có chính chủ mới được phép chạm vào hàng hóa của họ.

"Ô hô. Kích cỡ cũng không vấn đề gì. Ngài bảo có bảy mươi tấm cả thấy đúng không?"

Anh ta không bắt Lawrence cho xem tất cả những tấm còn lại, ai có thể thô thiển tới vậy chứ. Thế nên cuộc giao dịch giờ mới bước vào giai đoạn cam go - không có người mua nào lại không muốn soát hết toàn bộ hàng, nhưng cũng chẳng có người bán nào lại muốn trưng hết từng tấm ra.

Phù phiếm, khuôn phép, khát khao, tất cả đều giao thoa ở đây.

"Chà, vậy... ngài Lorentz... à, xin thứ lỗi, ngài Lawrence, ngài ưu tiên chọn chỗ chúng tôi để giao dịch phải chăng là vì trước đây ngài đã từng bán lúa mì cho chúng tôi?"

Cùng một cái tên nhưng mỗi vùng lại có một cách đọc khác nhau. Bản thân Lawrence cũng mắc phải sai sót này không biết bao nhiêu lần rồi, vậy nên anh cười xòa cho qua rồi rút một cái bàn tính gỗ từ trong túi ra, khiến người kia cũng dõi theo nhìn. Mỗi quốc gia, mỗi vùng lãnh thổ thường có cách viết chữ số riêng và không gì kham khổ bằng việc phải ngồi lần mò xử lý những điểm khác biệt đó, vậy cho nên các thương nhân rất hiếm khi viết các con số ra trong quá trình thương lượng. Những hạt gỗ trên bàn tính là cách thức rõ ràng nhất để diễn đạt các con số, mặc dù vẫn còn phải tính xem hai bên dùng loại tiền gì để trao đổi.

"Mức giá tôi có thể đưa ra là... Xem nào, một trăm ba mươi hai đồng trenni bạc."

Lawrence vờ cân nhắc trong giây lát. "Anh không gặp những tấm lông như thế này thường xuyên đâu. Tôi mang nó tới đây cũng vì đã từng mua bán với bên anh, nhưng..."

"Chúng tôi luôn hân hạnh khi được giao dịch cùng ngài."

"Cá nhân tôi cũng muốn chúng ta có thể tiếp tục làm ăn lâu dài."

Lawrence ngắt câu bằng tiếng hăng giọng nhỏ.

"Ngài thấy sao?"

"Chúng tôi cũng có mong muốn như vậy, xin ngài hãy tin ở tôi. Nếu vậy, vì tình bạn hữu thân thiện giữa chúng ta, ngài nghĩ sao về mức giá một trăm bốn mươi?"

Thực ra giao dịch như thế này có thể xem là khá minh bạch rồi. Người này đều cố lừa lọc người kia, nhưng trong những lời giả dối vẫn ẩn chứa phần nào sự thật - chính vì vậy, việc mặc cả càng thêm thú vị.

Một trăm bốn mươi đồng trenni đã là một cái giá không tồi. Tốt hơn hết là không nên quá tham lam mà tiếp tục hét giá. Hơn thế, vẫn còn phải nghĩ đến mối quan hệ về sau nữa.

Nhưng ngay trước khi Lawrence kịp nói "Thành giao", thì Holo - này giờ vẫn trầm mặc không nói không rằng gì - giật giật tay áo của anh.

"Xin lỗi, chờ tôi một lát", Lawrence nói với tay đại diện thu mua, sau đó cúi mình xuống và ghé tai tới mũ trùm đầu của Holo.

"Tôi không rành mấy cái này lắm - cái giá kia là tốt hay không tốt?"

"Khá tốt đấy", Lawrence gọn lỏn đáp, không quên mỉm cười với người đại diện cho thương hội.

"Chà, không biết ngài đã đồng thuận với mức giá này chưa?" Có vẻ như tay này cũng đã sẵn sàng chốt giá rồi. Lawrence mỉm cười và đang định trả lời thì...

"Chờ đã."

"Cái g..." Lawrence giật nảy mình và buột miệng nói.

Nhưng trước khi anh kịp nói thêm gì thì cô đã ngắt lời và tiếp tục - không khác gì một tay thương nhân lỏi đời cả.

"Anh nói là một trăm bốn mươi trenni đúng không?"

"Ừ, ờ, vâng. Một trăm bốn mươi đồng trenni bạc", người đại diện trả lời, anh có hơi bất ngờ khi Holo này giờ vẫn im lìm bỗng tự dưng cất tiếng hỏi. Phụ nữ rất hiếm khi đứng ra buôn bán - không phải không có nhưng rất hiếm.

Còn Holo thì có vẻ như không hay biết gì tới chuyện này, mà có thể là chẳng thèm quan tâm luôn không chừng, vẫn cái điệu bộ thông dong vô tư lự đó, cô nói từ sau tấm áo choàng: "A, vậy là ngài không nhận ra sao?"

Giật mình trong thoáng chốc, người bán hàng quay sang nhìn Holo. Anh ta có vẻ như vẫn chưa hiểu được ý của cô là gì, đến bản thân Lawrence cũng không biết.

"Xin cô lượng thứ, nhưng có phải tôi đã bỏ sót gì chẳng?" Người mua hàng này là một thương nhân tới từ nước láng giềng, tuổi tác chắc cũng phải xấp xỉ Lawrence. Anh ta hẳn là một nhà đàm phán lão luyện, số lần đứng ra thương lượng chắc không đếm đâu cho hết.

Một người dày dặn kinh nghiệm như vậy lại đang có vẻ rất chân thành xin lỗi Holo.

Nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi thấy anh ta bị bất ngờ như vậy. Câu hỏi của Holo chẳng khác gì muốn nói "Anh có biết mình đang nhìn thứ gì không".

"Ừm. Theo như tôi thấy, anh là một thương nhân rất lành nghề, vậy mà... À không, chính bởi vậy nên anh mới đang giả vờ không nhận ra đúng không? Nếu vậy thì tôi cũng không cần phải giấu làm gì nữa." Bên dưới mũ trùm đầu, Holo nhoén miệng cười tươi rói. Lawrence thấp thỏm mong sao cho cô đừng khoe luôn hai cái răng nanh ra, nhưng hơn hết thảy, anh thật sự tò mò muốn biết cô đang làm gì.

Người mua hàng bên kia vẫn luôn tỏ ra thành thật và công bằng. Nếu Holo nói thật, vậy chứng tỏ bản thân Lawrence đã bỏ sót một chi tiết quan trọng nào đó.

Sao có thể có chuyện đó được cơ chứ?!

"Thưa cô, tôi xin đảm bảo chúng tôi hoàn toàn có thiện ý. Nếu cô vui lòng nói rõ ý kiến của mình, chúng tôi sẽ bằng lòng điều chỉnh mức giá lại cho thích hợp..."

Lawrence chưa từng thấy một tay mua hàng nào ngoan hiền tới vậy. Nói đúng hơn thì anh thấy họ giả vờ hiền lành nhiều rồi, nhưng lần này rõ ràng không phải là làm bộ.

Những lời của Holo quả thật rất có trọng lượng, cách diễn đạt cũng hoàn hảo.

"Cậu chủ", cô nói với Lawrence. "Trêu đùa người khác như vậy là bất lịch sự đấy."

Không biết cô gọi "cậu chủ" là có ý muốn trêu anh hay do thân phận đó phù hợp nhất trong tình hình hiện tại, nhưng dù có là gì đi nữa thì anh biết rằng mình nhất quyết không được phép trả lời lung tung, nếu không tí nữa kiểu gì cũng biết mặt. Thế là anh cuống lên:

"T-ta làm gì có ý đó. Nhưng tốt hơn hết cô vẫn nên tự nói cho anh ta đi."

Holo nhếch môi cười với Lawrence, chiếc răng nanh một bên hé ra. Có vẻ như anh đã đưa ra câu trả lời chính xác.

"Cậu chủ, phiền cậu đưa một tấm lông cho tôi được không."

"Đây."

Lawrence cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi cứ phải cố ra vẻ bề trên cho xứng với cái danh "cậu chủ". Ở đây nếu nói ai là chủ nhân thì phải là Holo mới đúng.

"Cảm ơn cậu chủ. Và giờ, nếu ngài không phiền..." Holo quay sang phía người kia và giơ tấm lông ra. Liếc qua thì kích thước, độ bóng bẩy và kiểu dáng đều không có gì đủ đặc sắc để khiến người ta nâng giá. Giả dụ cô có nhấn mạnh tới kiểu dáng tao nhã thế này thế nọ thì tay kia chắc chắn sẽ yêu cầu được soi xét lô hàng kỹ lưỡng hơn, đến lúc đó thì kiểu gì cũng có vài ba khuyết điểm bị soi ra. Giả thì chắc sẽ không bị đánh tụt đầu, nhưng mối quan hệ giữa người mua và kẻ bán sẽ rạn nứt vì việc này.

"Ngài thấy đấy, chúng đều là những tấm lông thượng hạng", Holo nói.

"Cái này thì tôi đồng ý", người kia đáp.

"Thêm vài năm nữa cũng chưa chắc có thể thấy lại được mấy tấm như thế này đâu. Mà nói đúng ra thì... ngài khó mà gặp lại những tấm lông chồn có mùi như thế này lắm đấy."

Từng lời Holo nói ra khiến bầu không khí như đông cứng lại. Lawrence hoàn toàn không hiểu nổi cô đang nói tới cái gì.

"Nói là mùi, nhưng chắc chỉ có kẻ mù mới không nhận ra nó!" Holo cười khanh khách. Nhưng cũng chỉ có cô cười, còn Lawrence và người còn lại choáng váng tới mức không cười nổi.

"Chà, trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử. Ngài không ngại thử chứ?" Holo đưa cho người kia tấm lông chồn. Anh ta vẫn đón lấy nhưng lại liếc sang phía Lawrence với ánh mắt chần chừ.

Lawrence chậm rãi gật đầu chấp thuận, lén giấu đi sự bối rối trong lòng.

Người mù của lông chồn thì có tác dụng gì chứ? Anh đã kinh qua không biết bao nhiêu thương vụ rồi nhưng mà vẫn chưa nghe thấy vụ này bao giờ.

Và tất nhiên người kia cũng vậy, tuy nhiên anh ta buộc phải chiều lòng khách hàng. Từ từ đưa sát tấm lông lên mũi, anh hít thử một hơi.

Ban đầu sắc mặt của anh hiện lên cả nét bối rối lẫn ngạc nhiên. Người lại một lần nữa, thần thái bối rối tan đi, chỉ còn lại sự kinh ngạc.

"Ồ? Ngài cũng người thấy rồi đúng không?", Holo nói.

"À ờ, vâng. Hình như là mùi trái cây."

Lawrence sững sờ nhìn chỗ lông thú. Trái cây?

"Đúng vậy, là trái cây. Lông thú năm nay khan hiếm vì năm nay mùa vụ tốt tươi, và tương tự như vậy rừng cây cũng bạt ngàn hoa trái. Con chồn này cách mấy ngày trước vẫn còn tung tăng dạo chơi trong rừng, chỗ hoa quả nó ăn vào dồi dào tới mức khiến mùi thơm thấm nhuần khắp cơ thể."

Tay kia ngửi ngửi lại lần nữa, sau đó gật đầu, có vẻ cũng thừa nhận.

"Lông thú cũng có nhiều kiểu, có tấm thì bóng loáng, có tấm lại không được vậy, nhưng thật ra chuyện đó cũng chẳng thay đổi được gì nhiều. Đến khi chúng thật sự được dùng tới, tức là may thành quần áo, còn ai để ý tới chuyện đó chứ? Người ta chỉ quan tâm là: Lông tốt thì bền, lông dỏm thì nhanh bị rụng."

"Quả đúng như cô nói", người kia đáp.

Ở bên kia, Lawrence đang cực kì sửng sốt. Còn chuyện gì cô sói này không biết nữa không vậy?

"Như ngài thấy đấy, bộ lông này vẫn còn vương hương thơm trái cây, chứng tỏ nó được ăn uống rất đầy đủ. Nó chắc tới mức phải hai người đàn ông lực lưỡng mới có thể lột lông ra khỏi da đó."

Nghe thấy vậy, anh ta cũng thử kéo giãn tấm lông ra xem.

Tuy nhiên, anh ta không thể nào dùng quá nhiều sức trên những món hàng mình vẫn chưa mua và Holo thừa biết chuyện này.

Cô ấy quả là một thương nhân hoàn hảo.

"Bộ lông này bền bỉ chẳng kém gì chính bản thân con thú đâu, khoác nó lên người sẽ giúp ngài luôn ấm áp như sống giữa những ngày xuân mưa rả rích rơi suốt từ sáng sớm tới tận buổi chiều hôm. Và chớ quên mùi hương của nó nha! Cứ tưởng tượng giữa một đồng áo khoác lông chồn hôi rình, đột nhiên ngài tìm thấy một tấm áo thơm phức như thế này xem. Tin tôi đi, nó sẽ bán chạy tới mức khiến ngài trở mắt ra cho coi."

Ánh mắt của người kia bắt đầu trở nên mơ màng, có lẽ cũng đang mường tượng tới khung cảnh đó. Về phần mình, Lawrence cũng cảm giác

được - hoặc ít nhất cũng nghĩ thấy được, rằng những món đồ làm từ nó chắc chắn sẽ bán chạy như tôm tươi.

"Vậy theo ngài cái giá bao nhiêu mới là hợp lý đây?" Trong mơ màng, người mua hàng kia định thần lại, ưỡn thẳng sống lưng lên, sau đó rút bàn tính của mình ra nhẩm tính một hồi. Viên bi gỗ trượt lên trượt xuống tách-tách-tách như thoi đưa, để rồi cuối cùng cho ra đáp số.

"Ngài nghĩ sao về cái giá hai trăm trenni?"

Lawrence nín thở khi nghe tới mức giá đó. Một trăm bốn mươi đồng đã là một con số khá cao rồi. Hai trăm thì quả thực là khó có thể tin nổi.

"Ừm," Tuy nhiên, Holo bắt đầu ậm à ậm ừ. Anh muốn van xin cô dừng lại lắm rồi - cứ đà này thì mọi chuyện sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát mất, nhưng cô vẫn kiên quyết không từ bỏ.

"Vậy ba đồng bạc cho mỗi tấm lông chồn đi - tổng cộng hai trăm mười đồng nhé?"

"Ơ, chà..."

"Cậu chủ", cô cất tiếng gọi Lawrence. "Hay là chúng ta thử đi nơi khác đi..."

"Ấy, không! Hai trăm mười, cứ hai trăm mười đi!", người kia cuống quýt lên.

Nghe thấy vậy, Holo gật đầu thỏa mãn, sau đó quay sang phía "cậu chủ". "Cậu chủ à, người nghe thấy rồi đó!"

Đây chắc chắn là trêu ghẹo, trêu ghẹo trắng trợn!

Yorend là một quán rượu nằm khuất sâu trong một con ngõ nhỏ. Dù vậy, trông quán vẫn rất gọn gàng sáng sủa, với lượng khách hàng chủ yếu là

những người thợ trong vùng.

Bước chân tới Yorend, Lawrence bỗng dừng cảm thấy cả người uể oải hẳn đi.

Trái ngược lại, Holo vẫn còn rất tươi tỉnh, chắc là do vừa hạ đo ván hai thương nhân một lúc. Giờ vẫn còn sớm, vậy nên quán rượu gần như trống hoác, cũng nhờ vậy mà rượu của hai người chẳng mấy chốc đã được đưa ra. Holo một hơi nốc cạn cốc của mình trong khi Lawrence chỉ ngồi nhâm nhi từng ngụm.

Anh chẳng cảm nhận được vị gì mặc dù đang thưởng thức loại rượu nho hảo hạng.

"Chà, đúng là rượu nho rồi!", Holo khà một hơi rõ dài, sau đó giơ chiếc cốc gỗ lên xin thêm rượu. Cô hầu rượu cười đáp trả trước vị khách hàng tiềm năng.

"Anh làm sao vậy? Không định uống sao?", Holo vừa nói vừa nhai rau ráu dăm ba hạt đậu rang.

Nhìn cô cũng không có vẻ gì là hả hê thái quá, vậy nên Lawrence quyết định đi thẳng vào vấn đề.

"Cô đã từng kinh doanh buôn bán rồi à?"

Vừa nhai rau ráu chỗ đậu rang, vừa cầm cốc rượu mới được rót đầy, Holo cười ngán ngẫm: "Sao vậy, tôi làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh à?"

Tất nhiên là thế rồi.

"Tôi không biết từ trước tới nay anh đã thực hiện được mấy vụ mua bán, nhưng hồi còn ở làng, tôi đã được chứng kiến không biết bao nhiêu

thương vụ rồi. Ngày xưa tôi từng có dịp được thấy một người sử dụng mánh khốe này, chứ không phải tôi tự phát minh ra đâu. Mà chính xác là lúc nào ta...?"

Lawrence lặng thinh, nhưng trong mắt anh vẫn chất đầy nghi vấn: Liệu có thật không? Holo gật đầu, trông có vẻ khá miễn cưỡng. Thấy vậy, Lawrence bèn thở dài, nhưng thực ra trong lòng cũng phần nào nhẹ nhõm.

"Nhưng quả thật tôi đã không để ý chi tiết đó. Tối qua khi nằm giữa những tấm lông, tôi có ngửi thấy tí mùi trái cây nào đâu."

"Ồ, cái đó à. Đều là nhờ mấy trái táo chúng ta vừa mua thôi."

Lawrence cứng họng! Cô ấy lén thực hiện tiểu xảo vào lúc nào vậy?

Và cùng lúc đó, lòng anh đột nhiên bồn chồn không yên.

Đây là lừa đảo!

"Tại hẳn ta kém nên mới bị bịp mà." Holo nói. "Đến khi phát hiện ra, hẳn ta có khi còn ấn tượng là đẳng khác."

"... Cũng có ý đúng."

"Sau khi đã bị lừa thì có nổi cáu cũng chẳng ích gì. Một thương nhân thực thụ phải biết khi nào thì nên thán phục người khác."

"Xem ai thuyết giảng kia. Nghe cô nói chẳng khác gì một lão bà thương nhân già khú nhăn nheo cả!"

"Ờ. Còn anh thì y như cậu bé con vẫn còn phải ẵm ấy."

Lawrence không kìm được phá lên cười. Sau đó anh nhún vai và thưởng thức cốc rượu nho của mình. Rượu của quán này có hương vị cay nồng khá đặc trưng.

"Gác lại chuyện này qua một bên đi, anh đã làm việc cần làm chưa?"
Holo đang đề cập tới vụ Zheren.

"Tôi đã lân la hỏi mấy người ở Thương hội Milone xem có ai biết quốc gia nào sắp sửa phát hành đồng bạc mới không, nhưng xem ra họ không hề giấu giếm gì cả. Nếu thông tin không quý tới mức cần phải giữ độc quyền, bình thường họ sẽ chia sẻ nó chứ không ôm khư khư làm gì. Dù sao đó cũng là một cách tạo quan hệ tốt."

"Hừm."

"Nhưng thực ra cơ hội để có được những giao dịch kiểu như vậy cũng tương đối hiếm hoi. Thế cho nên chúng ta mới nhúng tay vào việc này."

Đây không phải chuyện hảo huyền. Tất cả đều là sự thật. Trong đầu cơ tiền tệ, giá chỉ có thể tăng, giảm hoặc giữ nguyên. Dù các thông tin có xoắn xít vào nhau rối rắm đi chăng nữa, chỉ cần chúng ta kiên trì suy nghĩ thì cuối cùng cũng sẽ bóc tách ra được đáp án thôi.

Còn một khi cuộc thỏa thuận đã đi tới bước bắt buộc phải có bên được bên mất thì cả hai bên đã không còn nhiều lựa chọn trong tay nữa rồi.

Tuy nhiên...

"Nói thế thôi chứ mặc kệ là âm mưu gì, chỉ cần chúng ta không để bị lừa và kiếm được lời thì chúng ta sẽ ổn thôi."

Lawrence nhắm nháp thêm một ngụm rượu và bốc vài hạt đậu cho vào miệng. Châu này Holo đái, vậy nên anh thấy mình không tận dụng thì quá phí.

"Cơ mà, không thấy có ai trông giống chủ quán cả, có phải anh ta đi đâu đó rồi không nhỉ?", anh nói.

"Zheren nói chúng ta có thể liên lạc với anh ta qua quán rượu này, vậy ắt hẳn anh ta là khách quen ở đây."

"Chà, các thương nhân lưu động thường hoạt động tại các quán rượu hoặc các chợ thương mại. Thật ra lát nữa tôi cũng phải tới một khu chợ thương mại như thế. Mà hình như chủ quán không ở đây thật?" Lawrence nhìn quanh quất khắp quán rượu và nói. Quán được bày trí rất thoáng đãng, với mười lăm chiếc bàn tròn cả thảy; hiện giờ chỉ có hai ông lão - nhìn qua thì có vẻ như là thợ đã nghỉ hưu - đang ngồi trong quán.

Giờ mà đi thẳng tới bắt chuyện với họ thì không ổn cho lắm, thế là anh bèn quay sang hỏi cô bồi bàn khi cô mang rượu cùng cá trích nướng và thịt cừu hun khói tới cho hai người họ.

"Chủ quán?", cô gái đặt rượu và thức ăn lên bàn rồi hỏi. Hai cánh tay của cô thanh mảnh đến lạ; Lawrence tự hỏi không biết cô lấy đâu ra sức lực để có thể bưng bê mấy đĩa thức ăn nặng như vậy. "Ông ấy ra ngoài chợ mua hàng rồi", cô tiếp tục. "Anh cần gặp ông ấy có việc gì chăng?"

"Vậy liệu cô có biết làm cách nào để có thể liên lạc với một người tên Zheren không?"

Nếu họ không biết Zheren cũng không có gì lạ. Rất nhiều thương nhân chỉ coi những quán rượu là một địa chỉ để tiện liên lạc, vậy nên có hiểu nhầm cũng không có gì quá đáng.

Nhưng hóa ra Lawrence chỉ lo bò trắng răng.

Cô gái đột nhiên trở nên hồ hởi, đôi mắt mở to khi nghe thấy anh nhắc tới Zheren: "Ồ, Ngài Zheren đúng không? Tôi biết anh ấy."

"Chúng tôi muốn liên lạc với cậu ta."

"Anh ấy vừa trở lại thị trấn vào tối qua nên tôi nghĩ trong thời gian tới sẽ xuất hiện ở quán này vào mỗi tối."

"Vậy sao?"

"Anh ấy hay tới đây khi trời đã tắt nắng. Hai người cứ tự nhiên ở đây chờ."

Cô gái này khôn lỏi thật, nhưng kể ra cô nói cũng đúng. Phải một hai tiếng nữa trời mới tối, vẫn còn đủ thời gian để thoải mái uống một chén.

"Nghe lời cô vậy", Lawrence nói.

"Xin cứ tự nhiên!", cô cúi đầu nói, sau đó xoay sang bàn của hai vị khách quen.

Về phần mình, Lawrence lại nâng cốc lên thưởng thức ly rượu vang. Vị men cay nồng như xộc vào mũi anh, sau đó nhạt dần, để lại hương vị ngọt ngào trên đầu lưỡi. Một vài loại rượu, rum chẳng hạn, cường độ càng mãnh liệt lại càng được đánh giá cao, nhưng Lawrence lại thích vị ngọt của rượu vang hay rượu mật ong hơn. Thỉnh thoảng để thay đổi không khí anh còn thử cả rượu táo hay rượu lê nữa.

Bia cũng là một lựa chọn thú vị, nhưng hương vị của nó lại phụ thuộc quá nhiều vào tay nghề của thợ ủ bia và khẩu vị của người uống. Không như rượu vang với chất lượng chỉ phụ thuộc vào giá, cái thú của bia lại không dính dáng gì tới giá cả, vậy nên các thương nhân ít khi đụng đến nó. Chẳng ai biết được men bia ở chỗ này có hợp với khẩu vị của mình không, trừ khi anh xuất thân từ chính vùng này. Vậy nên mỗi khi muốn nhập vai dân bản địa, Lawrence thường gọi bia.

Đang mơ màng nghĩ, Lawrence đột nhiên nhận ra Holo, ngồi đối diện với anh, đã thôi không ăn nữa. Cô dường như đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Sau đó Lawrence có đánh tiếng gọi nhưng mãi cô mới trả lời.

"... Cô gái đó... đang nói dối", sau khi cô gái kia khuất dạng vào trong nhà bếp, cô mới nói ra.

"Nói dối gì cơ?"

"Không hề có chuyện Zheren tới đây mỗi ngày."

"Hừm", Lawrence gật đầu, trầm mặc nhìn cốc rượu của mình.

"Chà, vậy chúng ta thử chờ xem Zheren có thật sự tới đúng như lời cô ấy nói không."

Cô gái kia nói dối chứng tỏ cô ta thường xuyên liên hệ với Zheren. Nếu không, cả Lawrence và tay thương nhân trẻ thần bí kia sẽ gặp phải chuyện đau đầu rồi đây.

"Tôi cũng nghĩ vậy", Holo nói.

Vẫn chưa biết được tại sao cô ta nói dối, có thể cô ta sẽ gọi Zheren tới bất kì lúc nào và chỉ giả bộ vậy hòng níu kéo Lawrence và Holo ngồi lại bàn lâu hơn để gọi thêm món. Thương nhân và lái buôn lúc nào mà chẳng nói dối, chỉ là lúc nhiều lúc ít mà thôi. Bạ cái gì cũng lo lắng như vậy chỉ tổ phân tâm chứ chẳng ích gì.

Vậy nên Lawrence cũng không quá sốt sắng và anh nghĩ Holo cũng vậy.

Ngoại trừ việc vẻ mặt Holo sáng bừng lên khi thấy món nhộng ong hầm mật thì mặt trời vẫn yên ả lặn mà không xuất hiện sự vụ gì đáng kể và không lâu sau khách hàng bắt đầu lũ lượt kéo tới quán rượu.

Và Zheren nằm trong số họ.

"Mừng chúng ta có duyên gặp lại, cạn ly nào!" Zheren nâng cốc lên, cụng vào cốc của Lawrence và phát ra một tiếng "cộc" vang dội. "Lông

chờ của ngài bán tốt không?"

"Khá là được giá đấy - nhìn rượu vang của tôi là anh đủ biết mà."

"Chao ôi, thật đáng ghen tị! Chắc hẳn ngài có mảnh khoe gì đó đúng không?"

Lawrence không trả lời ngay, thay vào đó thong thả hớp một ngụm rượu vang: "Chuyện đó là bí mật".

Bên kia, Holo cảm cú ăn đậu rang, có lẽ là muốn giấu đi nụ cười trào phúng của mình.

"Chà, dù sao tôi vẫn mừng khi ngài bán được giá. Với tôi, càng nhiều vốn thì lại càng có nhiều tiền lời."

"Không phải cứ có nhiều vốn là tôi sẽ đi đầu tư nhiều hơn đâu."

"Đừng nói vậy chứ! Tôi đã cầu Chúa cho anh bán được giá tốt cũng chỉ là để trông chờ vào điều đó thôi đấy!"

"Vậy thì anh cầu chúc lộn địa chỉ rồi. Anh vốn chỉ nên cầu nguyện tôi mở rộng vốn đầu tư thôi."

Zheren ngược mắt lên, sắc mặt trông muôn phần bi thương. "Nào, bàn chuyện chính đi", Lawrence nói.

"À đúng", Zheren hồi thần lại và nhìn Lawrence, đồng thời cũng trộm liếc Holo, bởi anh ta biết cô cũng là một người không thể xem nhẹ.

"Anh sẽ bán cho tôi thông tin về đồng bạc sắp sửa được điều chỉnh tăng độ tinh thuần và đổi lại, anh muốn một phần lợi nhuận từ phía tôi. Tóm lại là vậy đúng không?"

"Chính xác."

"Thông tin về việc thay mới này có xác thực hay không?"

Zheren có phần nao núng khi thấy anh đi thẳng vào vấn đề như vậy. "Chà, đây là những gì tôi suy đoán sau khi nhận được nguồn tin từ một làng mỏ. Cá nhân tôi thấy nó rất đáng tin cậy, nhưng... trong kinh doanh chẳng có cái gì là hoàn toàn chắc chắn cả."

"Công nhận."

Lawrence gật đầu, khá hài lòng trước sự khép nép của Zheren. Anh nhón thêm một con nhộng hằm vào miệng và tiếp tục.

"Nếu bạn nỡ anh tự tin khẳng định thì tôi đã bỏ đi rồi. Nếu nói có cái gì khiến tôi hồ nghi nhất thì đó chỉ có thể là cái 'chắc chắn' kia."

Phù, Zheren thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, thế anh muốn tỉ lệ hoa hồng bao nhiêu?"

"Mười trenni là giá của thông tin, cộng thêm mười phần trăm lợi nhuận ngài thu được nữa."

"Với lợi ích tiềm tàng nó có thể mang lại thì đây đúng là một cái giá khiêm tốn đấy."

"Quả như vậy. Nhưng nếu ngài chẳng may thua lỗ, tôi sẽ không tài nào bồi thường nổi. Có muốn đền bù thì chắc tôi cũng phải mang cả gia tài ra gán nợ. Vậy nên tôi quyết định chọn mức giá là mười phần trăm trên lợi nhuận ròng, nhưng nếu ngài kinh doanh bị lỗ thì tôi sẽ chỉ bồi thường phần giá trị của thông tin, vậy thôi."

Lawrence trầm tư một hồi, đầu óc của anh vẫn còn khá chệnh choáng do hơi men.

Lời đề nghị của Zheren chỉ có thể dẫn tới hai kịch bản.

Kịch bản thứ nhất là anh, Lawrence, sẽ bị thua lỗ nghiêm trọng và Zheren sẽ tận dụng cơ hội đó mà thu lợi cho riêng mình.

Còn kịch bản thứ hai là những gì Zheren nói hoàn toàn khả thi.

Tuy nhiên nhờ Holo mà Lawrence đã biết được rằng câu chuyện sắp sửa có một loại tiền tệ lên giá nhờ gia tăng hàm lượng bạc kia là giả. Nếu vậy, Zheren hẳn đang dự định lợi dụng lúc Lawrence thua lỗ để kiếm lời, nhưng Lawrence vẫn chưa hiểu anh ta định làm kiểu gì.

Chưa hết, Lawrence cũng bắt đầu dao động, hoài nghi không biết phán đoán của Holo về tên Zheren này rốt cuộc có chuẩn xác hay không. Bản thân anh ta đã nói thông tin không phải hoàn toàn chắc chắn và thêm vào đó còn cần trả phí cho thông tin. Nếu mục tiêu của Zheren chỉ là mấy đồng bạc vụn trả cho thông tin thế này thì quá vô lý.

Nhưng lúc này có nghĩ thế chứ nghĩ nữa cũng không làm gì được. Chỉ khi có được thông tin từ phía Zheren thì anh mới có thể quan sát vấn đề dưới một khía cạnh mới.

Nếu như nhận ra mình chắc chắn sẽ chịu lỗ, anh chỉ việc đòi lại phí thông tin là xong. Chỉ cần thận trọng suy tính một chút là anh có thể dễ dàng tránh được mọi phiền toái, vậy nên lúc này anh lại càng tò mò không biết kế hoạch của tay Zheren này là gì.

"Ừm, tôi thấy cũng được đấy."

"Ồ, ừm, cảm ơn ngài rất nhiều!"

"Hỏi lại cho chắc, anh muốn mười trenni cho phần thông tin, và mười phần trăm khoản lãi ròng tôi kiếm được. Tuy nhiên nếu tôi thua lỗ, anh sẽ trả tiền lại cho tôi, ngoài ra không phải chịu thêm bất kỳ trách nhiệm nào khác."

"Vâng."

"Và chúng ta sẽ kí hợp đồng trước công chứng viên."

"Đúng vậy. Còn về ngày thanh toán, ngài thấy thời điểm ba ngày trước hội chợ xuân thế nào? Tôi tin tưởng mệnh giá của tiền sẽ dao động chỉ trong năm nay thôi."

Hội chợ xuân vẫn còn phải gần nửa năm nữa mới diễn ra. Đó là khoảng thời gian cần thiết để loại tiền tệ kia biến động tỉ giá, có thể lên mà cũng có thể xuống. Nếu thật sự nó lên giá thì sự tín nhiệm đặt lên đồng tiền này cũng sẽ được đà tăng mạnh và mọi người đều sẽ vui lòng sử dụng nó để trao đổi và buôn bán. Mệnh giá thị trường của nó sẽ tăng như vũ bão. Đến lúc đó những người hấp tấp đem bán vọi kiểu gì cũng tiếc hùi hụi.

"Ừm, chừng đấy chắc là đủ thời gian rồi."

"Nếu vậy hy vọng có thể gặp ngài tại văn phòng công chứng vào sáng mai."

Chẳng có lý do gì để từ chối cả. Lawrence gật đầu sau đó nâng cốc. "Vì lợi ích của cả hai ta!"

Nhìn cảnh hai người nâng cốc lên, cô nàng Holo lãnh đạm cũng mò tới cốc rượu của mình.

"Vì lợi ích!"

Âm thanh vang lên đầy thâm thúy khi những chiếc cốc chạm vào nhau.

Công chứng, đúng như tên gọi của nó, là một dịch vụ công cộng để chứng nhận tính hiệu lực của hợp đồng. Tuy nhiên, khi hợp đồng được kí trước mặt công chứng viên không có nghĩa là bất cứ ai vi phạm hợp đồng

cũng sẽ bị lính thủ thành tới bắt. Kể cả hoàng gia, mang tiếng là người nắm giữ trật tự trị an trong tay, cũng sẽ không làm vậy.

Thay vào đó, danh tính của bên vi phạm sẽ được các công chứng viên này phát tán ra bên ngoài. Đây là một đòn chí mạng với bất kì thương nhân nào. Với các thương vụ lớn thì điều này càng được thể hiện rõ - một thương nhân mang tiếng xấu sẽ không thể nào buôn bán được với các thương nhân nước ngoài, ít nhất là các thương nhân ở thành phố đó.

Với những thương nhân chuẩn bị thôi việc thì hậu quả để lại từ việc này cũng không nặng nề lắm, nhưng chỉ cần họ vẫn còn theo nghiệp buôn bán thì chừng đấy là quá đủ để răn đe rồi.

Và trước mặt một công chứng viên như vậy, Lawrence đã kí hợp đồng, trả cho Zheren mười trenni và nhận lấy thông tin anh cần mà không gặp chút trở ngại nào. Sau đó Lawrence và Holo chia tay Zheren rồi sóng vai đi tới khu phố chợ. Cứ kéo xe hàng trống không đi qua đi lại giữa phố xá đông đúc thế kia thì không tiện lắm, vậy nên họ gửi nó lại nhà trọ và cuốc bộ.

"Đây là đồng bạc mà thằng nhóc khi nãy nói à?" Holo mân mê một đồng trenni bạc trên tay. Đây là đồng tiền được sử dụng rộng rãi nhất trong vùng bởi vì trong hàng trăm loại tiền tệ khác nhau trên toàn thế giới, nó là một trong những loại tiền uy tín nhất. Ngoài ra còn có một lý do đơn giản khác, đó là thị trấn này cũng như những khu vực chung quanh đều là lãnh thổ của nước Trenni.

Những nước không có đồng tiền của riêng họ một là trở thành quân cờ cho những thế lực lớn mạnh hơn, nếu không thì chỉ có thể chịu kết cục suy tàn.

"Đây là một loại tiền rất được tin dùng ở vùng này", Lawrence nói.

"Tin dùng?" Holo ngược mắt lên nhìn Lawrence, hai tay vẫn đang táy máy đùa nghịch với đồng tiền có chạm trở hình vị vua thứ mười một của Trenni.

"Có hàng trăm loại tiền tệ trên toàn thế giới, hàm lượng bạc và vàng trong mỗi loại tiền cũng rất đa dạng. Độ tin dùng là một trong những nhân tố trọng yếu của mỗi loại tiền."

"Hừm. Tôi chỉ biết một vài loại tiền thôi. Ngày xưa người ta toàn trao đổi với nhau bằng da thú ấy chứ."

Lawrence tự hỏi không biết cái "ngày xưa" của cô cách đây đã mấy trăm năm rồi.

"Chà, thế tóm lại là sao? Anh có suy đoán gì sau khi biết được loại tiền mà hẳn ta muốn đề cập tới?"

"Ừm, có một vài tình huống có thể xảy ra."

"Ví dụ?", Holo hỏi. Hai người đang rảo bước qua các quầy hàng trong khu chợ thì đột nhiên cô đứng khựng lại và thế là một người đàn ông nom có vẻ là công nhân đâm sầm vào cô. Anh ta đang định quát lên thì Holo đã để lộ mặt một chút từ dưới tấm khăn choàng, ngược ánh mắt cún con lên và đánh tiếng xin lỗi trước. Thấy vậy, anh ta liền đỏ mặt và ngượng ngùng nói: "C-chẹp, lần sau nhớ cẩn thận hơn đấy."

Tuyệt đối không được lung lạc trước độc chiêu này của Holo, Lawrence tự nhủ.

"Sao thế?", anh hỏi.

"Ừm. Tôi muốn ăn cái kia."

Holo chỉ tay tới. một cửa hàng bánh mì. Hiện tại vẫn chưa tới giữa trưa nên những ổ bánh mì mới nướng thơm phức vẫn đang xếp thành hàng dài trên kệ. Ở trước quầy hàng, một cô hầu gái đang cúi đầu mua bánh mì. Chỗ bánh mì này một mình cô không thể nào ăn hết được, chắc cô mua về để làm bữa trưa cho đám thợ và những người học việc.

"Cô muốn ăn bánh mì?"

"Ừm. Cái đó kìa, đấy, cái có phết mật ong ấy."

Cái mà Holo chỉ tay tới là loại bánh mì dài và mỏng đang treo lủng lẳng bên dưới mái hiên. Loại bánh phết mật ong này gần như ở vùng nào cũng có. Lawrence nhớ mang máng rằng đây là truyền thống khởi nguồn từ một thị trấn nọ, ở đó một người thợ làm bánh treo những ổ bánh mì dài lủng lẳng dưới mái hiên và phết mật ong lên đó để mời gọi khách hàng. Chiến lược này hiệu quả tới mức những khách mua bánh mì thậm chí còn lao vào gây gỗ, tranh cướp với nhau, cũng từ đó liên đoàn thợ làm bánh đã chính thức tuyên bố rằng mọi ổ bánh mì mật ong đều sẽ được treo dưới mái hiên.

Ổ bánh mì kia quả thật trông rất ngon mắt, nhưng cá nhân Lawrence thì không thể nào nhịn cười nổi khi thấy máu hỏ ngọt của Holo lại trỗi dậy.

"Cô có tiền cơ mà", anh bảo. "Thích thì cứ lại mà mua đi thôi, ngại ngần gì."

"Tôi nghĩ giá của bánh mì và táo cũng không chênh nhau mấy đâu ha. Thế tí nữa anh có phụ tôi ôm núi bánh mì mà tôi mang về được không? Hay là tôi nên phá bình bác thợ làm bánh bằng cách bắt bà ta thôi lại cả rổ tiền?"

Thì ra là vậy, Lawrence cuối cùng cũng ngộ ra. Lúc này trên người Holo chỉ có độc những đồng trenni bạc - mỗi đồng này đều có giá trị vượt

xa ổ bánh mì con con kia. Hôm qua, chỉ với một đồng này cô đã mua được cả một núi táo mà đến bản thân cũng không ôm hết được.

"Được rồi, được rồi. Để tôi đổi cho cô ít tiền lẻ vậy. Đây, cầm lấy này. Với mỗi đồng tiền màu đen này cô có thể mua được một ổ bánh mì."

Lawrence lấy đồng bạc trên tay Holo và đổi lại bằng vài đồng các màu nâu và đen, sau đó chỉ tay về phía đồng tiền mà cô nên dùng.

Holo chăm chú xem xét những đồng tiền kia một lượt. "Chớ có dại mà lừa tôi đó", cô cảnh giác lên tiếng.

Anh thật sự muốn đập cho cô một phát, nhưng chưa gì Holo đã hối hả bỏ chạy tới quầy bánh mì.

"Chỉ được cái mồm mép là nhanh", Lawrence càu nhàu, nhưng thực ra anh cũng không thể phủ nhận rằng mình cũng có phần thích thú.

Khi thấy Holo quay trở lại, thấy vẻ mặt căng tràn sáng khoái khi cô cắn ngập răng vào ổ bánh mì, anh không nhin được mà phá lên cười.

"Đừng có đụng vào ai nữa đấy", Lawrence nói. "Tôi không muốn xử lý mấy vụ gây gỗ ẩu đả đâu."

"Nè, tôi không phải là trẻ con nha."

"Nhìn bộ dạng cô lúc này xem, miệng đầy đầy mật ong, không phải trẻ con thì là gì."

"..."

Trong một khắc, Lawrence cứ tưởng cô đang hờn dỗi, nhưng hóa ra chỉ là tưởng bở thôi, một con sói lão luyện dễ gì bị khiêu khích như vậy.

"Thế anh thấy tôi có xinh không?", cô ngược mắt cún con lên nhìn Lawrence, đầu cũng hơi nghiêng, thế là bị anh vỗ cho một cái.

"Anh quả là chẳng biết đùa tí nào", cô càu nhàu.

"Tôi lúc nào mà chẳng nghiêm túc", Lawrence nói.

May mắn thay cô có vẻ không để ý đến chút bối rối trong lòng anh.

"Thế anh đã nhận ra được gì chưa?"

"À, đúng rồi đúng rồi. Chuyện đó...", tốt hơn hết là nên quay lại chủ đề cũ, chứ bầu không khí lúc này thật sự gượng gạo quá. "Quay lại vụ đồng trenni nhé. Zheren rất có thể đã nói thật."

"Ồ?"

"Có rất nhiều lý do để tăng hàm lượng bạc trong tiền. Đây... cầm lấy đồng này thử xem, một đồng bạc firin đấy. Đồng bạc này tới từ đất nước cách đây ba con sông về phía Nam. Trong nó chứa hàm lượng bạc tương đối lớn và nó khá thông dụng trên thị trường. Cô có thể coi nó là đối thủ của đồng trenni."

"Hừm. Dù đã mấy trăm năm trôi qua nhưng có vẻ như chân lý này vẫn chưa từng thay đổi: Sức mạnh của một quốc gia nằm trọn trong chính đồng tiền của nó." Cô nàng Holo vừa gặm bánh mì vừa nhanh nhẩu đáp.

"Chính xác. Các vương quốc không phải lúc nào cũng giao tranh với nhau bằng sức mạnh quân sự. Nếu đồng tiền của quốc gia cô bị đè bẹp bởi đồng ngoại tệ thì đất nước ấy xem như đã bị xâm lược rồi. Tất cả những gì những vị vua ở các nước khác cần làm chỉ là cắt giảm nguồn cung ứng tiền tệ, sau đó thị trường nước cô cũng tự động đóng băng luôn. Không có tiền, cô không thể mua mà cũng chẳng thể bán. Họ sẽ kiểm soát hoàn toàn nền kinh tế của cô."

"Vậy là họ tăng hàm lượng bạc để giành lấy lợi thế trước đối thủ", Holo mút sạch từng đầu ngón tay sau khi ăn xong ổ bánh mì và nói.

Đến đây, hẳn Holo cũng đoán được hàm ý Lawrence muốn nói.

"Quả nhiên có những chuyện đến đôi tai của tôi cũng không thể thấu triệt toàn bộ được." Đúng là cô đã đoán ra.

"Những lời Zheren nói hoàn toàn có khả năng là thật", Lawrence đồng ý.

"Ừm. Tôi cũng nghĩ vậy."

Holo ngoan ngoãn đến lạ thường khiến Lawrence đâm ra lại chần chừ. Mặc dù cô đã thừa nhận rằng bản thân không phải lúc nào cũng chính xác tuyệt đối nhưng anh vẫn tưởng rằng cô sẽ phải nổi đóa lên khi thấy anh nghi ngờ trực giác của cô cơ.

"Sao, bộ anh nghĩ tôi sẽ giận à?"

"Ừ, tất nhiên."

"Chà, nghe anh nói vậy tôi lại thấy hơi giận rồi đó nha!", cô nhoẻn miệng cười tinh nghịch.

"Mà nói chung thì đấy, Zheren chưa chắc đã nói dối đâu."

"Hừm. Vậy giờ chúng ta phải làm gì?"

"Giờ đã biết được loại tiền nào cần được xem xét, vậy thì bắt tay vào xem xét nó thôi."

"Tức là tới xưởng đúc tiền á?"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô khi nói câu đó, Lawrence không khỏi phì cười. Điều này có lẽ khiến cô hơi bực mình. Holo bĩu môi và lườm anh một cái nảy lửa. "Nếu một thương nhân như tôi xuất hiện tại xưởng đúc tiền, thứ duy nhất chịu chào đón tôi chắc chỉ có đầu thương mũi giáo. Không, chúng ta sẽ tới tìm người đổi tiền."

"Hừm. Có vẻ như vẫn còn những thứ đến cả tôi cũng không biết."

Lawrence cảm giác mình càng lúc càng thấu hiểu tính tình của Holo hơn. "Sau khi tới đó, chúng ta sẽ biết được tình hình biến động của tiền tệ dạo gần đây."

"Bằng cách nào?"

"Luôn có những tín hiệu bất thường xuất hiện mỗi khi giá của một loại tiền chuẩn bị có sự biến động mạnh mẽ."

"Như thời tiết trước cơn giông á?"

Ví dụ ngộ nghĩnh của cô khiến Lawrence mỉm cười thích thú: "Đại khái là vậy. Khi thành phần bạc hay vàng trong tiền sắp sửa tăng mạnh, nó sẽ tăng mỗi lúc một ít, còn khi nó chuẩn bị giảm thì nó sẽ giảm một cách từ từ."

"Hmm..."

Có vẻ như Holo vẫn chưa hiểu lắm, thế là Lawrence được dịp giở giọng giáo viên ra và bắt đầu thuyết giảng: "Tiền tệ được xây dựng trên cơ sở của sự tín nhiệm. Đồng tiền luôn luôn có giá trị gấp bội phần so với giá trị của bản thân hàm lượng bạc và vàng dùng để đúc ra nó. Tất nhiên giá trị đó luôn được cân nhắc và định giá hết sức cẩn thận, nhưng có nói gì đi chăng nữa thì đây vẫn đơn thuần là hành động tự áp đặt giá lên một vật không hề có giá trị tương xứng. Chính vì vậy mà cô có thể xem nó là một 'tín vật' phụ thuộc chủ yếu vào lòng tin. Trên thực tế, nếu hàm lượng kim

loại quý trong tiền không có sự biến động đáng kể thì rất khó để xác định được. Kể cả dân buôn tiền cũng sẽ gặp nhiều khó khăn. Cô buộc phải nung chảy đồng tiền ra nếu muốn xác định chắc chắn, Nhưng bởi vì tiền tệ được xây dựng trên lòng tin, một khi nó trở nên phổ biến thì giá trị thực của nó có thể vượt xa giá trị danh nghĩa - hoặc ngược lại. Có rất nhiều nguyên do có thể khiến độ thông dụng của tiền dao động, nhưng một trong những lý do quan trọng nhất là sự thay đổi tính ròng của bạc và vàng trong tiền. Chính vì vậy mọi người đều rất nhạy cảm với sự biến động này - nhạy cảm tới mức chỉ cần một thay đổi vụn vặt tới mức mắt thường không nhận ra vẫn sẽ được phóng đại lên nhiều lần."

Bài giảng dài dằng dặc của anh cuối cùng cũng tới hồi kết. Holo trầm ngâm nhìn về phương xa, có lẽ cũng đang chìm trong suy tư. Lawrence nghĩ dù là một người từng trải đời như Holo cũng chưa chắc đã có thể thấu triệt vấn đề khi mới chỉ nghe lần đầu. Anh đã lên dây cót sẵn sàng lắng nghe bất kì câu hỏi gì, thế nhưng mãi vẫn chưa thấy cô cất tiếng hỏi.

Khi để ý kĩ sắc mặt của cô, anh cảm giác cô đang xác thực lại những lời anh nói chứ không có vẻ gì là đang vắt óc suy nghĩ vấn đề cả.

Dù lòng không muốn thừa nhận nhưng rất có thể cô đã hoàn toàn thấu hiểu dù chỉ mới nghe lần đầu.

"Hừm. Vậy là nếu có ai muốn khiến thành phần kim loại trong tiền tệ thay đổi, họ sẽ bắt đầu bằng một sự thay đổi nhỏ để quan sát phản ứng của thị trường, sau đó mới bắt đầu điều chỉnh tăng hoặc giảm, đúng không?"

Có một người đệ tử như thế này quả thực vừa là một niềm vinh hạnh vừa là một nỗi bi ai. Đào tạo được một đệ tử xuất chúng là niềm tự hào của mọi thương nhân, nhưng đồng thời cũng mang lại cho họ một đối thủ đáng gờm.

Lawrence cố ém nhẹm đi sự khỗ sở trong lòng - ngày trước anh phải mất hẳn một tháng mới có thể hiểu được cái khái niệm định giá tiền này. "Ừ-ừ, đại khái thế."

"Thế giới loài người quá lắm điều phức tạp." Dù vừa cười khỗ vừa nói vậy, nhưng rõ ràng khả năng tiếp thu của Holo tốt một cách khủng khiếp.

Hai người cứ tiếp tục đi cho tới khi họ tới một nhánh sông hẹp. Đây không phải là sông Slaude chảy qua Pazzino mà chỉ là một con kênh nhân tạo để dẫn nước từ sông Slaude vào, nhờ vậy mà hàng hóa từ trên sông có thể dễ dàng vận chuyển vào trung tâm thị trấn mà không cần phải cập cảng để đưa hàng hóa xuống trước.

Ở phía bên kia con sông là từng đoàn người trôi nổi bồng bình trên thuyền, mỗi chiếc đều có một anh chèo thuyền, tiếng hò hét í ới của họ vang vọng tới tận đây.

Chỗ Lawrence muốn tới là một cây cầu bắc qua sông. Những người buôn tiền và những tay thợ kim hoàn từ trước đến nay vẫn thường hoạt động trên những cây cầu. Ở đây họ sẽ kê bàn, đặt cái cân ra và bắt đầu làm ăn. Và hiển nhiên mỗi khi trời đổ mưa thì họ buộc phải thu sạp nghỉ làm.

"Ồ ồ, đông vui nhộn nhịp quá ta", Holo trầm trồ khi hai người đặt chân tới cây cầu lớn nhất ở Pazzino. Một khi cửa thoát nước đóng lại thì ở đây sẽ không bao giờ bị ngập cả, vậy nên người ta đã cho xây một cây cầu lớn đến bất thường trên một nhánh sông lại có phần bình thường, nối liền hai bờ con kênh. Ở đây, những người thợ kim hoàn và người đổi tiền ngồi sát lại bên nhau dọc hai bên. Quầy nào quầy nấy đều trông rất đắt khách và những thương nhân buôn tiền ai ai cũng đang bận bịu đổi đủ thứ hăm bà lẳng tiền tệ ở khắp các miền gần xa. Còn bên cạnh họ, những người thợ kim khí thì đang loay hoay với những viên đá quý và việc rèn đúc tinh luyện kim loại của mình. Ở đây không có một lò luyện kim nào, tuy nhiên những công việc nhỏ và đơn đặt hàng cho các công việc lớn hơn thì lại không

thiếu. Đúng như những gì người ta hình dung về một nơi hàng hóa cũng bị đóng thuế, chỗ này đâu đâu cũng sặc mùi tiền.

"Nhiều quỳ quá vậy, người ta sẽ chọn kiểu gì?"

"Bất kì một thương nhân lão luyện nào cũng có một anh bạn hàng buôn tiền ở mỗi thị trấn. Theo tôi."

Lon ton theo chân Lawrence, hai người họ len lỏi trên cây cầu chật ních.

Phần lớn thời gian trong ngày, cây cầu này luôn đông nghịt người và mặc dù hiện nay hành vi này được quy là phạm pháp ở mọi vùng miền nhưng những người thợ học việc của các thợ kim khí và dân buôn tiền vẫn bất chấp mà chạy ra khỏi cây cầu để chào hàng hộ sự phụ của họ, khiến nơi đây tấp nập như hội. Nhưng những hành động như vậy thực chất chỉ để làm màu thôi. Đã đông đúc nhộn nhịp thì kiểu gì cũng sẽ có lừa đảo - và các khách hàng luôn luôn là những người phải chịu thiệt.

"A, anh ta đây rồi." Bản thân Lawrence trước giờ đã bị gạt vô số lần, và mãi cho tới khi anh kết bạn được với một số người đổi tiền thì chuỗi lừa đảo kia mới kết thúc.

Nhìn bề ngoài thì người đổi tiền mà anh quen ở Pazzio này chắc là trẻ hơn anh vài tuổi. "Hô, Weiz. Lâu quá rồi nhỉ", Lawrence đánh tiếng chào hỏi một người đổi tiền với mái tóc vàng hoe, anh ta vừa mới giao dịch với một khách hàng khác xong.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Weiz ngẩng mặt lên và sau đó mỉm cười tươi rói khi nhận ra Lawrence. "Ồ, đây chẳng phải là Lawrence sao? Lâu quá rồi nhỉ! Anh tới đây từ khi nào thế?"

Mối tương giao giữa hai thương nhân chuyên nghiệp này đã có từ rất lâu rồi. Một mối quan hệ giống tình bạn, không hình thành dựa trên cơ sở

tình cảm mà dựa trên việc cả hai đều cần tới nhau.

"Mới hôm qua thôi", Lawrence đáp. "Vừa mới vòng qua Yorenz để làm vài vụ buôn bán."

"Anh chẳng bao giờ thay đổi cả, anh bạn của tôi. Trông anh có vẻ vẫn ổn đấy nhỉ!"

"Ừm, tôi vẫn vậy. Còn anh thì sao?"

"Ôi bạn tôi ơi, tôi bị trĩ rồi. Cuối cùng vẫn không thể nào tránh khỏi cái bệnh nghề nghiệp xúi quẩy này! Thật sự là đau lắm luôn."

Weiz vừa nói vừa cười khố, nhưng đây quả thực là một tấm bằng chứng nhận của một người buôn tiền thực thụ phải tự đứng trên đôi chân của mình. Để tránh không bỏ lỡ bất kì khách hàng nào, họ luôn phải ngồi lì một chỗ hết ngày này qua tháng khác, để rồi ai nấy cũng đều mắc phải căn bệnh trĩ oái ăm.

"Thế hôm nay anh tới đây làm gì? Đến vào giờ này chúng tớ anh muốn trao đổi tiền với tôi đúng không?"

"Ừ, thực ra, tôi có một việc này muốn hỏi... ờ, anh không sao đấy chứ?", Lawrence hỏi. Cứ như một người vừa bước ra khỏi cơn mộng mị, mắt Weiz nhìn Lawrence mà cứ dại ra. Không lâu sau hai mắt của anh ta đảo về hướng khác.

Cái anh ta đang nhìn là người đang đứng bên cạnh Lawrence.

"Cô gái này là ai?"

"Tình cờ lượm được trên đường từ Pasloe tới đây thôi."

"Hử. Anh nói là 'lượm được' á?"

"Chà, đại khái là vậy đấy. Cô thấy sao?"

"Hừm? À ừm... dùng từ như vậy chắc cũng không chuẩn xác lắm, nhưng nói chung tôi cũng đồng ý.", đang hiểu kì nhìn khắp đó đây, Holo miễn cưỡng dừng lại và quay sang trả lời Lawrence.

"Vậy cô gì đó ời, tên cô là gì?"

"Tôi á? Tôi là Holo."

"Holo à? Một cái tên mới hay làm sao."

Weiz cười trơ trẽn và đáp lại là nụ cười cũng-không-hẳn-là-khó-chịu của Holo khiến Lawrence cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

"Chà, nếu hiện giờ cô chưa có ý định đi đâu thì tại sao không làm việc với tôi ở đây? Đột nhiên tôi lại nổi hứng muốn mượn một cô hầu gái. Trong một ngày không xa, rất có thể cô sẽ nổi nghiệp tôi, hoặc thậm chí trở thành vợ của t-"

"Weiz, tôi muốn nhờ anh một việc", Lawrence ngắt lời, khiến Weiz khó chịu ra mặt.

"Gì thế? Bộ anh đã động tay động chân với cô ấy rồi à?" Chẹp, cái tên Weiz này trước giờ vẫn giữ cái kiểu trò chuyện thô kệch như vậy.

Không những không được "động tay động chân" gì cô ấy, Lawrence cảm giác chính mình mới là người bị Holo trêu chọc thì đúng hơn, thế là anh thẳng thừng phủ nhận.

"Chà, vậy thì nhường lại cho tôi nhé", Weiz kết luận, sau đó quay sang phía Holo và nhoẻn miệng cười ngọt như đường cát. Đã vậy, Holo lại còn bắt đầu ra vẻ bồn chồn không yên, thi thoảng lại thốt lên vài thứ kiểu như

"Ôi thế thì ngại lắm". Cá nhân Lawrence thì thấy chuyện này chẳng có gì hay ho cả.

Nhưng vẫn như thường lệ, anh giấu kín nỗi bức dọc của mình ở trong lòng. "Chuyện này để sau hãy nói đi. Công việc trước đã."

"Hừm. Tốt thôi. Vậy anh cần gì?"

Holo khúc khích cười.

"Anh có đồng trenni nào mới được đúc gần đây không? Nếu được, phiền anh cho tôi xem ba đồng trenni được phát hành gần đây nhất?"

"Hả, bộ anh nắm được thông tin gì về việc sắp có sự thay đổi trong hàm lượng bạc của tiền sao?"

Weiz quả là một chuyên gia trong nghề - mới nghe qua mà anh ta đã đoán ra ngay ý định của Lawrence.

"Đại khái thế", Lawrence nói.

"Chà, cẩn thận đấy, anh bạn. Muốn đi trước đám đông không phải là chuyện đơn giản vậy đâu", Weiz nói - vậy có nghĩa là đến cả dân buôn tiền như anh ta cũng không nghe ngóng được tin gì về việc sắp có thay đổi cả.

"Thế rốt cuộc anh có hay không?"

"Có thì có đấy. Đồng tiền mới nhất được phát hành tháng trước, vào mùa Vọng của Giáo hội. Còn đồng trước đó nữa thì... nó đây."

Weiz lôi ra bốn đồng xu từ trong chiếc hòm gỗ phía sau và đưa cho Lawrence xem. Trên hòm gỗ chạm trổ một chuỗi số biểu thị năm phát hành.

Nhìn qua thì không hề có sự khác biệt rõ rệt nào giữa những đồng tiền này.

"Chúng tôi mỗi ngày đều phải tiếp xúc với tiền nhưng vẫn không nhận thấy có gì khác biệt. Chúng đều được đúc từ một khuôn, thành phần cấu tạo thì y chang nhau. Đội ngũ thợ thủ công tại xưởng đúc tiền mấy năm nay vẫn vậy. Không có thay đổi chính trị lớn nào và cũng chẳng có lý do gì để thay đổi giá trị của tiền cả", Weiz nói.

Khối lượng và màu sắc của những đồng tiền này đều đã được kiểm định kỹ lưỡng, nhưng Lawrence vẫn cẩn thận đưa nó ra trước ánh mặt trời để quan sát. Có vẻ như không có bất kì thay đổi nào thật.

"Vô ích thôi, bạn tôi ơi. Nếu dùng mắt thường mà phát giác ra được thì chúng tôi đã phát giác ra từ lâu rồi", Weiz cười nói, hai tay chống cằm. Có vẻ như anh ta đang muốn ám chỉ "Từ bỏ đi".

"Hừm. Giờ phải làm sao đây nhỉ", Lawrence thở dài, thả mấy đồng xu vào lại lòng bàn tay của Weiz. Chúng va đập vào nhau, phát ra mấy tiếng leng keng rất vui tai.

"Bộ muốn nung chảy chúng ra à?" Weiz hỏi.

"Đừng đùa. Tôi sao dám chứ", Lawrence vắn lại.

Nung chảy tiền là một hành vi phạm pháp ở bất kì quốc gia nào. Đến Weiz cũng bật cười trước ý nghĩ điên rồ của mình.

Nhưng quả thật Lawrence đã cạn ý tưởng rồi. Anh vốn tưởng rằng nếu có bất kì sự thay đổi nào trong những đồng tiền xu thì Weiz hẳn phải biết chút manh mối.

Phải làm sao đây?

Đúng lúc đó, Holo cất tiếng.

"Cho tôi xem chút", nghe thấy câu này của cô, Weiz ngẩng phắt dậy và nặn một nụ cười tươi tắn nhất có thể.

"Ồ, tất nhiên rồi, tất nhiên rồi", anh ta đưa mấy đồng tiền ra - tuy nhiên khi Holo vươn tay đón lấy, anh túm luôn cả tay cô mãi không chịu buông, cứ như đã quên bằng luôn việc đó vậy.

"Ôi, quý ngài thật là hư quá đi!", câu trách móc nhỏ nhẹ cùng với nụ cười của Holo khiến trái tim Weiz vỡ vụn. Anh chàng lộ vẻ mặt đờ đẫn và gãi gãi đầu.

"Cô có nhìn ra gì không?" Lawrence lờ tịt Weiz đi và hỏi. Nhưng bản thân anh thì nghĩ dù có là Holo đi chăng nữa cũng chẳng thể nào nhìn ra được sự khác biệt về độ tinh thuần của các đồng tiền đâu.

"Ừm, để xem thế nào đã", cô nói.

Trong lúc anh vẫn đang tự hỏi không biết cô sẽ làm gì, Holo đã ghé nắm tay đang cầm mấy đồng tiền vào tai và lắc nhẹ làm chúng phát ra tiếng kêu leng keng.

"Ha ha, sao có thể chứ", Weiz cười toe toét.

Người ta kháo nhau rằng những người đổi tiền thuộc hàng bậc thầy với vài chục năm kinh nghiệm có thể đánh giá độ tinh thuần của tiền chỉ bằng cách lắng nghe tiếng leng keng của chúng, nhưng đây gần như chỉ là truyền thuyết. Chuyện này viễn tưởng chẳng kém gì việc cho rằng hàng hóa của thương nhân đi đâu cũng được chào đón.

Tuy nhiên Lawrence vẫn hơi phân vân, nói gì đi chăng nữa thì Holo cũng có đôi tai của loài sói mà.

"Hmm", sau khi lắng nghe tiếng kim loại, Holo âm ừ một lúc rồi chọn ra hai đồng xu, còn những đồng còn lại thì được trả về bàn đổi tiền.

Cô xóc hai đồng xu với nhau, rồi lại lấy hai đồng xu còn lại và lặp lại quy trình, rồi lại chọn tiếp một đồng từ cặp này và một đồng từ cặp kia, đảo đi đảo lại tổng cộng sáu lần kiểm tra cả thảy. Sau đó cô nói.

"Tôi chịu rồi."

Có lẽ vẫn còn vương vấn cảnh tượng Holo thẹn thùng xấu hổ khi bị anh ta nắm tay, Weiz bày ra vẻ mặt cảm thương đồng tình nhưng mà có hơi quá đà tới mức Lawrence không thể không tự hỏi liệu hẳn ta có trở lại bình thường được không nữa. "Ồ đành chịu, đành chịu thôi!", anh ta liến thoắng.

"Chà, chúng tôi làm trễ nải công việc của anh rồi", Lawrence nói. "Hôm nào hẹn nhau đi uống nhé."

"Tất nhiên rồi! Hứa rồi đấy nhé anh bạn!"

Cảm kích trước sự niềm nở của Weiz, Lawrence gật đầu, sau đó hai người cùng nhau rời khỏi quầy đổi tiền.

Ở phía đằng sau, Weiz vẫn đang nhiệt tình vẫy tay chào bọn họ. Holo phải ngoái lại phía sau mấy lần và ngượng ngùng vẫy tay đáp lại.

Khi hai người hòa lẫn vào đám đông và Weiz đã khuất bóng ở phía sau, Holo mới quay về phía trước và phá ra cười.

"Anh ta cũng thú vị quá chứ!"

"Ờ, dấu sao hẳn cũng là một tay tán gái vô địch thiên hạ mà." Đây hoàn toàn là sự thật, nhưng Lawrence vẫn cảm thấy mình phải bêu xấu tên Weiz kia mới được, "Ừm, thế chuyện hàm lượng bạc là thế nào? Nó tăng

hay giảm?", anh cúi xuống mỉm cười với Holo và hỏi. Vẻ tươi cười của cô lặn mất tăm, thay vào đó là sự ngạc nhiên.

"Anh cũng giỏi đấy chứ nhỉ, vậy mà cũng nhìn ra được à?"

"Dù sao tôi cũng là người duy nhất hiểu rõ đôi tai của cô mà. Khi này tôi thấy chúng co giật mấy lần."

Holo cười khì: "Đúng là không thể lơ là cảnh giác được rồi."

"Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là không ngờ cô lại kín miệng không nói toạc ra đấy. Tôi không nghĩ cô sẽ nói dối lúc đó đâu."

"Chưa tính tới việc anh ta có tin tôi hay không, chúng ta còn chưa biết được những người xung quanh sẽ có phản ứng gì kia mà. Bí mật thì càng ít người biết càng tốt đúng không? Mà anh cứ xem như đây là sự đền bù của tôi là được."

"Đền bù?", Lawrence hỏi lại. Bộ anh có làm việc gì xứng đáng để được đền bù à?

"Khi này anh có chút ghen tị đúng không? Cứ coi chuyện này là tôi bù đắp cho anh đi."

Vẻ mặt Lawrence căng thẳng khi thấy ánh mắt chế giễu của Holo.

Làm sao mà cô ấy lại biết được chứ? Hay chỉ là cô quá giỏi dụ anh vào tròng?

"Ồ, không phải lo đâu. Ghen tuông ngớ ngẩn là bản tính của cánh đàn ông các anh rồi."

Đau khổ thay đó là sự thật.

"Nhưng phụ nữ cũng quá khờ khạo khi xem nhẹ chuyện này. Thế giới này vốn tràn ngập những kẻ ngớ ngẩn khờ khạo như vậy, ở chốn nào cũng thế cả thôi", Holo xích lại gần Lawrence một chút và nói.

Có vẻ như Holo không chỉ có kinh nghiệm với chuyện buôn bán mà còn cả với vấn đề tình ái nữa.

Cô cười khúc khích: "Cơ mà với tôi, các anh đều là giống người thấp kém, cá mè một lứa cả."

"Này này, đừng quên là cô đang ở lối người nhé. Tốt hơn hết là đừng có mà nhe nanh múa vuốt trước mặt đồng loại của cô đó."

"Ha, chỉ cần cái đuôi duyên dáng của tôi là đủ để làm cả người và sói chết mê chết mệt rồi!" Holo một tay chống nạnh và lắc hông vô tư lự. Không hiểu sao Lawrence cảm thấy cô không hề nói dối.

"Thôi không đùa nữa", nghe thấy cô nói vậy, Lawrence nhẹ cả người, "Tuy khác biệt khá nhỏ nhưng những đồng tiền mới tạo ra âm thanh trầm đục hơn những đồng cũ."

"Trầm đục?"

Holo gật đầu. Tiếng động phát ra trầm đục hơn chứng tỏ hàm lượng bạc đã giảm. Nếu là một thay đổi nhỏ thì rất khó để phát hiện, nhưng nếu độ tinh thuần của tiền giảm xuống đủ để đồng bạc tối màu hơn thấy rõ thì bất cứ ai trong tầng lớp bình dân cũng có thể nghe ra sự khác biệt giữa tiếng leng keng của hai loại tiền. Nếu những gì Holo nói là thật thì đây rất có thể là dấu hiệu chứng tỏ độ tinh thuần của đồng sắp tới sẽ không còn cao như trước nữa.

"Hừm... Nếu chuyện này là thật thì chứng tỏ Zheren đã lừa gạt chúng ta rồi", Lawrence nói.

"Sao lại vậy nhỉ. Thăng nhóc sẽ phải trả chúng ta mười trenni nếu chuyện không thành kia mà."

"Không biết được. Nếu muốn gạt vài đồng bạc từ tôi bằng cách bán ra những thông tin thất thiệt thì hẳn ta đã làm ở nhà thờ chứ chẳng phải mất công lặn lội tới đây để gặp tôi ở quầy rượu."

"Quả là khó hiểu thật."

Holo cười khúc khích, nhưng Lawrence lại không hề để ý, não bộ anh đang mãi phân tích tình hình.

Nhưng mà càng suy nghĩ anh lại càng cảm thấy kì lạ. Kế hoạch của tên Zheren kia là gì? Hẳn ta chắc chắn đang có mưu đồ gì đó. Nếu Lawrence có thể tìm ra động cơ của hẳn thì anh tin rằng mình cũng có thể kiếm lời, chính vì vậy anh mới dám mạo hiểm đứng ra. Nhưng đến tận lúc này anh vẫn chưa đoán ra được một chút manh mối nào về động cơ đích thực của Zheren, chuyện này khiến anh vô cùng phiền não.

Người ta trục lợi kiểu gì khi bạc rớt giá và đồng tiền giảm độ tinh thuần nhỉ? Phương án duy nhất anh có thể nghĩ ra là đầu tư dài hạn. Nếu giá của vàng hay bạc sụt giảm khi đang ở mức cao, chúng ta có thể bán nó khi nó còn được giá và mua lại bằng đúng số lượng đó khi giá rớt. Cứ như vậy, chúng ta vẫn giữ được đúng số vàng khởi điểm nhưng lại được hưởng thêm chênh lệch giá. Giá cả của vàng và bạc luôn biến động không ngừng, nếu có thể đợi tới khi giá của chúng hồi phục trở lại thì chúng ta hoàn toàn có thể hưởng lợi.

Tuy nhiên Lawrence không có thời gian để chơi bài đầu tư dài hạn như vậy. Chí ít thì nửa năm là không đủ.

"Chà, Zheren là người đề xuất, vậy nên hẳn ta chắc chắn phải thu được gì đó. Chắc chắn phải vậy."

"Cứ tạm giả sử anh ta không phải là một tên ngốc đi", Holo chêm vào.

"Hắn ta đã tuyên bố rằng mình sẽ không chịu trách nhiệm nếu tôi kinh doanh bị lỗ. Vậy nghĩa là..."

"He he", Holo bỗng dừng bật cười.

"Sao thế?"

"Hê. Ha ha. Ha ha ha ha! Anh bị lừa rồi, anh bạn!"

Lawrence giật nảy mình và quay sang phía Holo. "Bị lừa?"

"Đúng vậy đấy."

"Lừa... gì? Mời đồng trenni á?"

"Hi hi. Không phải lúc nào lừa đảo cũng có nghĩa là phải gạt tiền của ai đó đâu."

Suốt bảy năm kinh thương, Lawrence đã tai nghe mắt thấy hàng đồng vụ lừa đảo, ấy vậy mà anh vẫn không hiểu nổi Holo đang nói gì.

"Quả là một phi vụ khôn lường! Một trường âm mưu khiến đối phương có thể thu lợi hoặc không, nhưng bản thân chắc chắn sẽ không mất đồng nào!"

Nghe đến đây, đầu Lawrence bất giác xoay mòng mòng, mặt anh nóng bừng lên tới mức trắng bệch ra. Anh gần như ngưng thở, và một lúc sau máu nóng bắt đầu trào lên mặt.

"Thằng nhãi đó sẽ chẳng mất gì cả. Kịch bản tồi tệ nhất là hắn ta không được hưởng đồng nào thôi. Nếu bực rớt giá, tất cả những gì hắn cần làm là trả tiền lại cho anh. Còn nếu tăng giá, hắn sẽ có được một phần tiền

lãi của anh. Đây là một thương vụ không cần bỏ vốn. Dù không có lợi nhuận đi chăng nữa thì hẳn ta vẫn không thiệt hại gì."

Cả người Lawrence đờ ra như bị rút hết sức sống. Thật không ngờ anh lại bị gài vào một cái bẫy ngớ ngẩn như vậy!

Nhưng đó lại là sự thật. Chính anh là người luôn tự cho rằng đằng sau thương vụ kia ắt phải ẩn chứa một mưu đồ lớn hơn. Những thương nhân lưu động đã quen với việc lúc nào cũng giở mọi thủ đoạn ra đều sẽ nghĩ như vậy. Và anh cũng không ngoại lệ.

Vói Zheren, thương vụ này chắc chắn sẽ sinh lời.

"Chà, loài người quả là thông minh thiệt," Holo bâng quơ như thế đây là rắc rối của ai đó chứ không phải họ. Lawrence chỉ còn biết thở dài. Cũng may là anh vẫn chưa đổ tiền vào đầu tư cho đồng trenni, mà mới chỉ bỏ ra vài đồng mua lại thông tin kia thôi. Trong hợp đồng giữa anh và Zheren không có một khoản mục nào quy định anh buộc phải mua đồng bạc vào cả. Tất cả những gì anh có thể làm là cầu nguyện rằng giá của đồng trenni trên thị trường tiền tệ sẽ không có biến động gì đáng kể. Khi đó anh có thể chứng thực rằng Zheren nói dối, và không ai có thể cản anh lấy lại mười đồng bạc của mình. Còn nếu giá thật sự giảm thì việc đòi tiền của anh lại càng danh chính ngôn thuận. Đương nhiên, đồng bạc khi đó đã bị giảm giá, nhưng thiết nghĩ so với việc bị Zheren nuốt trọn thì vẫn còn tốt chán.

Cái giá phải trả khi một thương nhân lơ là mất cảnh giác thường là cảnh trắng tay.

Tuy nhiên ở đây thứ duy nhất Zheren làm được chỉ là tổn thương lòng tự trọng của Lawrence. Ở phía sau Holo, hai bờ vai anh khẽ chùng xuống, còn cô thì hí hửng cười.

"Tuy nhiên..." Holo lại tiếp tục.

Lawrence sửng sốt nhìn cô, ánh mắt như muốn nói 'Đừng đùa chứ, vẫn còn à?'. Còn Holo cũng quay lại nhìn anh, ánh mắt của cô toát ra vẻ nham hiểm.

"Bình thường hàm lượng bạc trong tiền xu có hay thay đổi như thế này không?" Tin rằng đây là cơ hội để mình đỏi công chuộc tội, Lawrence ưỡn thẳng tấm lưng nặng như chì của anh lên: "Không, độ tinh thuần của tiền thường được kiểm soát rất chặt chẽ."

"Hừm. Thế mà không biết từ đâu lại lòi ra vụ mua bán xoay quanh chuyện đồng tiền bạc này. Chẳng lẽ đây chỉ là tình cờ?"

"Ừ ha..."

Holo toét miệng cười tươi rói, có vẻ như cô rất thích thú trước sự kiện bí ẩn này. Không, không "có vẻ" gì ở đây sất, cô rõ ràng là đang cực kì thích thú.

"Xem đi, anh tới ngôi làng vào lúc đó, mang theo bó lúa đó - chuyện đó hoàn toàn là tình cờ. Không vấn đề lại nào hóc búa bằng việc phân biệt giữa tình cờ và định mệnh. Thậm chí kiếm một cô bạn gái cho một kẻ tự giam mình trong xó nhà có khi còn không khó bằng."

"Quả là một phép so sánh kì lạ", Lawrence chỉ biết trả lời có vậy.

:Anh đang bị kẹt trong mê cung xây bởi chính những suy nghĩ của mình. Một khi chuyện này xảy ra, anh cần nhìn nhận vấn đề dưới góc độ mới. Ngày xưa khi đi săn mỗi tôi thỉnh thoảng lại trèo lên cây ở trên cao, cánh rừng mang một diện mạo khác hẳn. Ví dụ,"- Hiền giả Sói Holo nhếch miệng cười, lộ ra cả chiếc răng nanh bên trái của mình - "nếu kẻ đang có âm mưu không phải là tên nhóc đó thì sao?"

"A..."

Lawrence cảm thấy một tia sét vừa bổ xuống đầu anh.

"Không có gì khẳng định Zheren chỉ có thể hưởng lợi từ phía anh. Ví dụ, có thể anh ta được một kẻ khác thuê và món tiền lương đó chính là thứ dụ dỗ anh ta kéo anh vào thương vụ kì quặc này."

Holo thấp hơn anh hẳn hai cái đầu, vậy mà lúc này anh nhìn Holo như nhìn một gã khổng lồ.

"Nếu nhìn một cái cây đang úa tàn, anh có thể nghĩ rằng đây là một vết thương nhức nhối với khu rừng. Nhưng nếu đứng ở góc độ của khu rừng, tàn dư của thân cây kia sẽ ấp ủ cho nhiều mầm non khác, cũng chính là giúp cho cả khu rừng. Chỉ cần thay đổi góc nhìn, vấn đề ngay trước mắt anh cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Vậy, anh đã nhìn ra được gì chưa?"

Trong khoảnh khắc, anh nghi ngờ rằng cô đã nhận ra điều gì đó, nhưng nghe giọng điệu của cô thì có vẻ như cô thật lòng muốn giúp anh chứ chẳng phải là thử anh hay gì cả. Với một thương nhân, không có gì quan trọng bằng kiến thức. Nhưng những kiến thức kia không phải là thứ hàng hóa đơn thuần để có thể định giá.

Về tình huống trước mắt. Về những kiến thức mà anh có.

Lawrence không ngừng suy nghĩ - thử xem xét vấn đề dưới góc độ khác.

Zheren, người duy nhất anh được trực tiếp nói chuyện - nếu lợi tức mà Zheren thu được không bắt nguồn từ Lawrence mà là một bên thứ ba khác thì sao?

Ngược Lawrence nghẹn lại khi đáp án nảy ra trong đầu anh.

Nếu tình thế thật sự là như vậy, anh chỉ có thể nghĩ tới một đáp án duy nhất.

Anh đã từng nghe một thương nhân lưu động khác kể về một âm mưu tương tự khi hai người uống rượu với nhau tại một thị trấn nọ. Tâm cỡ của câu chuyện này khủng khiếp tới mức anh cho rằng đây chỉ là ba chuyện ngồi lê đôi mách bên quán rượu.

Tuy nhiên, nó lại có thể giải thích được lý do tại sao lại có người rời hơi đi làm cái việc vớ vẩn như thu gom đồng tiền bạc đang hạ giá.

Anh cũng đã hiểu ra tại sao Zheren lại dám nói dối khi kí hợp đồng trước mặt công chứng viên và tại sao hẳn ta lại lợi dụng sự ảnh hưởng của mình tại quán rượu, có những hành động không hề phù hợp với thân phận một kẻ lừa đảo.

Ý đồ của Zheren là muốn triệt để khai thác giao dịch này để có thể dụ Lawrence mua những đồng tiền bạc.

Nếu Lawrence đoán không nhầm, Zheren đã được một thế lực khác thuê để giúp họ thu mua đồng bạc. Không biết kẻ đó là ai nhưng hẳn muốn thu gom bạc một cách càng kín đáo càng tốt.

Cách hay nhất để thu thập một loại tiền tệ nào đó mà không thu hút chú ý chính là dùng tới các thương nhân để làm thay mình, hứa hẹn sẽ đáp ứng cho chính nhu cầu của họ.

Những thương nhân muốn đầu cơ tích trữ tiền để đợi ngày sinh lời thường sẽ không chia sẻ thông tin cho kẻ khác, kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng cẩn trọng. Lợi dụng điều này, đối phương chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp và im hơi lặng tiếng gom hết lượng tiền mà các thương nhân kia đã thu thập được, cứ như vậy hoàn thành mục tiêu của mình mà không làm náo động thị trường hay tiết lộ thông tin cơ mật cho bất kì ai.

Đây là một mảnh lối diễn hình giúp người ta mua hàng hóa trước khi giá kịp tăng.

Điểm xảo diệu của kế hoạch này nằm ở chỗ nếu tiền bạc có sụt giá, các thương nhân đều sẽ muốn bán tổng bán tháo lượng bạc trong người để có thể hạn chế tối đa mức lỗ của mình. Nhờ vậy mà việc thu gom bạc sẽ trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết, và vì danh dự nên các thương nhân chịu lỗ sẽ không hé răng khai nhận rằng họ đã đầu cơ vào tiền bạc.

Đây là một kế hoạch hoàn hảo để thu gom tiền mà không gây chú ý.

Bản kế hoạch với quy mô tới mức này có thể đem lại lợi nhuận khổng lồ. Ít nhất thì lợi nhuận được đề cập tới trong những câu chuyện kể về mấy kế hoạch như thế đều là những con số thiên văn.

Nghĩ đến đây, Lawrence cười thầm.

"Sao, anh đoán ra gì rồi đúng không?", Holo truy vấn.

"Đi thôi."

"Hừm? Đi đâu?"

Khi cô đang hỏi thì Lawrence đã cất bước bỏ đi rồi. Nghe thấy cô gọi, anh bất mãn quay sang. "Thương hội Milone. Tôi đã đoán ra kế hoạch của họ rồi. Càng thu gom được nhiều những đồng bạc đang mất giá kia thì họ sẽ càng kiếm được nhiều tiền!"

Một khi đã khám phá ra mục tiêu đằng sau kế hoạch của người khác, anh có thể lợi dụng nó để kiếm lời.

Kế hoạch của họ càng lớn càng tốt!

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Iv

Chuyến viếng thăm lần thứ hai của Lawrence khiến toàn thể Thương hội Milone hết sửng sốt rồi lại cẩn thận dè chừng. Cũng không có gì khó hiểu cả vì Lawrence đang tung ra quả bom nặng kí: Anh muốn hợp tác với họ để phá giải âm mưu của Zheren. Nếu như trước đây Lawrence đã không tài nào tin nổi kế hoạch do Zheren đề xuất thì bây giờ Thương hội Milone cảm thấy kế hoạch của Lawrence bày ra lại càng khó tin hơn.

Và đương nhiên còn phải nhắc tới thương vụ lông chồn mới đây nữa. Họ không quá bức tức đến mức các thương vụ trong tương lai sẽ bị ảnh hưởng, tuy nhiên người phụ trách giám sát vẫn nở một nụ cười cay đắng khi thấy Lawrence xuất hiện.

Nhưng dù sao Thương hội Milone vẫn chấp nhận xem xét thử yêu cầu của Lawrence, chủ yếu là vì bản hợp đồng mà anh kí với Zheren với sự xác nhận của công chứng viên. Với bản hợp đồng này, họ có thể thỏa sức điều tra về vụ việc rồi mới đưa ra kết luận.

Lawrence cũng nhờ họ điều tra thông tin về Zheren, đặc biệt nhấn mạnh với họ rằng đây hoàn toàn không phải là một phi vụ lừa đảo con con.

Khi đó, Thương hội Milone ắt sẽ tự hỏi tại sao một vụ bịp bợm đơn giản như thế này lại cần một kế hoạch phức tạp đến mức ấy. Lawrence đoán rằng để phòng xa, họ nhất định sẽ nhúng mũi vào chuyện này - và anh không nhằm chút nào.

Dẫu sao thì, suy luận của Lawrence là chính xác, Thương hội Milone sẽ có khả năng thu được một khoản lợi hậu hĩnh.

Milone, giống như bao thương hội khác, không lúc nào không căng mắt ra tìm kiếm cơ hội để vượt mặt đối thủ. Lawrence tin tưởng rằng họ sẽ chấp nhận cho qua một số điểm mờ ám trong kế hoạch nếu nó thật sự hứa hẹn mang lại lợi nhuận khả thi.

Sau khi bước đầu thành công trong việc khiến Thương hội Milone có hứng thú với câu chuyện của mình, việc tiếp theo Lawrence phải làm là chứng minh sự tồn tại của người có tên là Zheren. Anh và Holo hối hả chạy tới quán rượu Yorend hôm bữa và tìm cô hầu gái, nhờ cô báo rằng họ muốn gặp Zheren. Đúng như những gì anh dự đoán, không phải tối nào Zheren cũng ghé qua đây, cô hầu gái còn thêm vào rằng hôm nay vẫn chưa thấy anh ta tới. Tuy nhiên, một lúc sau, khi mặt trời đã khuất dạng thì Zheren, người mà họ chờ đợi, cuối cùng cũng xuất hiện.

Trong lúc Lawrence lôi đủ thứ chuyện Đông Tây kim cổ ra mà tán gẫu như những thương nhân vẫn thường làm thì ở bàn kế bên, sẽ có người của Thương hội Milone được bố trí sẵn từ trước để bí mật theo dõi cuộc nói chuyện này. Những ngày sắp tới Thương hội Milone sẽ tập trung điều tra Zheren và sau đó suy xét xem rốt cuộc đề nghị của Lawrence có thật hay không.

Nếu thực sự Zheren có một thương nhân hùng mạnh chống lưng ở phía sau thì chắc chắn ở đó sẽ có sự sắp xếp như Lawrence dự đoán và như vậy Thương hội Milone cũng sẽ dễ dàng xác nhận sự việc.

Thế nhưng vẫn còn một vấn đề nổi cộm đang tồn đọng.

"Liệu chúng ta có đủ thời gian hay không?" - Vào buổi tối đầu tiên khi Thương hội Milone bắt đầu điều tra về thân thế của Zheren, sau khi trở lại nhà trọ, Holo cất tiếng hỏi.

Đúng như những gì Holo đã đề cập, vấn đề đau đầu lúc này lại là thời gian. Cứ giả sử tất cả những kỳ vọng của Lawrence đều sẽ trở thành hiện

thực đi chẳng nữa, nếu chẳng may tình hình có nhiều diễn biến không mong muốn thì họ vẫn có khả năng vượt mất cơ hội để kiếm lời. Không - kiếu gì thì kiếu, họ vẫn sẽ kiếm được tiền, nhưng chưa chắc khoản tiền đó đã đủ để kéo được Thương hội Milone vào phối hợp hành động. Nếu không có họ thì một mình Lawrence khó mà làm gì được. Nhưng ngược lại, nếu Thương hội Milone có thể hành động nhanh chóng thì dòng tiền chảy vào sẽ lớn đến kinh người.

Cả kế hoạch của anh cũng như kế hoạch mà theo anh Zheren đang can dự vào đều phụ thuộc rất nhiều vào yếu tố thời gian.

"Chúng ta sẽ có đủ thời gian thôi. Chính vì vậy nên tôi mới tới Thương hội Milone mà."

Trong ánh nến lập lòe, Lawrence lôi chai rượu anh vừa mua ở quán ra và rót vào cốc. Lặng lẽ nhìn cốc trong giây lát, anh nâng nó lên và một ngụm tu hết phân nửa. Về phần Holo, cô đang ngồi khoanh chân trên giường, uống cạn cốc của mình và nhìn Lawrence chăm chăm.

"Bộ thương hội đó giỏi đến vậy sao?", cô hỏi.

"Kinh doanh ở môi trường nước ngoài như thế này đòi hỏi họ luôn phải có được một đôi tai nhạy bén để có thể lắng nghe từ những thương nhân đang trò chuyện trên bàn rượu, cho đến những khách hàng tại các khu chợ. Nếu năng lực thu thập thông tin của họ không bằng được các đối thủ cạnh tranh thì họ sẽ chẳng đời nào mở được chi nhánh ở nước ngoài chứ chưa nói tới việc để những chi nhánh đó phát triển hưng thịnh, về khoản này thì Thương hội Milone có thể được coi là chuyên gia. Điều tra mấy kẻ như Zheren với họ chỉ là một việc cón con thôi."

Vừa nói, Lawrence vừa rót thêm rượu vào chén của Holo (do cô cứ nâng nặc đòi). Đến lúc anh nói xong thì Holo đã uống cạn sạch cốc của

mình rồi. Thêm vào đó lại còn đòi thêm cốc nữa. Tửu lượng của cô ta ghê gớm thật.

"Hử."

"Sao thế?" - Thấy Holo thất thần nhìn về một nơi xa xăm, Lawrence tưởng cô đang trầm tư ngẫm nghĩ, nhưng một lúc sau anh mới biết hóa ra cô chỉ là đang say rượu mà thôi.

"Cô uống cũng khá khá rồi đấy", anh nói.

"Thứ rượu này quả thực chứa quá nhiều cám dỗ."

"Đây là loại vang hảo hạng đấy. Bình thường thì chẳng đời nào tôi lại dám động tới mấy món xa xỉ thế này đâu."

"Vậy sao?"

"Ừ, khi tôi không có tiền, tôi sẽ uống loại rượu nho đặc quánh còn nguyên cặn, cái loại đẳng đến mức không bỏ thêm đường, mật ong hay gừng thì không tài nào uống nổi. Vang mà trong vắt đến mức thấy được tận đáy thế này đích thực là hàng vô cùng xa xỉ."

Holo lại mơ màng nhìn chiếc cốc của mình: "Hừm. Vậy mà tôi cứ tưởng loại này cũng chỉ thường thôi."

"Ha! Thì cô cao quý hơn hạng như tôi mà." Lawrence vừa cười vừa nói.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt của Holo bỗng đanh lại. Cô đặt cái cốc xuống sàn, sau đó cuộn tròn người thành một cục trên giường.

Đang yên đang lành đột nhiên vẻ mặt Holo lại sầm xuống khiến Lawrence ngạc nhiên ngược xuống nhìn. Theo anh đây rõ ràng không chỉ đơn giản là vì cô bắt đầu buồn ngủ.

"Sao thế?" không tài nào hiểu nổi, anh cất tiếng hỏi, nhưng cô thậm chí còn chẳng buồn nhếch tai lấy một cái. Có vẻ như cô đang bực mình vì một điều gì đó.

Thấy vậy, anh biết điều không nói thêm gì nữa, thay vào đó vắt óc tìm hiểu xem rốt cuộc cô có chuyện gì, và sau một lúc, đáp án cuối cùng cũng hiện ra - đó là về cuộc trò chuyện giữa họ trong ngày đầu gặp gỡ.

"Cô giận vì tôi nói cô có thân phận cao hơn tôi sao?"

Khi Lawrence đề nghị cô cho xem hình dạng sói của mình, Holo đã nói cô rất ghét khi bị người ta sợ hãi.

Cô thậm chí còn tỏ ra khinh miệt khi thấy người ta cứ tôn sùng mình như thánh thần.

Lawrence chợt hồi tưởng lại một ca khúc mà anh từng có dịp được nghe từ một người hát rong. Trong lời ca nói rằng mỗi năm các vị thần đều cần một mùa lễ hội chỉ là vì họ quá đổi cô đơn mà thôi.

"Xin lỗi. Tôi không có ý gì đâu."

Tuy nhiên, Holo vẫn như vậy, không nhúc nhích.

"Cô là... ừm... biết nói sao nhỉ? Cô chẳng có gì đặc biệt cả, khoan, không phải. Là thường dân? ừm, cũng không phải... Người phàm? Không, không phải..."

Lawrence càng lúc càng rối trí, mãi mà anh vẫn chưa tìm ra được từ ngữ thích hợp.

Tất cả những gì anh muốn nói là Holo không phải một tồn tại đặc biệt hay gì, tuy nhiên anh lại không tài nào biểu đạt nổi.

Trong lúc anh vẫn đang âm à âm ừ chưa biết nói thế nào, đôi tai của Holo cuối cùng cũng vểnh lên và sau đó là một tiếng cười khúc khích.

Holo lặn người lại và mỉm cười với Lawrence. "Anh quả thật là không có tài ăn nói mà. Cứ như thế này thì làm sao tán gái cho nổi chứ."

"Ặc."

Lawrence đột nhiên nhớ lại quãng thời gian khi anh trú chân ở một nhà trọ nhỏ trong lúc đợi bão tuyết tan và trót yêu một cô gái. Sau đó cô gái thẳng thừng từ chối anh, lý do không khác gì lý do mà Holo vừa nêu: Anh chẳng có chút tài năng nào trong khoản ăn nói cả.

Đôi mắt sắc bén của loài sói kia nhanh chóng phát hiện ra vẻ bất thường của anh. "Chà, đúng thật à", cô nói với vẻ khoái chí ra mặt. "Tuy nhiên, lúc này tôi cũng hơi trẻ con quá."

Lời xin lỗi của Holo khiến ruột gan Lawrence mềm nhũn lại, anh cũng đáp: "Xin lỗi."

"Thế nhưng, quả thực là tôi rất ghét điều đó. Lứa sói trẻ vẫn luôn cố tỏ ra thân thiện, thế nhưng giữa hai bên vẫn luôn luôn tồn tại một khoảng cách. Tôi đã quá mệt mỏi với điều đó rồi. Có lẽ vì vậy mà tôi đã quyết định rời khỏi khu rừng. Nói đúng hơn thì..." - ánh mắt Holo từ phía xa xăm lại trở về nhìn hai bàn tay của mình - "Tôi muốn tìm kiếm một người bạn."

Nói đến đây, Holo bèn cười tự giễu.

"Một người bạn ư?"

"Ừm."

Lawrence cứ tưởng đây là chủ đề sẽ khiến cô khó chịu, nhưng không ngờ cô vẫn vui vẻ trả lời, chẳng có chút bực dọc nào trong đó cả. Thấy vậy,

anh quyết định hỏi:

"Vậy cô đã tìm được chưa?"

Holo không trả lời ngay, cô chỉ ở đó cười bẽn lễn.

Vẻ mặt đó chính là câu trả lời rồi. Nụ cười kia chắc chắn là vì cô đang nhớ tới người bạn của mình.

"Rồi."

Không hiểu sao cái gật đầu đầy vẻ hạnh phúc kia lại khiến Lawrence chẳng tài nào vui nổi.

"Cậu ấy là một người bạn ở làng Pasloe", cô tiếp tục.

"Ồ, cái anh chàng nhờ cô trông nom ruộng đồng cho ngôi làng ấy à?"

"Ừm. Cậu ấy có hơi ngố, thế nhưng lúc nào cũng vui vẻ cười đùa. Cái lúc thấy bản thể sói của tôi, cậu ấy thậm chí còn không hề tỏ ra ngạc nhiên một chút nào. Phải thừa nhận cậu ấy khá kì quặc, nhưng dẫu sao cũng là một người bạn tốt."

Nghe thấy cô kể chuyện mà như kể về người yêu, Lawrence khẽ nhăn mặt nhưng lại lấy cốc rượu của mình che đi - anh không muốn cô ấy thấy cảnh này.

"Cậu ấy thật sự rất ngốc đấy. Ngốc đến mức nhiều lúc khiến tôi cũng phải á khẩu."

Trong khi kể lại những câu chuyện quá khứ, dù có đôi phần thẹn thùng, Holo vẫn vui vẻ mà tiếp tục nói. Ánh mắt của cô đã rời khỏi Lawrence, cô ôm lấy chiếc đuôi và mãi mê đùa nghịch với nó.

Sau đó cô đột nhiên bật cười rúc rích và lộn nhào trên giường, khiến bất kì ai có dịp lắng nghe cũng đều sẽ thấy cô giống như một đứa trẻ vừa chia sẻ bí mật của mình cho một người bạn.

Có thể chỉ là do cô đã mệt, nhưng trong mắt Lawrence cô dường như đã quên mất sự tồn tại của anh và để cho kí ức lần lượt ùa về.

Lawrence không có lí do gì để đánh thức cô cả, thế là anh khẽ thở dài và cầm lấy cốc rượu của mình mà nốc.

"Bạn à?", anh lẩm bẩm, sau đó đặt chiếc cốc của mình lên bàn và đứng dậy. Anh khẽ bước tới giường và trùm chăn lên người Holo.

Hai má của cô ửng hồng nhàn nhạt, nét mặt say ngủ của cô hồn nhiên biết bao, nhưng càng nhìn vào trong đó, anh lại cảm thấy suy nghĩ của mình càng thêm hỗn loạn, thế là anh quay đầu lại và trở về giường của mình.

Nhưng khi đã thối tắt nển và nằm xuống, anh đột nhiên lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Ước gì lúc đó anh bảo rằng mình đang hết tiền và thuê một phòng đơn với chỉ một chiếc giường.

Nghĩ đến đây, Lawrence thở dài thườn thượt và xoay người quay lưng về phía cô.

Nếu con ngựa của anh ở đây, có lẽ nó cũng sẽ thở dài tương tự.

"Chúng tôi chấp nhận đề xuất của anh", bằng chất giọng đều đều của mình, Richten Marheit, hội trưởng chi nhánh Thương hội Milone tại Pazzino tuyên bố. Từ lúc Lawrence mang theo kế hoạch của mình tới Thương hội Milone đến nay chỉ mới có hai ngày, vậy nên không thể phủ nhận là thương hội làm việc rất năng suất.

"Xin cảm tạ mọi người. Cho tôi mạn phép được hỏi, phải chăng mọi người đã tìm ra kẻ đứng sau giết dây Zheren?"

"Anh ta có sự hỗ trợ từ phía Thương hội Medio. Chắc tôi không cần phải giới thiệu đâu nhỉ, họ là Thương hội lớn thứ nhì ở thị trấn này."

"Thương hội Medio à?"

Tuy đại bản doanh đặt ở Pazzino, nhưng Thương hội Medio cũng xây dựng được mạng lưới chi nhánh rộng khắp. Họ là tổ chức thương mại chuyên về nông sản lớn nhất tại Pazzino này, đặc biệt là mặt hàng lúa mì. Ấn tượng hơn, Medio còn có cả những đội thuyền riêng chuyên vận chuyển hàng hóa cho họ.

Thế nhưng Lawrence vẫn cảm thấy có chút khúc mắc trong lòng. Thương hội Medio không phải là một tổ chức nhỏ, nhưng anh tin tưởng kẻ chống lưng cho Zheren là một thế lực còn hùng mạnh hơn nhiều - rất có thể đó là một tay quý tộc.

"Chúng tôi tin rằng vẫn còn một nhân vật thế lực hơn đang giết dây đằng sau Thương hội Medio. Nếu chỉ với nguồn lực của họ, Medio không thể nào thi hành cái kế hoạch mà cậu đã vạch ra. Rất có thể kẻ đang tác động phía sau Thương hội Medio là một quý tộc, nhưng Medio có rất nhiều đối tác làm ăn tương tự như vậy, thế nên chúng tôi khó mà thu hẹp phạm vi xác minh về một người được. Tuy nhiên, đúng như cậu đã nói, chỉ cần chúng ta hành động trước thì kẻ đó có là ai đi chăng nữa cũng không quan trọng.

Nụ cười quý quyết nở rộ trên khuôn mặt Marheit, một nụ cười đầy tự tin nhờ nguồn lực dồi dào có thể điều động bất cứ lúc nào của Thương hội Milone. Đây là sự tự tin mà những kẻ như Lawrence sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng nổi. Kẻ đỡ đầu cho tổng bộ của họ không phải ai khác ngoài

hoàng gia và các vị tổng giám mục. Họ chẳng việc gì phải e sợ trước những thương vụ kiểu như thế này.

Hiện giờ Lawrence không được phép để lộ ra dù chỉ một chút hấp tấp. Trong lúc đàm phán, để lộ nhược điểm hay sự nóng vội đồng nghĩa với thất bại. Anh phải tỏ rõ sự tự tin của mình.

Và thế là anh đáp lại một cách thẳng thắn.

"Chà, vậy chúng ta có thể bàn bạc về cách chia lợi nhuận được chưa?"

Khỏi phải nói cũng đủ hiểu cuộc đàm phán này sẽ giúp anh tiến gần hơn nữa tới ước mơ của mình.

Sau khi được tất cả các nhân viên trong Thương hội Milone, ngoại trừ hội trưởng, đứng ra tiễn biệt, Lawrence khẽ ngâm nga, không tài nào kiềm chế được sự sung sướng trong lòng.

Anh đề nghị Thương hội giao cho anh năm phần trăm lợi nhuận trong những phi vụ buôn tiền của họ. Đây chỉ là một phần hai mươi con số họ thu về, nhưng chỉ như vậy đã khiến Lawrence cười không khép miệng lại được.

Dẫu sao nếu Thương hội Milone thật sự hành động theo đúng những gì anh hướng dẫn thì lượng đồng bạc trenni có thể mua vào sẽ không chỉ dừng lại ở con số một nghìn hay hai nghìn, mà phải là từ hai tới ba trăm nghìn. Và nếu - theo như ước tính sơ bộ - họ thu được khoảng mười phần trăm lợi nhuận từ đó, phần mà Lawrence được chia tối thiểu cũng phải trên một ngàn đồng bạc ròn. Nếu có thể vượt qua cả con số hai ngàn, cộng thêm chi tiêu tiết kiệm một chút, anh hoàn toàn có thể trở về mở một cửa hàng ở đâu đó.

Tuy nhiên, khi so sánh với những gì mà Thương hội Milone sẽ nhận được, khoản tiền thu được từ việc bán tháo bạc sắp tới chỉ là một khoản thu

nhập bên lề không hơn. Đây là cả một Thương hội cơ mà, món tiền này cũng chỉ như muối bỏ bể thôi.

Còn Lawrence thì chưa từng được nắm giữ khoản lợi tức nào như vậy. Nó quá lớn, thậm chí chẳng nhét vừa ví tiền của anh. Nếu Thương hội Milone thật sự kiểm ra tiền, họ sẽ nợ anh một khoản kha khá và đến khi anh mở cửa tiệm thì khoản nợ này sẽ để ra cả khối tiền.

Vậy nên không có gì lạ khi Lawrence cứ mãi ngâm nga không ngừng lại được.

"Anh có vẻ khoái chí quá nhỉ", khi sự kiên nhẫn của mình đã vượt quá giới hạn, Holo mở lời.

"Tôi thật sự muốn biết liệu có gã nào có thể không khoái chí vào một thời khắc như thế này. Đây là ngày tươi đẹp nhất trong cả cuộc đời tôi." Lawrence dang rộng hai tay ra một cách khoa trương. Tư thế đó vừa khít với tâm trạng của anh lúc này - hai tay dang ra như thể sẵn sàng ôm trọn mọi thứ vào lòng.

Giấc mộng mở một cửa hiệu của anh nay đã ở ngay trước mắt.

"Chà, tôi cũng mừng khi thấy mọi chuyện tiến triển tốt đẹp như vậy", Holo bơ phờ nói, tâm trạng của cô lúc này đối lập hoàn toàn với Lawrence. Cô thậm chí phải lấy tay che miệng.

Thực ra cũng không phải là chuyện gì to tát, chẳng qua cô vẫn còn đang chóng mặt sau trận say bí tỉ hôm qua thôi.

"Tôi đã bảo rồi, vẫn chưa khỏe thì cứ ngủ lại trong khách sạn đi."

"Tôi sợ nếu tôi không đi với anh thì anh sẽ bị người ta dắt mũi mất."

"Ý cô là sao?"

"Sao ư, ý tôi muốn nói là... ư."

"Thật là, cố chịu thêm một chút nữa đi. Ở đằng trước có một cửa tiệm kia, chúng ta sẽ tới đó nghỉ."

"... Được." Holo nói với giọng yếu ớt (mặc dù trông có hơi giả tạo) và níu lấy cái tay đang vươn ra của anh. Mặc cho cô có phải là Hiền giả sói hay không, có lẽ chẳng ai nữ mạng mỏ cô được.

Thấy vậy, Lawrence gần như không nói nên lời, chỉ còn biết lẩm bẩm "Thật là...". Holo cũng lặng im không hồi đáp.

Nơi mà họ ghé qua là quán rượu của một nhà trọ nhỏ. Mang tiếng là quán rượu nhưng ở đây chuyên phục vụ những bữa ăn nhẹ và là chỗ dừng chân cho những thương nhân và khách du lịch liên tục vào ra suốt từ sáng đến tối. Khi họ mở cửa bước vào, trong không gian chật hẹp của quán đã có khoảng một phần ba bàn có khách.

"Một nước trái cây - loại nào cũng được - và hai phần bánh mì", Lawrence gọi món.

"Tới ngay tới ngay!", ông chủ tiệm phía sau bàn tính tiền hồ hởi đáp, sau đó lập lại cho phía nhà bếp.

Gọi món xong, Lawrence dìu Holo tới một cái bàn trống.

Nhìn Holo lúc này chẳng có vẻ gì oai hùng của sói cả, cái tư thế nằm xoài ra trên bàn thế này nhìn nhu mì như mèo con thì đúng hơn. Phải đi bộ suốt từ Thương hội Milone đến đây đã khiến rượu ngấm vào người cô, khiến cô càng thêm mỏi mệt.

"Tửu lượng yếu cái gì chứ - hôm qua cô uống rõ khiếp." - Lawrence nói.

Bên dưới tấm áo choàng, đôi tai của Holo liền vểnh lên, nhưng có vẻ như cô chẳng còn đủ sức để liếc nhìn anh lấy một cái.

"Ừ, a...." - Vẫn nằm bò trên bàn, Holo phát ra một âm thanh không rõ là tiếng rên rỉ hay thở dài.

"Của hai người đây, một nước táo và hai suất bánh mì."

"Hóa đơn đâu?"

"Ồ, hai người trả tiền luôn à? Vậy thì ba mươi hai đồng lute."

"Xin đợi một lát", Lawrence mở ví đựng tiền xu ở bên hông ra và lần mò một lúc. Trong lúc nhìn anh móc từng đồng xu đen xì để khiến người ta tưởng là tiền đồng đúc ra, ông chủ tiệm để ý thấy cảnh Holo nằm bẹp trên bàn kia và cười khố.

"Đau đầu vì say rượu phải không?"

"Ừm, hôm qua tôi có hơi quá chén", Lawrence đáp.

"Sai lầm của tuổi trẻ, quả là sai lầm của tuổi trẻ mà! Uống rượu cũng thế mà những thứ khác cũng thế, chuyện gì cũng có cái giá của nó. Rất nhiều thương nhân trẻ đã phải loạng choạng bước ra khỏi đây với khuôn mặt tái nhợt rồi."

Quả thật bất kì thương nhân nào cũng đã một hai lần gặp phải tình huống này. Bản thân Lawrence cũng đã uống đến say mèm không biết bao nhiêu lần rồi. "Của ông đây, ba mươi hai."

"Vâng, cảm ơn. Trước mắt anh cứ nghỉ tạm ở đây đã, chứ nhìn hai người thế này làm sao mà về lại được nhà trọ?"

Thấy anh ảo não gật đầu, ông chủ quán cười phá lên và quay lại quầy tính tiền của mình.

"Này, uống chút nước trái cây đi", Lawrence nói. "Nước ép vừa tay, pha vừa độ, ngon lắm đó." Holo thần thờ ngẩng đầu dậy. Phải thú thật là dung nhan của cô quá đổi diễm lệ, đến mức vẻ đau đớn của cô cũng chẳng thể làm phai mờ sự diễm lệ đó, trái lại nó khiến cô có thêm một nét quyến rũ rất riêng. Weiz mà thấy cảnh này thì đảm bảo hẳn sẽ sung sướng bỏ việc mà chạy tới chăm sóc cho cô đến khi khỏi thì thôi. Chỉ cần được nhìn thấy nụ cười hé môi của cô đã là diễm phúc với hẳn rồi. Những suy nghĩ ngây ngô đó khiến anh bật cười khúc khích, làm Holo đang uống nước táo cũng phải quay sang nhìn anh ngờ ngợ.

"Phù... Phải mấy thế kỉ rồi tôi chưa bị say thế này," sau khi uống được phân nửa cốc nước trái cây, Holo cuối cùng cũng hồi lại được chút sức lực và thở dài.

"Sói bị đau đầu do say rượu quả là một cảnh tượng khá đáng buồn nhỉ. Tôi còn có thể tưởng tượng được gấu uống say thì sẽ như thế nào, chứ sói thì..."

Gấu thường trộm những túi nho lên men treo dưới mái nhà. Những trái nho đó buộc phải được lên men để ủ thành rượu, và trong quá trình lên men đó chúng phát ra một thứ hương thơm ngọt ngào kích thích không gì sánh được.

Thậm chí người ta kể rằng có những con gấu đã trộm được những túi nho đó mà bỏ đi nhưng sau đó lại say khướt mà té xỉu ngay giữa rừng.

"Gấu là loài hay cùng tôi uống rượu nhất trong rừng", Holo nói. "Thỉnh thoảng chúng tôi cũng được dân làng cúng bái cho vài chai rượu nữa."

Gấu và sói ngồi uống rượu với nhau, đây quả thực là câu chuyện li kì như từ trong truyện cổ tích bước ra. Không hiểu Giáo hội sẽ làm gì nếu họ phong thanh nghe được chuyện này đây?

"Chỉ tiếc là dầu có uống say bao nhiêu lần đi nữa thì tôi vẫn không rút ra được bài học nào cho mình."

"Loài người cũng thế cả thôi", Lawrence cười nói, khiến Holo cũng gượng cười đáp trả.

"Mà... Ban này tôi định nói gì ta? Tôi nhớ là tôi có chuyện cần phải nói với anh ngay, nhưng giờ lại quên mất tiêu rồi. Tôi có cảm giác chuyện này rất quan trọng...", Holo nói.

"Chà, nếu nó thật sự quan trọng như vậy thì sau này kiểu gì cô cũng nhớ ra thôi."

"Hừm.... Hy vọng vậy. Ghhhhh. Không được rồi, đầu óc tôi không hoạt động", nói đến đây, cô ngồi phịch xuống bàn, thở dài và nhắm mắt lại.

Có lẽ cô đã cảm thấy khó chịu như thế này suốt cả ngày. Cũng may là họ chưa phải rời đi ngay, cỗ xe ngựa lóc xóc kia có khi sẽ càng khiến cho cô khó chịu hơn nữa.

"Mà chúng ta đã làm xong phần việc của mình rồi, cứ để phần còn lại cho Thương hội Milone lo đi. Người ta hay bảo 'Điềm lành sẽ đến với những ai biết chờ đợi' mà. Cứ nghỉ ở đây cho tới khi cô khỏe hơn cái đã."

"Ừc... thật là xấu hổ mà", Holo nói, bộ dạng cô lúc này trông thậm chí còn tệ thảm hơn trước, muốn đợi cô hết mệt chắc phải còn lâu.

"Có lẽ ngày hôm nay cô nên nghỉ đi thôi."

"Ừm... xấu hổ thật nhưng có lẽ anh nói đúng," Vẫn đang nằm dài trên bàn, cô mắt nhắm mắt mở nhìn Lawrence. "Sau đây anh có kế hoạch gì không?"

"Hừm? À, sau khi gặp mặt với thương hội bên kia tôi định đi mua sắm vài thứ."

"Mua sắm à? Vậy anh cứ đi một mình đi. Tôi sẽ nằm nghỉ ở đây một lát rồi tự về nhà trọ", Holo ngẩng đầu lên và nhấp thêm một ngụm nước táo ép. "Khoan, chờ đã, đừng nói anh muốn tôi đi cùng nha?"

Mặc dù là trêu đùa nhưng kiểu nói giỡn này của cô đã quá quen thuộc với anh, tựa như lời chào hỏi vậy, thành ra Lawrence chỉ gật đầu mà không phản pháo gì cả.

"Ài, thiệt chẳng thú vị chút nào", thấy vẻ bình chân như vại của anh, Holo bĩu môi hờn dỗi rồi lại xì xụp uống ly nước táo. Chắc là cô tưởng anh sẽ đỏ mặt hay gì đó, nhưng Lawrence vẫn có những lúc giữ được bình tĩnh chứ.

Nhìn cảnh Holo ngẫu nhiên gặm bánh mì thế này khiến Lawrence không khỏi nhếch môi cười.

"Tôi đang tính đi mua cho cô một cái lược hoặc một cái mũ", anh nói. "Có lẽ để khi khác."

Bên trong lớp áo choàng, hai tai Holo vểnh lên.

"... Anh có ý đồ gì đó?", cô hỏi, mặc dù hai mắt đang khép hờ nhưng chúng vẫn dán chặt về phía Lawrence đầy cảnh giác.

Cơ mà miệng thì nói vậy chứ Lawrence vẫn nghe rõ mồn một, tiếng đuôi của cô phe phẩy sột soạt liên hồi. Hóa ra cô kém cái khoản che giấu suy nghĩ của mình hơn anh tưởng nhiều.

"Nói năng hay quá ha."

"Như người ta vẫn nói, không ai tự đứng cho không ai cái gì cả, của biếu là của lo, của cho là của nợ mà."

Nghe thấy những lời trái khoáy đó, Lawrence bèn ghé vào tai cô mà thì thầm.

"Nếu cô thích ra về Hiền giả sỏi thận trọng khôn ngoan thì ít nhất cũng nên làm gì đó với cái đuôi và đôi tai hiệu động của cô đi."

Nghe thấy vậy, Holo cuống quýt đưa hai tay lên đầu kéo sụp mũ trùm xuống rồi khẽ kêu "Ai" lên một tiếng.

"Vậy là chúng ta hòa nhau rồi nhé", Lawrence khoái chí nói, khiến cho Holo lờm anh một phát, bờ môi cô mím chặt và vẻ ảo não lộ ra mồn mồn.

"Mái tóc của cô duyên dáng như vậy mà cô chẳng chịu chải chuốt cho tử tế thì phí quá", anh tiếp tục.

Mặc dù có thể vượt mặt cô một lần khiến anh khá đắc ý, nhưng nếu giờ anh tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa thì rất có thể cô sẽ quay sang sửa gáy anh ngay.

Chính vì thế Lawrence nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện.

Tuy nhiên, sau khi nghe Lawrence nói, Holo chỉ dừng dừng khịt mũi và lại nằm xoài lên bàn: "À, ra ý anh là mái tóc của tôi."

"Cô thậm chí còn chẳng buồn chải tóc, tất cả những gì cô làm chỉ là lấy dây buộc chúng lại."

"Tóc thì sao chẳng được. Cơ mà nếu có một cái lược cũng hay, tôi có thể dùng để chải lông đuôi." Nói đến đây, từ phía sau lại phát ra tiếng sột soạt không lẫn đi đâu được.

"... Chà, nếu cô đã nói vậy thì thôi."

Bản thân Lawrence cảm thấy mái tóc óng ả, mềm mượt của cô thật sự rất quyến rũ và hiện nay chẳng mấy ai có thể nuôi được một mái tóc dài như thế nữa. Trừ quý tộc ra thì tất cả những người còn lại đều khó có điều kiện để mỗi ngày đều gội đầu trong làn nước nóng, vậy nên sở hữu mái tóc dài và duyên dáng là biểu trưng đặc thù của những tiểu thư đài các.

Cũng chính vì vậy nên Lawrence, cũng như bao người khác, luôn mềm lòng trước những cô gái có mái tóc dài. Mái tóc của Holo thậm chí còn đáng yêu hơn đa phần các tiểu thư quý tộc khác, vậy mà cô dường như chẳng hề hay biết tới giá trị của nó.

Nếu cô giấu đi đôi tai bằng mạng trùn đầu thay vì tấm áo choàng nặng nề và mặc những bộ trang phục tao nhã thay cho áo quần thô ráp của thương nhân thì cô có thể sánh ngang với nàng thơ của bất kì thi nhân lãng du nào nhưng Lawrence nhất cáy làm sao nói ra được.

Ai mà biết được nếu cô nghe thấy điều đó thì sẽ phản ứng thế nào.

"Rồi sao?"

"Hử?"

"Khi nào anh sẽ đi mua lược cho tôi?"

Đang úp mặt trên bàn, Holo đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh vẻ chờ mong.

"Tôi tưởng cô không cần cơ mà", Lawrence hơi nghiêng đầu, hỏi một cách thành thật.

"Tôi nói vậy bao giờ. Tôi muốn có một cây lược. Loại có răng lược nhỏ thì càng tốt."

Lawrence chẳng hiểu nếu không chải tóc thì mua lược để làm gì. Theo anh thì một cái bàn chải mềm, loại bàn chải mà những người thợ dệt hay dùng mới là thứ thích hợp nhất cho cái đuôi của cô.

"Để tôi mua cho cô một cái bàn chải nhé. Có cần tôi giới thiệu cô tới chỗ một tay thợ dệt lành nghề không?"

Dù sao vẫn nên để mấy khoản lông lá này cho những chuyên gia với công cụ chuyên môn thích hợp thì hay hơn. Tất nhiên câu của anh cũng chỉ là nửa đùa nửa thật, nhưng khi anh nói xong và quay sang nhìn cô thì cổ họng anh đờ ra.

Cô đang giận, giận đến mức nghiến chặt hai hàm răng lại với nhau.

"Anh... anh dám coi đuôi tôi như một tấm lông tầm thường sao?", mặc dù cực kì giận dữ nhưng cô vẫn cố không quá to tiếng - hẳn là sợ nói đến đuôi này đuôi nọ lại bị những vị khách khác trong quán nghe được.

Lửa giận bùng bùng của cô khiến Lawrence sợ đến rụt cả cổ lại, thế nhưng trông Holo có vẻ vẫn chưa hết mỗi mết. Hẳn cô sẽ không thể làm gì quá giới hạn.

"Không được, tôi không thể chịu nổi nữa", cô tuyên bố.

Nghe thì hùng hổ vậy chứ Lawrence thấy cô chỉ dọa bóng dọa gió thôi.

Không chừng tí nữa cô lại khóc nhè mất. Thấy vậy, anh làm mặt lạnh mà cầm ly táo ép lên. "Sao, giờ cô lại định ăn vạ với tôi cơ à?"

Tất nhiên anh sẽ chẳng giữ nổi vẻ điềm tĩnh như vậy nếu cô thật sự òa khóc, nhưng anh nào dám nói ra điều đó.

Có lẽ vì bị Lawrence nói trúng tim đen hoặc là vì một lý do gì đó mà Holo hé mắt nhìn Lawrence sau đó vội vàng ngoảnh mặt đi.

Cái bản tính con nít của cô mới đáng yêu làm sao! Nếu cô có thể giữ mãi nét ngây thơ này thì tốt quá, Lawrence mơ màng mỉm cười.

Sau vài giây trầm mặc, cuối cùng cô cũng khẽ cất tiếng: "Tôi chịu hết nổi rồi. Tôi nôn đây."

Lawrence hoảng hốt bật dậy, thiếu tí nữa làm đổ ly nước táo. Sau đó, anh vội vàng lớn tiếng gọi ông chủ mang một cái xô tới.

Khi mặt trời đã ngả về phía Tây và những tròng âm thanh huyền ảo bên ngoài cửa sổ đã dịu xuống, Lawrence cuối cùng cũng ngẩng mặt lên khỏi bàn. Tay vẫn cầm bút lông, anh vươn vai, duỗi lưng đầy sáng khoái, sau đó bẻ cổ trái phải kêu răng rắc.

Sau khi thả lỏng người, anh lại nhìn xuống bàn. Trên đó là một tờ giấy vạch ra những nét phác thảo cho kế hoạch xây dựng cửa tiệm của anh - thành phố nơi nó tọa lạc, hàng hóa nó sẽ bán, kế hoạch mở rộng quy mô. Kéo theo bên dưới là phần kế hoạch về chi phí xây dựng, lệ phí cho quyền công dân và rất nhiều loại chi phí phải trả khác.

Đây là bản kế hoạch để biến giấc mơ của anh thành hiện thực - mở một cửa hiệu cho riêng mình.

Mới một tuần trước thôi, đây vốn chỉ là mộng tưởng xa vời, nhưng sau cuộc giao dịch giữa Lawrence và Thương hội Milone, cái mộng tưởng kia bỗng dưng trở nên gần ngay trước mắt. Nếu anh thật sự có thể kiếm được hai ngàn trenni thì chỉ cần bán bớt đi một số vàng bạc đá quý đang tích trữ, anh có thể mở cửa hàng của mình, chấm dứt quãng đời lang bạt của thương nhân lưu động và chính thức trở thành một thương nhân thành thị.

"Hừm... tiếng gì thế nhỉ?"

Trong lúc Lawrence còn đang trầm mê trong viễn cảnh mà anh tự vẽ ra về cửa hiệu của mình, không biết Holo đã tỉnh giấc tự bao giờ. Hai mắt vẫn còn nhòe nhoẹt mơ màng nhưng có vẻ như cô đã hoàn toàn hồi phục. Cô nhìn Lawrence, chớp mắt vài lần rồi lê bước ra khỏi giường. Mặc dù mắt vẫn hơi sưng đỏ nhưng sắc mặt cô đã khá hơn nhiều.

"Cô thấy thế nào?"

"Đỡ hơn rồi. Nhưng giờ lại hơi đói."

"Nếu đã thấy đói chứng tỏ cô bình thường lại rồi đấy", Lawrence mỉm cười và chỉ tay về cái bánh mì trên bàn. Đây là bánh mì mè đen - loại bánh mì dở nhất, rẻ tiền nhất trên thị trường, nhưng bản thân Lawrence lại thích cái vị ngăm ngăm đắng của nó và rất hay mua về ăn.

Quả nhiên Holo lập tức nhú mày khó chịu sau khi mới cắn miếng đầu tiên, nhưng sau đó đành phải ăn tiếp vì ngoài nó ra chẳng còn lại gì để ăn cả.

"Có gì uống không?"

"Bình nước ở đằng kia kìa."

Holo ngó vào trong xem bình có còn nước hay không và uống một ngụm, sau đó chạy lại chỗ Lawrence, miệng vẫn còn nhai bánh mì.

"... Bản vẽ một cửa tiệm?"

"Cửa tiệm của tôi."

"Ồ hồ, trông cũng được đó", Holo vừa ăn vừa chăm chú nhìn tờ giấy.

Khi đi tới những quốc gia không dùng loại ngôn ngữ mà mình biết, Lawrence thường vẽ tay để tiến hành giao dịch. Có đôi bận anh còn quên cả tên của một loại hàng hóa, và không phải lúc nào cũng có phiên dịch viên.

Chính vì vậy mà phần lớn thương nhân lưu động đều rất giỏi vẽ vời. Mỗi khi Lawrence kiếm được một khoản lớn, anh sẽ vẽ bức tranh về cửa hiệu tương lai của mình. Thậm chí rượu vang cũng không khiến anh thoải mái bằng cái này.

Mặc dù anh luôn có lòng tin vào năng khiếu mỹ thuật của mình, nhưng được người khác khen cũng không tệ chút nào.

"Còn mấy đoạn này là sao?"

"Kế hoạch cho địa điểm và chi phí. Nhưng tất nhiên không nhất thiết mọi thứ phải theo đúng kế hoạch này."

"Hừm. Tôi thấy anh thậm chí còn vẽ cả một góc thành phố đây nè. Đây là thành phố nào vậy?"

"Cái này chỉ là hình mẫu thành phố lí tưởng cho cửa hiệu của tôi thôi."

"Ô hô. Chi tiết ghê ta, chứng tỏ anh sắp bắt tay vào làm rồi đúng không?"

"Nếu giao dịch với Thương hội Milone diễn ra suôn sẻ thì tôi hẳn là sẽ có đủ vốn để khai trương."

"Hừm." Holo gật đầu, cô dường như không quá phấn khích trước chuyện này. Cô xé một mẩu bánh mì ra và cho vào miệng, sau đó rảo bước lại bàn. Tiếng xì xụp phát ra sau đó chắc là do cô uống hết chỗ nước còn lại trong bình.

"Mở một cửa hiệu của riêng mình là giấc mộng của mọi thương lái hay đi đây đi đó như chúng tôi. Và tất nhiên tôi cũng không ngoại lệ."

"Hê. Tôi biết mà. Anh thậm chí còn phác thảo cả thành phố lí tưởng cho cửa tiệm của mình, chứng tỏ đây không phải là lần đầu anh làm việc

này đúng không."

"Khi đặt bút xuống vẽ, tôi có cảm giác một ngày nào đó nó sẽ trở thành hiện thực."

"Ngày trước tôi có quen một họa sĩ, anh ấy nói thế này, anh ấy muốn vẽ lại tất cả những quang cảnh bày ra trước mắt mình." Holo ngồi thu lu ở một góc giường, gặm nhấm lát bánh mì thứ hai và nói: "Không biết đến bây giờ giấc mộng của anh ấy đã thành hiện thực chưa, nhưng giấc mộng của anh có vẻ không còn xa nữa đâu ha."

"Đúng vậy. Mỗi khi nghĩ tới điều đó, tôi lại không thể ngừng phẫn khích - lúc này đây tôi thật sự muốn chạy một vòng quanh Thương hội Milone và vỗ mông tất cả các nhân viên mà tôi gặp."

Nghe thì có hơi phóng đại, nhưng cũng không hẳn là anh đang nói dối. Có lẽ vì vậy nên Holo mới không trêu chọc anh, cô chỉ cười khì khì: "Vậy tôi chúc cho giấc mộng của anh sớm thành hiện thực nhé."

Cô tiếp tục. "Cơ mà, có một cửa hiệu lại quan trọng đến vậy sao? Bộ làm thương nhân lưu động không ổn à?"

"Nếu lời lải thì ổn."

Holo hơi nghiêng đầu: "Thế là vẫn còn lý do khác ư?"

"Một thương nhân lưu động sẽ phải đi một vòng qua khoảng hai mươi tới ba mươi thành phố. Nếu ngừng di chuyển, cô sẽ không kiếm được một đồng nào. Phần lớn thời gian trong năm của cô đều sẽ trải qua trên xe hàng." Lawrence nhấp một ngụm rượu trong cái cốc trên bàn. "Cuộc sống như vậy khiến cô không thể kiếm nổi một người bạn nào - có chăng cũng chỉ là những đối tác kinh doanh mà thôi."

Nghe anh giải thích, Holo có vẻ đã hiểu ra và bắt đầu hối hận vì câu hỏi của mình.

Cô ấy quả là tốt bụng, Lawrence nghĩ, thế là anh tiếp tục câu chuyện, hy vọng có thể giúp cô bớt nặng lòng đi. "Nhưng nếu có thể mở một cửa hiệu, tôi sẽ trở thành cư dân của thành phố đó. Tôi có thể kết bạn và việc kiếm một cô vợ cũng trở nên dễ dàng hơn. Niềm khuây khỏa lớn nhất là có thể biết được khi chết đi tôi sẽ được chôn ở nơi nào. Cơ mà muốn tìm một cô dâu chịu ở bên tôi tới lúc đầu bạc răng long... Cái đó cần kha khá vận may đấy."

Holo bật cười.

Trong giới thương nhân lưu động, thuật ngữ "tìm vợ" được hiểu là việc đi tới một thành phố mới và tìm kiếm sản phẩm mới. Sở dĩ nó được gọi như vậy bởi vì cả hai việc đều mang hàm ý tìm kiếm một thứ vô cùng hiếm hoi và quý báu.

Trên thực tế, không phải cứ mở một cửa hiệu có nghĩa là anh sẽ trở nên thân cận với người dân trong thành phố.

Nhưng nói sao đi chăng nữa thì được định cư ở một vùng đất cũng là niềm mong mỏi của bất kì thương nhân nào.

"Chà, nếu anh mở cửa hiệu của mình thì tôi sẽ gặp chút rắc rối đây", Holo nói.

"Sao lại thế?" Lawrence quay đầu lại. Nụ cười trên môi Holo giờ đượm vẻ u buồn.

"Nếu mở tiệm, chắc chắn anh sẽ không muốn rời bỏ nó. Khi ấy tôi buộc phải đi một mình hoặc tìm một người bạn đồng hành khác."

Lawrence cuối cùng cũng nhớ ra Holo từng nói cô muốn chu du khắp thế giới trước khi trở về cố hương ở phương Bắc.

Nhưng cô có trí tuệ, có khoản tiền kiếm được sau vụ bán lông chồn. Dù chỉ có một mình thì cô vẫn sẽ ổn thôi.

"Cô có thể đi một mình mà?" Lawrence không hề có ẩn ý gì khi nói câu đó, nhưng sau khi nghe xong Holo vẫn cúi gằm xuống, trầm mặc gặm bánh mì.

"Tôi chán cảnh cô đơn một mình rồi", cô thẳng thắn thừa nhận, sau đó hai chân cô đột nhiên vung vẩy bên cạnh giường - mặc dù không chạm được tới sàn nhà - bộ dạng y hệt con nít. Ngả người ra đằng sau, bóng dáng cô lúc này nhỏ nhoi đến mức tưởng như ánh nến lập lòe kia cũng có thể nuốt lấy cô.

Lawrence nhớ lại lúc Holo trù mẹn hồi tưởng về người bạn cách đây cả thế kỉ.

Những kẻ đắm chìm trong quá khứ luôn là những người cô đơn nhất. Anh nhớ như in thần thái của cô lúc đó, cô cuộn người lại như muốn tự bảo vệ mình trước nỗi cô đơn tràn về như bão tố.

Holo rất hiếm khi lộ ra vẻ yếu đuối như thế này, vậy nên anh buộc phải lựa lời cho cẩn thận kẻo làm cô tổn thương. "Cô cứ yên tâm, tôi vẫn sẽ đi cùng cô cho tới khi cô về tới quê nhà phương Bắc của mình mà." Lawrence không còn cách nào khác nên mới nói như vậy, nhưng điều đó vẫn khiến Holo ngược mắt lên, biểu cảm vừa sợ sệt vừa chờ mong như muốn nói "Thật chứ?". Thấy vậy, Lawrence khéo léo che đậy sự háo hức khi đứng trước những thương vụ lớn của mình bằng giọng điệu nhẹ nhàng.

"Dù tiền có tới tay thì tôi vẫn chưa thể mở cửa hiệu của mình ngay được đâu."

"Thật à?"

"Tôi nói dối cô để làm gì?", Lawrence nói. Nghĩ đến đây, anh bèn mỉm cười chua chát. Holo cũng cười, nhưng nụ cười của cô lại là nụ cười nhẹ nhõm. Đôi bờ mi rủ xuống khiến đôi mắt cô nhuốm vẻ cô đơn. Đến lúc này Lawrence mới biết hóa ra lông mi của cô lại dài tới vậy.

"Tôi nói thật đó, vậy nên đừng có trưng ra cái vẻ mặt đó nữa", anh chêm vào.

Nếu là một thương nhân thành thị thì anh đã có thể nghĩ ra những ngôn từ hoa mỹ hơn rồi, nhưng tiếc thay Lawrence luôn phải sống kiếp nay đây mai đó, cuộc sống đơn bạc chẳng bao giờ được những bóng hồng nhan tô điểm khiến anh rất tẻ khoản ăn nói. Tuy nhiên Holo vẫn ngược mắt lên và hé môi cười, sau đó gật đầu chấp nhận.

Vẻ nhu mì kia khiến cô bỗng trở nên mờ ảo tựa khói sương. Đôi tai sói luôn vểnh cao nay đã cụp xuống, chiếc đuôi đáng tự hào nay cũng cuộn tròn quanh cô một cách bất an.

Bầu không khí đột nhiên im ắng.

Lawrence vẫn dăm dăm nhìn cô, dường như không thể dời ánh mắt mình sang chỗ khác.

Cô cũng liếc nhìn anh một lần, sau đó vội vàng lảng đi. Lawrence cảm thấy cảnh tượng này quen quen. Ngụp lặn trong biển kí ức, anh nhớ cuộc cũng nhớ ra mình từng thấy cô như thế này lúc hai người vừa tới Pazzino và dạo ngang qua hàng táo.

Lúc đó cô muốn ăn táo - vậy giờ cô muốn gì?

Hiểu được ham muốn của người khác là một kĩ năng không thể thiếu với bất kì thương nhân nào.

Lawrence hít sâu một hơi và đứng dậy. Tiếng động bất chợt kia khiến Holo giật mình, hai tai và đuôi động đậy, ánh mắt dõi về phía Lawrence. Đột nhiên thấy anh lại gần, cô bối rối ngoảnh mặt đi.

Khi anh đã tới trước mặt, cô vươn tay tới - đôi bàn tay ấy đang run rẩy không ngừng.

"Hai mắt cô đỏ bừng như vậy là do khóc thầm trong lúc ngủ đúng không?" Lawrence ngồi xuống bên cạnh và nắm lấy tay cô. Anh kéo cô lại gần và dịu dàng ôm lấy cô.

"Khi tôi..."

"Hửm?"

"Khi... khi tôi mở mắt thì họ đã đi rồi. Yue, Inti, Paro và Myuri... họ đều đi cả rồi. Không còn ai ở đây nữa."

Cô hẳn là đang kể về giấc mơ của mình. Thấy cô nằng sứt sứt, Lawrence nhẹ nhàng đưa tay lên xoa đầu cô. Những cái tên vừa nhắc tới hẳn đều là những người bạn sói của cô, có khi là những vị sói thần giống như cô không chừng - nhưng anh không thiếu tế nhị và ngớ ngẩn tới mức đi ngắt lời cô mà hỏi.

"C-chúng tôi có thể sống qua nhiều thế kỷ. Vậy nên tôi mới lên đường đi khắp nơi. Tôi tin tưởng, vô cùng tin tưởng rằng một ngày nào đó mình sẽ gặp lại họ. Nhưng... họ đi cả rồi. Không còn ai ở lại nữa."

Cánh tay Holo đang túm lấy áo sơ mi của Lawrence run lên. Lawrence cũng từng có những giấc mơ như vậy.

Một ngày nọ anh trở về quê hương nhưng nơi đây đã chẳng còn ai nhớ tới anh. Thi thoảng những cơn ác mộng như vậy lại hiện về.

Ngoài kia vẫn có những câu chuyện kể về những người thanh niên rời bỏ quê nhà theo nghiệp thương nhân, hai mươi thậm chí ba mươi năm không về. Đến khi trở lại họ mới nhận ra quê nhà của họ đã không còn. Có thể là do chiến tranh tàn phá, cũng có thể là nạn đói và bệnh dịch hoành hành - luôn có đầy rẫy hiểm họa có thể xảy ra.

Chính vì vậy nên thương nhân lưu động luôn ước ao có thể mở một cửa hiệu của mình.

Một cửa hiệu cũng có nghĩa là một mái nhà, một nơi thuộc về họ.

"Tôi không muốn đến lúc mở mắt ra lại không còn được thấy bóng dáng ai nữa... tôi đã chán cảnh một mình rồi. Lạnh lắm. Cô độc lắm..."

Trước những dòng cảm xúc cuộn cuộn trào về kia, Lawrence chỉ lẳng lặng xoa đầu, vỗ về cô. Giờ có nói gì e cũng chẳng thể lọt vào tai cô được và anh cũng chẳng biết phải nói gì

Bản thân anh cũng đã từng bị những cơn gió cô đơn xâu xé tâm hồn khi rong xe tới một thành phố mới.

Không ai có thể làm gì khi lâm vào tình huống đó cả, không thứ gì có thể lọt vào tai họ, khiến họ khuây khỏa nỗi lòng. Thứ duy nhất họ có thể làm là bầu vú lấy một thứ gì đó và chờ đợi cơn cuồng phong tan đi.

Holo tiếp tục nức nở.

Sau một hồi được Lawrence ôm trong vòng tay, những dòng cảm xúc mãnh liệt của cô cũng bắt đầu dịu bớt, cô buông tay đang níu lấy áo anh ra và ngược mắt nhìn anh.

Thấy vậy, anh cũng buông cô ra, sau đó cô ngồi xuống, giọng vẫn còn sục sục.

"... Thật là mất mặt", Holo nói, cả mắt và mũi đều vẫn còn đang ửng đỏ nhưng sự bình tĩnh đã quay lại trong giọng điệu của cô.

"Thương nhân lưu động cũng hay có những giấc mơ như vậy", Lawrence nói.

Holo bẽn lễn cười và sụt sịt mũi.

"Mặt cô lem nhem hết cả rồi kìa. Chờ chút."

Lawrence đứng dậy và cầm lấy tờ giấy đang trải trên bàn. Những nét bút trên tờ giấy đều đã khô mực nên anh nghĩ cô có thể dùng nó để xì mũi.

"Nhưng... đây là..."

"Mỗi lần vẽ xong tôi đều ném chúng đi. Giao dịch giữa bọn tôi thậm chí còn chưa xong, vẫn còn quá sớm để lạc quan", Lawrence mỉm cười.

Holo cũng cười đáp lại và đón lấy tờ giấy. Sau khi xì thật mạnh và lau đi nước mắt, trông cô sáng sủa hơn nhiều. Cô thở dài và hít sâu một hơi, sau đó lại một lần nữa bẽn lễn mỉm cười.

Dáng vẻ của cô lúc này khiến Lawrence muốn ôm cô thêm một lần nữa, nhưng rốt cuộc anh vẫn kiềm chế lại được. Holo đã trở lại là chính mình và anh rất có thể sẽ bị coi thường nếu trót làm gì dại dột.

"Tôi nợ anh lần này," cô nói, sau đó cầm miếng bánh mì đã khô queo lên và ăn. Vẫn chưa thể xác định được khi này cô có nhìn ra suy nghĩ của anh hay không.

Nhẹ nhõm cả người sau khi thấy cô không mở miệng châm chọc, anh nhìn cô chén xong ổ bánh mì và ngáp dài một tiếng, sau đó phúi vụn bánh mì ra khỏi tay. Chắc cô đã mệt sau một hồi khóc rầm rức như vậy.

"Tôi vẫn còn buồn ngủ lắm. Anh đã ngủ chưa?", cô hỏi.

"Ừ, ngủ ngay đây. Giờ có thức thêm cũng chỉ lãng phí nệm mà thôi."

"Chà, đúng là thương nhân có khác", Holo khoanh chân trên giường và mỉm cười, sau đó ngã lưng ra sau.

Liếc mắt nhìn cô lần cuối, Lawrence thối tắt nệm.

Bóng đêm phủ xuống ngay tắp lự. Do đôi mắt vẫn còn đang quen với ánh sáng, tất thấy trông như chỉ có một màu đen kịt. Dưới bầu trời trong vắt, những vì sao cũng lộ ra. Anh vẫn chưa thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt từ chúng len lỏi qua khung cửa sổ bằng gỗ. Trong lúc ngồi đợi hai mắt điều tiết lại, Lawrence dò dẫm tìm đường tới chiếc giường của mình đặt ở bên dưới cửa sổ ở góc phòng, rón rén cẩn thận không đụng phải giường của Holo.

Sau một hồi mò mẫm, cuối cùng Lawrence cũng chạm tới cạnh giường và ngã mình xuống. Trước đây có một lần anh bất cẩn nhảy bổ lên giường và thế là đụng vào cạnh giường mà ngã bầm dập, cũng từ đó anh cẩn trọng hơn nhiều.

Nhưng có cẩn trọng cách mấy cũng không thể giúp anh lường trước được thứ đang đón chờ anh phía trước.

Ngay lúc đặt lưng xuống giường anh nhận ra có người đã nằm sẵn trên đó.

"C-cô đang làm... "

"Đừng có dẫn vậy chứ," Holo càu nhàu nhưng với cái giọng sặc mùi ve vãn.

Và thế là Lawrence để mặc Holo kéo anh xuống và sau đó tựa sát vào người anh.

Nếu như cái ôm trước đó của anh là một cái ôm dịu dàng thì lần này anh như ghì chặt lấy cô, tự thân cảm nhận cơ thể mềm mại lạ thường của đối phương.

Tim của Lawrence bắt đầu mất khống chế mà đập liên hồi. Dẫu sao anh cũng là một chàng trai khỏe mạnh mười mười, đến khi nhận ra thì anh đã ôm chặt lấy cô rồi.

"Khó thở quá...", Holo khó nhọc đáp. Nghe thấy vậy, anh hồi tỉnh lại và thả lỏng tay ra, thế nhưng hai cánh tay vẫn không chịu rời khỏi người cô. Và bên kia, cô cũng không hề đẩy anh ra.

Thay vào đó, cô ghé miệng tới tai anh và thì thầm.

"Mắt của anh đã nhìn rõ trở lại chưa?"

"Ý cô là..."

... gì, anh đang định nội vậy thì bị Holo đặt ngón tay lên môi mà ngăn lại.

"Cuối cùng tôi cũng nhớ ra khi này tôi định nói gì."

Tiếng thì thầm bên tai của cô khiến anh thấy nhộn nhạo cả người, dù cho chất giọng ngọt ngào ban nãy đã bị thay bằng giọng nói đầy cảnh giác.

"Cũng khá khuya rồi nhưng vẫn có ba người đang lảng vảng bên ngoài. Tôi không nghĩ họ là khách viếng thăm đâu."

Đến lúc này Lawrence cũng nhận ra Holo đã khoác lên mình tấm áo choàng. Cô khẽ khàng lục lọi chung quanh, sau đó đẩy hết đồ đạc của Lawrence vào ngực anh.

"Chúng ta đang ở tầng hai. Cũng may là không có ai bên ngoài. Anh sẵn sàng chưa?"

Holo ngồi dậy, rõ ràng là đang cực kỳ phấn khích. Lawrence thì giả vờ trùm chần lên đầu, sau đó mặc quần áo vào. Ngay lúc anh vừa kịp dứt con dao bạc vào hông, Holo liền hô lớn, cố ý để tiếng động truyền ra ngoài cửa.

"Nào, hãy đi theo bóng tôi dưới ánh trăng này!"

Ngay khi cô nói xong, Lawrence nghe thấy tiếng cửa sổ lọc xọc mở bung ra. Theo sau tiếng động, Holo đập lên thành cửa sổ và không hề do dự nhảy bổ xuống dưới. Lawrence cũng cuống quýt ngồi dậy, đặt chân lên thành cửa. Anh cũng không may mắn do dự, bởi vì ngay sau lưng anh, cánh cửa gỗ đã bật mở, theo sau là tiếng bước chân nặng nề.

Trong giây lát nhào ra ngoài, cả người anh trở nên nhẹ bẫng, nhưng ngay sau đó hai chân của anh đã tiếp đất.

Không thể chịu được lực trọng trường quá lớn, anh tiếp đất như ếch và luống cuống lộn nhào mấy vòng.

Lawrence thật sự rất may mắn khi chưa bị gãy mất cái xương ống quyển nào, Holo bật cười ha hả, dù sau đó cô vẫn tốt bụng đưa tay ra.

"Chúng ta phải chạy thôi. Không có thời gian để tới lấy ngựa đâu."

Nghe thấy vậy, Lawrence sững sờ ngoái lại nhìn chuồng ngựa. Con ngựa này vẫn còn rất khỏe mạnh và không tổn kém, hơn nữa, nó còn là con ngựa đầu tiên mà anh mua.

Một phần trong anh muốn mặc kệ cô mà chạy về phía chuồng ngựa, nhưng bản tính thận trọng lại mách bảo anh không nên làm thế. Quyết định của Holo chắc chắn không thể sai được.

Lawrence nghiêng chặt răng, cố gắng kiềm chế bản thân lại.

"Giết ngựa của anh chẳng mang lại lợi lộc gì cho họ cả. Chúng ta sẽ ở đây chờ tới khi mọi chuyện lắng xuống rồi quay lại lấy nó là được mà." Holo an ủi. Lawrence giờ chỉ còn biết hy vọng sao cho chuyện đó là thật. Anh gật đầu, hít sâu một hơi sau đó nắm lấy cánh tay đang vươn ra của cô và đứng dậy.

"Ồ, còn nữa..."

Holo lấy cái túi đang treo lưng lửng trước cổ xuống và tháo sợi dây buộc kín nó ra, đổ khoảng phân nửa hạt lúa mì ra tay.

"Anh cũng nên cầm một ít đi, đề phòng thôi", cô thẳng thừng nhét chỗ thóc kia vào trong túi áo ngực của anh mà không thèm chờ anh đáp lại. Những hạt thóc kia vẫn còn rất ấm, hẳn là hơi ấm từ người Holo mà ra.

Dù sao cô cũng trú ngụ trong những hạt lúa mì này mà.

"Được rồi, giờ thì chạy thôi."

Holo hé miệng cười tươi rói, cứ như đang nói với người bạn chí cốt của mình vậy. Lawrence vốn định đáp lại nhưng sau đó cũng chỉ gật đầu và cùng cô chạy xuyên màn đêm về phía thị trấn.

"Chà, chuyện mà tôi định nói với anh lúc ban ngày là thế này: Nếu Thương hội Milone có thể điều tra thẳng nhóc kia thì điều ngược lại cũng hoàn toàn có thể xảy ra. Những kẻ đứng sau lưng hẳn chắc chắn cũng đang cảnh giác cao độ. Một khi phát giác ra chúng ta đã giao dịch với một thương hội khác, rất có thể họ sẽ cố bịt miệng chúng ta, anh thấy đúng không?"

Trên con đường mòn sỏi đá lúc này chỉ còn ánh trăng rọi, nhưng vẫn đủ để họ thấy đường. Họ cứ thế chạy, chạy mãi mà không bắt gặp người nào khác, để rồi trở mình rẽ vào một con ngõ nhỏ.

Trong con ngõ đen kịt này, Lawrence gần như không thể nhìn thấy gì. Thế là anh để Holo kéo tay dẫn lối và chập choạng chạy theo sau.

Họ chạy tới gần một ngã tư đường và phát hiện ra một nhóm người đang hò hét đuổi theo. Trong tràng âm thanh í ới, anh nghe loáng thoáng ai đó hô "Thương hội Milone".

Đám người đó cũng biết rằng nơi duy nhất mà Lawrence và Holo có thể chạy tới lánh nạn lúc này chỉ có Thương hội Milone.

"Ấy chết, tôi không biết đường", kéo tay Lawrence chạy tới một ngã ba, Holo đột nhiên nói. Anh ngược lên trời, quan sát vị trí và hình dạng của mặt trăng, sau đó phác thảo trong đầu bản đồ của Pazzio.

"Lối này."

Lawrence quyết đoán dẫn Holo rẽ về phía Tây. Khu vực này là một trong những khu phố xưa cũ nhất tại Pazzio, với những tòa nhà liên tục được xây mới và đường xá ngoằn ngoèo uốn lượn như một con rắn. Nhưng không hề gì, Lawrence đã tới Pazzio không biết bao nhiêu lần rồi! Vừa đi vừa cẩn trọng ước tính vị trí của mình trên trục đường chính, hai người càng lúc càng tới gần Thương hội Milone.

Tuy nhiên, kẻ địch của họ cũng không dễ nhả chút nào.

"Dừng lại. Phía trước có người canh chừng."

Họ chỉ cần rẽ phải tại ngã tư này, đi đến hết đường rồi rẽ trái, băng qua bốn tòa nhà nữa là sẽ tới được Thương hội Milone. Giờ này hẳn vẫn còn nhân công đang bốc dỡ hàng hóa. Nếu họ có thể tới được đó, đám du côn kia chắc chắn sẽ không thể đụng vào người họ được. Trong một thị trấn thương nghiệp, phương thức bảo vệ tốt nhất chính là tấm bảng hiệu của một thương hiệu lớn, cũng chính là biểu hiện của sự giàu có.

"Chật. Thiếu chút nữa là tới nơi rồi."

"He he. Đã nhiều năm rồi tôi chưa được đi săn và đây là lần đầu tiên tôi bị săn đuổi đó."

"Không phải lúc để đùa đâu. Chúng ta buộc phải đi đường vòng thôi."

Lawrence quay trở về lối cũ, sau đó rẽ phải. Anh quyết định sẽ rẽ vào con ngõ ở sau tòa nhà kế tiếp và đi một vòng quanh Thương hội Milone.

Nhưng ngay khi vừa mới rẽ phải xong anh đã đứng khựng lại.

Holo túm lấy áo sơ mi của anh và đẩy anh vào trong tường.

"Tìm thấy chưa? Chúng nó chỉ ở gần đây thôi! Tìm đi!"

Cơn ớn lạnh chạy dọc khắp người anh lúc này còn kinh khủng hơn cả lúc anh bị đàn sói trong rừng săn đuổi. Hai người đàn ông đột nhiên hùng hổ nhào ra từ một con ngõ kế bên. Nếu Holo không dừng lại, cô và Lawrence hẳn đã tông vào người họ.

"Chết tiệt. Bọn chúng đông quá. Đã thế chúng còn biết rõ mọi đường đi lối tắt ở đây nữa."

"Hmm... tệ rồi đây", Holo nói. Trong lúc xem xét xung quanh, chiếc mũ trùm đầu của cô đã buông xuống, để lộ ra đôi tai sói.

"Hay chúng ta chia ra ở đây?"

"Cũng không phải là ý kiến tồi, nhưng tôi có ý này hay hơn."

"Là gì?"

Tiếng bước chân liên tục vang lên, chứng tỏ mọi tuyến đường chính đều có người canh gác. Một khi đã chạy vào đó thì chẳng mấy chốc sẽ bị họ

vây kín.

"Tôi sẽ chạy xuống đại lộ và dụ chúng rời đi. Sau đó anh lợi dụng cơ hội này mà..."

"Chờ đã. Cô không thể..."

"Nghe này. Nếu chúng ta chia nhau ra, anh sẽ là người bị bắt. Tôi thì không sao, chúng không thể bắt được tôi, nhưng anh thì có thể. Và sau đó ai sẽ tới chỗ thương hội? Chả nhẽ anh lại bảo tôi khoe đôi tai sói cùng cái đuôi này ra để mà cầu xin họ tới cứu anh sao? Sao? Sao hả?"

Những lời của cô khiến anh không thể nào bắt bẻ nổi. Anh đã cung cấp hết tin tức về việc sứt giá của đồng trenni bạc cho phía Thương hội Milone, vậy nên lúc này họ thậm chí còn có thể bỏ mặc cả anh lẫn Holo. Nếu chẳng may chuyện đó xảy ra, phương án duy nhất còn khả thi chính là tự biến mình thành một con át chủ bài, lấy chuyện anh có thể quay sang phía đối thủ của họ để hợp tác làm cái cớ hù dọa đối phương.

Và anh là người duy nhất có thể đứng ra thương lượng chuyện đó.

"Cả hai phương án đều không ổn. Nếu Thương hội Milone thấy tai và đuôi của cô, họ có thể áp giải cô tới chỗ Giáo hội đấy. Còn Thương hội Medio thì chắc cả tôi và cô đều tự hiểu nhỉ."

"Vậy chỉ cần tôi không bị bắt là được chứ gì? Ví dụ nếu bị bắt, tôi cũng có thể giấu đi tai và đuôi của mình trong một ngày. Khoảng thời gian đó đủ để anh đến cứu tôi chứ hả?"

Thấy Holo ra vẻ tự tin như vậy, anh càng muốn cản cô lại. Nhưng cô lại ngược lên và mỉm cười.

"Tôi là Hiền giả sói Holo. Nếu chẳng may họ có phát hiện ra tai và đuôi của tôi, tôi chỉ cần giả vờ là một con sói đại, khi đó sẽ chẳng ai dám

tới gần tôi đâu." Cô hé miệng cười, khoe ra hai chiếc răng nanh rợn người.

Thế nhưng lúc này Lawrence chỉ muốn ôm chặt lấy cô gái kia, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn với giọng nói nhuốm đầy nỗi cô đơn kia. Anh không tài nào mường tượng nổi cảnh phải giao cô cho đám du côn đó.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Holo tiếp tục: "Giấc mộng của anh là trở thành ông chủ một cửa hàng đúng không? Và lúc này tôi có nói tôi nợ anh một lần đó. Bộ anh định biến tôi thành một con sói đáng hổ thẹn à?"

"Đừng có đùa! Nếu bị bắt, cô sẽ bị chúng giết đấy! Hổ thẹn với ô nhục cái nỗi gì? Đến lúc đó tôi sẽ mang nợ cô, món nợ mà tôi sẽ không bao giờ trả được!", cố nén giọng, Lawrence gầm lên.

Nghe thấy vậy, Holo chỉ mím môi cười và lắc đầu. Cô nhẹ nhàng ấn ngón tay thanh mảnh của mình vào ngực anh: "Nỗi cô đơn cũng là một căn bệnh chết người, vậy nên coi như là tôi với anh hòa nhau rồi đó." Trước khuôn mặt điềm tĩnh cùng nụ cười tươi tắn của cô gái, Lawrence chẳng biết nói gì. Nhân phút giây yên lặng, Holo tiếp tục: "Hơn nữa, anh là một người rất thông minh và nhanh trí, thật đấy. Tôi tin anh. Tôi tin chắc anh sẽ tới đón tôi."

Cô ôm chầm lấy Lawrence đang trầm mặc một lần nữa, sau đó lách ra khỏi vòng tay anh và lao ra ngoài. "Chúng ở đây! Ở đường Loinne!"

Ngay khi Holo vừa bổ nhào ra khỏi con ngõ, tiếng hô hoán đã vang lên, theo sau đó là tiếng bước chân của những kẻ đang truy đuổi cũng xa dần.

Lawrence nhắm mắt lại trong giây lát, sau đó mở to ra và bắt đầu chạy. Nếu vượt mất cơ hội này anh sẽ không bao giờ được gặp lại Holo nữa. Anh hộc tốc chạy trong con ngõ tối tăm, vấp té đôi ba lần nhưng vẫn không ngừng tiến bước. Anh băng qua một con phố rộng và lại chạy vào một ngõ nhỏ khác, thẳng tiến về hướng Tây.

Cơ náo động kia vẫn chưa chấm dứt, nhưng đám truy đuổi anh cũng không dám lớn tiếng, chúng sợ sẽ bị lính gác phát hiện ra.

Anh cứ thế mà chạy, băng qua đại lộ rồi lại rẽ vào một ngõ hẻm khác. Chỉ cần rẽ phải, sau đó rẽ trái tại đoạn đường cái tiếp theo là anh sẽ tới được Thương hội Milone.

"Chỉ một thôi ư? Chúng có hai người mà!"

Tiếng nói vang lên từ sau lưng Lawrence. Holo bị bắt rồi ư? Hay là cô ấy trốn thoát rồi? Nếu cô ấy trốn được thì tốt quá. Không, Holo nhất định sẽ trốn được.

Anh nhảy xuống đại lộ sáng rực bởi ánh trăng rồi ngay lập tức rẽ về bên trái. Ngay khi rẽ, anh nghe thấy tiếng nói vang lên từ phía sau. "Hắn ta đây rồi!"

Mặc kệ đám người phía sau, anh gồng mình chạy nước rút rồi lao thẳng vào cánh cổng dẫn tới khu bốc dỡ hàng của Thương hội Milone.

"Tôi là Lawrence - là người sáng nay tới đây! Cứu! Tôi đang bị truy đuổi!"

Nghe thấy tiếng huyên náo, những người gác cổng tỉnh giấc và mở cánh cổng bằng sắt ra.

Ngay sau khi Lawrence mất hút phía sau, một đám người xách theo gậy gỗ liền xông tới cánh cổng.

"Này, chờ đã! Giao tên đó cho bọn ta!", một tên trong số đó cầm gậy đập vào cửa và nói. Đám còn lại cũng bắt đầu gồng mình kéo cửa ra.

Tuy nhiên, những người đang ghì lấy cánh cửa ở phía bên kia đều đã quen với những ngày tháng bốc dỡ hàng hóa liên miên, vậy nên cánh cổng

sẽ không bị mở bung dễ dàng như vậy.

Ngay lúc đó, một người đàn ông mồm mép râu ria, trông như sắp bước qua tuổi trung niên xuất hiện từ bên trong trụ sở thương hội. "Lũ khốn!", ông gầm lên. "Chúng mày nghĩ ai là chủ của tòa nhà này hả? Đây là chi nhánh của Thương hội Milone tại Pazzino, thuộc quyền sở hữu của Hầu tước Milone, được sắc phong bởi Đức ngài Đại công tước thứ ba mươi ba của Raondille! Bất kì ai, một khi bước vào trong bốn bức tường này đều sẽ trở thành khách của Hầu tước! Bọn bay mà động tới cánh cổng này cũng đồng nghĩa với việc ngang nhiên mạo phạm tới Đức ngài Đại Công tước!"

Trước vẻ uy nghiêm từ lời hùng biện của người đàn ông, những kẻ đang công kích bắt đầu dao động và chùn bước. Cùng lúc đó, tiếng còi của những người lính thủ thành vang lên từ đằng xa.

Đám du côn có vẻ như đã nhận ra đây là cơ hội để chúng tẩu thoát, thế là chúng vội vàng tản ra.

Phía sau cánh cổng, tất cả mọi người đều im lặng. Mãi một lúc sau, khi tiếng bước chân và tiếng còi của lính gác đã tắt lịm, người đàn ông ban nãy mới lên tiếng.

"Đang đêm hôm khuya khoắt mà tự dưng huyền não thật đấy. Có chuyện gì sao?"

"Tôi xin chân thành xin lỗi, thưa ngài. Xin ngài nhận lấy lòng biết ơn sâu sắc của tôi vì đã cho tôi chỗ nấu thân."

"Giữ những lời cảm ơn của anh lại cho Đức ngài Hầu tước Milone đi. Bọn chúng muốn gì?"

"Tôi e rằng bọn chúng đến từ Thương hội Medio. Đây chắc hẳn là do chúng ngứa mắt với vụ giao dịch giữa tôi và quý thương hội đây."

"Ô hô. Anh quả là một thương nhân dám mạo hiểm đấy. Dạo này tôi cũng chẳng mấy khi gặp được những người như anh đâu."

Lawrence quệt mồ hôi trên trán và cười: "Bạn đồng hành của tôi mới gọi là liều lĩnh kia."

"Cũng khổ thật nhỉ."

"Bản thân tôi cũng không muốn nghĩ tới chuyện này, nhưng rất có thể người bạn đồng hành kia của tôi đã bị bọn chúng bắt. Liệu tôi có thể nói chuyện với trưởng chi nhánh, ngài Marheit không?"

"Chúng tôi là một thương hội nước ngoài. Cướp bóc và phá hoại đã trở thành một phần trong cuộc sống của chúng tôi rồi. Yên tâm, đã có người tới báo với ông ấy rồi", người đàn ông cười nồng nhiệt và nói.

Nghe thấy vậy, Lawrence càng ý thức được người đàn ông điều hành chi nhánh này phải bản lĩnh tới mức nào.

Có lẽ họ thật sự sẽ bảo vệ được cho sự an toàn của anh.

Trong đầu anh lúc này đầy ắp những hồ nghi, nhưng không lâu sau sự bình tĩnh đã quay trở lại. Anh sẽ làm cho họ không những bảo vệ cho sự an toàn của anh mà còn cả lợi nhuận của anh nữa.

Danh dự của một thương nhân, món nợ của anh với Holo, người đã liều mình mạo hiểm vì anh, tất cả không cho phép anh đòi hỏi thấp hơn thế.

Lawrence hít sâu một hơi.

"Chúng ta vào bên trong thôi nhỉ? Rượu càng ủ thì càng thơm, không việc gì phải vội vàng cả", người đàn ông nói. Tuy nhiên Lawrence lòng đang ngổn ngang trăm mối về Holo, anh thật sự khó có thể thông thả được.

Tuy nhiên, người đàn ông kia đã quen với những chuyện như thế này, vậy nên khi thấy Lawrence chần chừ, ông bèn lên tiếng an ủi: "Nếu như bạn của anh vẫn an toàn thì kiểu gì cậu ta cũng sẽ tới đây, đúng không? Chỉ cần anh đưa cho chúng tôi tên và mô tả sơ qua hình dạng thì chúng tôi chắc chắn sẽ bảo vệ được cho cậu ta, kể cả cậu ta có bị Giáo hội săn đuổi cũng không sợ!"

Dù đây rõ ràng chỉ là lời cường điệu nhưng nó vẫn khiến Lawrence thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Xin cảm ơn. Chắc hẳn... không, chắc chắn cô ấy sẽ tới. Tên cô ấy là Holo. Cô ấy có vóc người nhỏ nhắn và đội một chiếc mũ trùm đầu."

"Một cô gái à? Cô ấy có phải là một mỹ nhân không?"

Lawrence hiểu ông ấy chỉ muốn hỏi để giúp xoa dịu nỗi sợ hãi của anh, vậy nên anh cũng mỉm cười và đáp lại. "Mười người thì cả mười đều sẽ ngoảnh đầu sang nhìn cô ấy."

"Ha ha ha! Vậy thì thật đáng để chờ mong đấy", người đàn ông cười giòn giã, sau đó ông dẫn Lawrence vào trong tòa nhà của thương hội.

"Trong số mười người bọn chúng chắc chắn phải có tới tám hoặc chín là người của Medio."

Mặc dù vừa mới thức giấc, cách Marheit vào thẳng vấn đề trông không khác gì dáng vẻ của ông ban chiều.

"Tôi cũng nghĩ vậy. Họ biết tôi đã phát hiện ra kế hoạch của họ và tìm tới thương hội của ngài để bàn chuyện hợp tác, nên họ làm thế nhằm ngăn chặn chúng ta."

Lawrence không muốn để lộ hết sự nôn nóng của bản thân trong lời nói, nhưng anh thật sự không thể ngừng lo nghĩ về Holo. Nếu là Holo, rất

có thể cô sẽ trốn thoát thành công, nhưng tốt nhất là phải dự trù cho kịch bản xấu nhất. Dù gì đi nữa thì anh cũng cần sự bảo hộ chắc chắn cho sự an toàn của anh và Holo càng sớm càng tốt.

Và vì vậy nên anh cần tới Thương hội Milone.

"Tôi tin rằng người bạn đồng hành của tôi có thể đã bị bắt giữ, và nếu vậy thì rõ ràng là không thể thương thảo gì vào lúc này. Liệu Milone các ngài có thể chìa tay ra hỗ trợ không?"- Lawrence thiếu chút nữa là chồm người lên bàn mà hỏi, còn Marheit thì lại có vẻ như đang trầm ngâm suy tư và không nhìn thẳng vào mặt Lawrence.

Sau cùng, ông từ từ ngược mắt lên.

"Anh nói là bạn của anh có thể đã bị bắt ư?"

"Vâng."

"Ra vậy. Sau vụ lùm xùm ban nãy, tôi đã cử người bên mình theo đuôi chúng. Họ báo lại rằng có thấy một cô gái dường như là bị bọn chúng cưỡng ép bắt đi."

Mặc dù đã có phần lưỡng lự trước được những lời Marheit sẽ nói, Lawrence vẫn cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, toàn thân anh run lấy bầy.

Anh cố gắng kiềm chế sự sững sờ trong lòng và nói: "Đó chắc hẳn là bạn của tôi, Holo. Ban nãy cô ấy đã trở thành mồi nhử để tôi có thể tới được đây."

"Tôi hiểu rồi. Nhưng tại sao họ lại muốn bắt bạn của anh?"

Lawrence gằn như phải gồng mình để ngăn không cho bản thân hét lên. Anh không được phép mất bình tĩnh trước mặt một người như Marheit:

"Tôi nghĩ là do chúng tôi đã hợp tác với thương hội của ngài và cố phá bình kế hoạch của họ."

Trước giọng điệu gần như gầm gừ của Lawrence, sắc mặt của Marheit vẫn điềm nhiên như không, ông khẽ gật đầu rồi lại nhìn chăm chăm xuống bàn và bắt đầu suy tính chuyện gì đó.

Về phần mình, Lawrence sốt ruột tới mức hai chân liên tục giẫm xuống sàn nhà. Ngay khi anh đang định bật dậy khỏi ghế và bắt đầu la hét thì Marheit lên tiếng.

"Chuyện này có chút kì lạ, anh có thấy không?"

"Cái gì kì lạ cơ?!", cuối cùng Lawrence cũng không tìm được mà nhảy bổ khỏi ghế, khiến Marheit chớp mắt trong một thoáng nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh.

Ông chia tay về phía vị khách đang đứng ngồi không yên của mình: "Xin hãy bình tĩnh lại. Tất cả chuyện này có cái gì đó rất kì lạ."

"Cái gì kì lạ cơ? Giống như việc thương hội của ngài có thể dễ dàng điều tra Zheren, Thương hội Medio một khi phát hiện ra phía này có động thái cản trở việc làm ăn của họ chẳng phải cũng sẽ nghi ngờ và dễ dàng điều tra ra nguyên nhân sao!"

"... Đúng thật, dù sao trụ sở chính của họ cũng ở đây..."

"Thế chuyện kì lạ ở đây là gì?"

"Quả nhiên là vậy, giờ tôi đã hiểu rồi. Chuyện này thật sự rất kì lạ", Marheit nhìn thẳng vào mắt Lawrence và nói, khiến anh cũng không còn cách nào khác là buộc phải lắng nghe. "Tôi đang nghĩ xem tại sao họ phát hiện ra thương hội của chúng tôi và anh đang hợp tác?"

"Là do tôi thường xuyên tới đây chứ sao. Còn nữa, nếu họ để ý thấy các ông bắt đầu thu gom đồng trenni bạc, họ chỉ cần suy luận một chút là ra thôi."

"Đó chính là phần kì lạ của câu chuyện đấy. Anh là một thương nhân lưu động cơ mà, tới chỗ chúng tôi thương lượng đôi ba lần là chuyện hết sức bình thường."

"Nhưng nếu họ xâu chuỗi việc thương hội của ngài bắt đầu để ý tới đồng trenni bạc và chuyện tôi là người liên lạc với Zheren thì..."

"Không, kể cả thế thì chuyện vẫn rất kì quái."

"Tại sao?"

Lawrence không thể hiểu nổi. Cả tiếng nói của anh cũng đã bị sự nôn nóng chế ngự.

"Thời điểm chúng tôi bắt đầu thu gom đồng trenni bạc là sau lúc chúng ta thương thảo với nhau xong. Thử nghĩ mà xem, ông Lawrence: 'Tôi không thể chắc chắn tương lai sẽ diễn tiến theo chiều hướng nào, nhưng nếu bây giờ ông thu mua đồng trenni bạc thì chắc chắn ông sẽ thu được một món hời.' Chúng tôi chắc chắn sẽ không bắt tay vào hành động nếu chỉ dựa vào mỗi thông tin đó, đúng không?"

"Đ-đúng vậy..."

"Nhưng chúng tôi quả thực đã thu mua trenni, vậy chứng tỏ chúng tôi đã hoàn toàn nắm rõ kế hoạch của đối phương. Và chắc chắn trăm phần trăm Thương hội Medio cũng đã biết điều đó, vậy nên không có lý do gì khiến họ phải bắt anh làm con tin cả."

"Đừng nói ý ngài là..."

Marheit gật đầu, nét mặt ông thoáng vẻ ân hận. "Ý tôi là vậy đấy. Chúng tôi đã có đủ thông tin cần thiết để có thể kiểm lời. Bây giờ anh có chuyện gì chúng tôi cũng không cần phải quan tâm."

Lawrence ngả người sang một bên, đầu óc cứ như mù mịt đi. Đúng thật. Lawrence chỉ là một chàng thương nhân đơn độc; chẳng ai cần phải để tâm tới anh làm gì cả.

"Tôi hy vọng anh hiểu được tôi phải khó khăn thế nào mới nói ra được những lời này. Tuy nhiên chúng tôi đã bỏ số vốn không nhỏ dựa vào thông tin mà anh mang tới. Từ đó, lợi nhuận thu về sẽ cực kì khổng lồ. Nếu như bắt chúng tôi lựa chọn giữa việc khiến anh thù hận và việc để tuột mất khoản đó, vậy...", Marheit thở dài. "Tôi xin lỗi, nhưng tôi phải chọn phương án đầu tiên", ông khẽ nói, "Tuy nhiên..."

Lawrence không tài nào nghe được những gì Marheit nói sau đó. Sâu trong tiềm thức, anh tự hỏi phải chăng đây là cảm giác khi bị phá sản.

Tay của anh, chân của anh - đúng vậy, cả cơ thể của anh - tất cả đều tê cứng lại. Anh thậm chí không rõ liệu mình có còn thở hay không.

Lúc này đây anh đã hoàn toàn bị Thương hội Milone bỏ rơi.

Điều đó có nghĩa là Holo cũng đã bị bỏ rơi. Holo, người hy sinh chính bản thân mình để giúp anh trốn thoát và tin rằng anh sẽ có thể đàm phán với Thương hội Milone để cứu cô ra.

Lawrence nhớ lại vẻ mặt của cô khi cô nói muốn trở về quê hương phương Bắc.

Khi con tin đã không còn giá trị sử dụng, kết cục của họ cũng đã được định sẵn. Đàn ông thì bị bán lên thuyền nô lệ, đàn bà con gái thì bị bán tới nhà thổ.

Mặc dù Holo có tai và đuôi nhưng vẫn có những kẻ lập dị thích sưu tầm những cô gái "bị quý ám" như thế này. Chắc hẳn Thương hội Medio phải biết một hay hai những kẻ lập dị như vậy.

Lawrence nghĩ tới cảnh Holo bị bán đi - nghĩ tới cái cách mà kẻ giàu có chuyên săn lùng những cô gái bị quý ám kia sẽ đối xử với cô.

Không. Anh không cho phép chuyện đó xảy ra.

Lawrence ưỡn thẳng lưng lên và ngay lập tức bắt tay vào suy nghĩ. Anh phải cứu cô.

"Chờ đã", sau một hồi, anh lên tiếng. "Nếu thương hội của ngài đã có thể nghĩ tới đây thì chắc hẳn phía bên kia cũng có thể đưa ra kết luận tương tự."

Kẻ điều hành Thương hội Medio không phải những tay mơ. Họ đã bỏ công thuê người săn đuổi Lawrence và bạn đồng hành của anh, thậm chí sẵn sàng xung đột với lính thủ thành.

"Đúng vậy. Đó chính là cái khiến tôi thấy kì lạ. Anh thấy đấy, tôi đã nói hết đâu - nếu như đến thời điểm cần thiết, tôi sẵn sàng hứng chịu cơn giận của anh."

Lawrence mới nhớ ra khi này Marheit có kết thúc câu nói của mình bằng từ "tuy nhiên", thế là mặt anh đỏ bừng lên vì xấu hổ.

"Tôi có thể hiểu rằng người bạn kia rất quan trọng với anh. Tuy nhiên để cảm xúc chi phối suy nghĩ của mình lúc này không phải là ưu tiên hàng đầu đâu."

"Tôi xin lỗi."

"Không có gì, nếu vợ tôi gặp nguy hiểm, bản thân tôi cũng sẽ không cách nào bình tĩnh được", Marheit mỉm cười.

Thấy vậy, Lawrence lại cúi đầu, mặc dù trái tim anh đập cái *thịch* khi nghe thấy từ "vợ". Anh nhận ra nếu Holo chỉ đơn thuần là người bạn đồng hành của mình thì anh đã không tuyệt vọng thế này, và Holo cũng sẽ không hy sinh chính bản thân mình để giúp anh trốn thoát.

"Quay trở lại vấn đề ban nãy. Đối thủ của chúng ta là một thương hội già đời và không dễ bị ngáng chân. Anh và bạn đồng hành của anh về lý thuyết thì không có giá trị gì với họ, thế mà họ vẫn nhắm tới anh - chắc chắn phải có lý do nào đó. Anh có biết lý do kia là gì không?"

Lawrence không có một chút ý tưởng nào.

Tuy nhiên, khi nghiên ngẫm lại tình hình, anh nhận ra chắc chắn phải có lý do đặc biệt nào đó nên họ mới cố bắt Holo và anh.

Anh suy đi tính lại.

Và kết quả chỉ có một.

"Không, không thể nào..."

"Anh đã nghĩ ra gì rồi sao?"

Lawrence ngay lập tức phủ nhận kết quả đó khi nó lần đầu nảy ra trong tâm trí anh. Chuyện này cơ bản là không thể nào xảy ra - tuy nhiên đó lại là thứ duy nhất anh có thể nghĩ tới.

"Lợi ích trước mắt chúng tôi gần như là không lồ, và chúng tôi muốn đạt được nó bằng mọi cách. Nếu như anh nghĩ ra điều gì, dù là nhỏ nhất nhất, xin hãy nói với tôi."

Yêu cầu của Marheit vô cùng hợp lý, tuy nhiên đáp án của Lawrence không phải là thứ có thể dễ dàng thổ lộ.

Lawrence nhớ tới Holo, một thực thể chắc chắn không thể xem là nhân loại. Hầu như tất cả mọi người đều sẽ coi cô là ma quỷ. Những loài "ma quỷ" như cô nếu không bị đem giấu trong nhà thì cũng sẽ bị tống khứ tới chỗ Giáo hội và cả hai đều là tuyệt lộ. Một khi Giáo hội để mắt tới một người như vậy, anh ta hay cô ta chắc chắn sẽ bị thanh trừng.

Bất kì ai cũng sẽ đánh đồng Holo với những kẻ bị quỷ ám kia, vậy nên Thương hội Medio có thể sẽ dùng cô để tống tiền Milone.

Nếu Thương hội Milone không muốn bị Giáo hội biết được rằng họ đã giao dịch với một kẻ bị quỷ ám thì họ buộc lòng phải rút lui.

Nếu buộc phải ra Tòa Dị giáo, bên phía Medio hoàn toàn có quyền buộc tội Thương hội Milone và Lawrence vì tội dám kí kết giao ước cùng một hiện thân của ma quỷ. Kết quả phiên tòa đã quá rõ ràng rồi. Thương hội Milone cùng với Lawrence sẽ phải chịu chung số phận bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Kết cục của Holo thì lại càng khỏi phải bàn.

Thế nhưng bản thân Lawrence vẫn còn bán tín bán nghi.

Ai là người đã phát hiện ra Holo có tai và đuôi sói, và khi nào?

Với diện mạo thường ngày của Holo, hai thứ đó không dễ bị phát hiện. Anh tin rằng ngoài mình ra không còn ai có thể biết được bản dạng thật sự của cô.

"Anh Lawrence", Marheit lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. "Anh đã nghĩ ra gì rồi chẳng?" Trước cách hỏi lịch sự của Marheit, Lawrence không thể không gật đầu, đồng nghĩa với việc anh phải tiết lộ sự thật. Nhưng nếu lý do thật sự khiến bọn họ truy đuổi hai người không phải

là những gì anh suy đoán thì bí mật của Holo sẽ bị anh công khai một cách vô ích.

Kịch bản tồi tệ nhất là Thương hội Milone sẽ phản công bằng cách cáo buộc Medio tội sử dụng một nữ ma quỷ để tống tiền bọn họ.

Một khi chuyện đó xảy ra thì Holo sẽ hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa.

Từ bên kia mặt bàn, Marheit thâm trầm nhìn sang.

Lawrence lúc này đã không còn đường lui.

Đúng lúc đó cuộc nói chuyện của hai người bị cắt ngang.

"Xin lỗi", một người đại diện của Thương hội Milone bước vào phòng và nói.

"Sao thế?"

"Chúng tôi vừa nhận được một bức thư, nội dung đề cập tới tình hình hiện nay."

Người nhân viên đang cầm một tấm phong bì được niêm phong cẩn thận. Marheit cầm lấy và lật ra mặt trước. Trên phong bì không có tên người gửi nhưng lại có địa chỉ người nhận.

"Tới con sói... và khu rừng nơi nó cư ngụ?"

Ngay lúc đó Lawrence đã nhận ra nỗi lo lắng của mình là chính xác.

"Tôi xin lỗi, tôi có thể xem trước bức thư được không?"

Marheit ngờ ngợ nhìn Lawrence nhưng sau đó vẫn gật đầu và đưa cho anh cái phong bì.

Lawrence cảm ơn và sau đó, hít sâu một hơi, xé niêm phong ra.

Bên trong đó là một bức thư và một nhúm lông màu nâu, chắc hẳn là lông của Holo.

Nội dung bức thư rất vắn tắt.

"Chúng tôi đã tóm được con sói. Cánh cửa của Giáo hội luôn rộng mở. Nếu các người không muốn thả sói vào trong nhà thì nhớ đóng kín cửa và đừng để ai ra ngoài."

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Lawrence trả bức thư lại cho Marheit. "Người bạn của tôi, Holo, chính là thần sói mùa vụ." Với giọng nói run rẩy, anh nói.

Hai mắt Marheit mở trừng ra.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương V

Marheit có tất cả những gì mà người ta trông đợi ở một thương nhân mở chi nhánh tại nơi đất khách quê người.

Dù ban đầu tỏ ra sững sốt trước lời thú nhận của Lawrence, không lâu sau đó ông ta đã trấn tĩnh lại mà bắt đầu suy xét kỹ lưỡng tình hình hiện tại. Không một lời trách cứ Holo, người bị bắt giữ, hay Lawrence, người vừa mới chạy thoát được tới đây, ông chỉ tập trung vào việc bảo vệ lợi ích của Thương hội Milone, cũng như tìm kiếm xem liệu có cơ hội kiếm lời nào không trong cục diện như vậy.

"Bức thư này rõ ràng là sặc mùi đe dọa. Chúng muốn anh, Lawrence, biết rằng nếu không muốn người bạn đồng hành của anh bị áp giải tới Giáo hội thì nhớ mà ở yên trong nhà, khôn hồn thì đừng có mà dính líu tới chuyện này nữa."

"Chắc chắn chúng muốn ngăn chúng ta can thiệp vào kế hoạch của chúng cho tới khi vụ đồng bạc trenni này kết thúc, thế nhưng điều đó cũng đâu có nghĩa là Holo sẽ được thả sau khi mọi chuyện xong xuôi."

"Chính xác. Thêm vào đó, chúng ta đã đầu tư không ít tiền vào phi vụ này. Rút vốn vào lúc này đồng nghĩa với việc khoản lỗ chúng ta phải chịu sẽ là con số khổng lồ, bởi vì vốn dĩ đồng trenni sẽ rớt giá."

Tình thế đến nước này thì về cơ bản họ đã không còn lựa chọn nữa rồi.

Họ có thể ngồi yên và đợi đến ngày diệt vong, hoặc vùng lên phản công.

Về đầu tiên khó có thể coi là một lựa chọn được.

"Tôi cho là chúng ta chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường thôi," Lawrence nói.

Marheit hít một hơi thật sâu mà gật đầu: "Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần là giải cứu cho cô bạn của anh thôi thì chưa đủ. Cho dù có giấu cô ta ở đây đi chẳng nữa, một khi Giáo hội đã nhúng tay vào thì chúng ta sẽ không còn lựa chọn nào khác, ngoại trừ để mặc cho họ tự tung tự tác. Khi nào còn mắc kẹt trong cái thị trấn này thì cô ta khó lòng mà trốn thoát nổi."

"Nếu như chúng tôi tháo chạy hẳn ra khỏi thị trấn thì sao?"

"Ngoài đó là cả một cánh đồng cỏ xa ngút tầm mắt. Chưa hết, kể cả có trốn được sang thị trấn khác đi nữa thì anh và cô ta vẫn có thể bị áp giải trở về. Tới lúc đó thì coi như chẳng còn chút hy vọng nào cho hai người nữa đâu."

Họ đã bị dồn vào đường cùng. Dù có hạ mình ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Thương hội Medio đi chẳng nữa thì Holo rất có thể vẫn sẽ bị giao cho Giáo hội. Chẳng có lý do gì khiến họ e dè không bóp chết một thương hội nước ngoài, càng ít đối thủ cạnh tranh thì càng tốt mà.

Tuy nhiên có ra tay trước cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Không, "khó khăn" vẫn chưa đủ để mô tả. Mọi phương án khả thi với họ đều là những phương án mạo hiểm kinh người.

"Chẳng lẽ thật sự không thể làm gì sao?", Marheit tự lẩm bẩm với chính mình. "Cứ cái đà này thì chúng ta sẽ không thể tránh khỏi việc bị vu cáo chứ chưa nói tới chuyện kiếm lợi hay gì hết."

Từng lời Marheit nói khiến Lawrence có cảm giác như mình đang ngồi trên bàn chông, tuy nhiên anh vẫn cúi đầu và nuốt hết từng lời - anh sẽ làm tất cả mọi thứ, chỉ cần nó có thể mang lại kết quả tốt. Thương nhân

không hề có cái thứ kiêu hãnh của đám hiệp sĩ hay quý tộc. Kể cả có phải liếm giày một kẻ lạ mặt chỉ để kiếm lời thì họ cũng sẵn sàng làm.

Vậy nên Lawrence hoàn toàn không thấy một chút khinh thị hay mỉa mai nào trong lời của Marheit, đó chỉ là phần tích thuần túy. Ông đã tóm tắt lại tình thế mà họ đang phải đối mặt một cách rõ ràng nhất có thể.

"Ý của ngài là chúng ta cần một lá bài tẩy để có thể đối chọi lại với họ đúng không?"

"Anh có thể hiểu như vậy. Nhưng dù chúng ta có dốc thêm vốn vào thì cũng chỉ là con số lẻ nếu đem so sánh với những gì họ nhận được từ đồng trenni. Vậy nên vấn đề trước mắt không thể giải quyết được bằng tiền. Chúng ta có thể báo cho Giáo hội rằng họ đang bắt cóc bạn của anh, nhưng việc đó sẽ mang lại cho anh rất nhiều phiền toái, và anh thậm chí có thể đưa ra những lời khai bất lợi cho thương hội của chúng tôi."

"Cái đó... hoàn toàn có thể."

Đã đến lúc này thì nói dối cũng không để làm gì, vậy nên Lawrence cũng thẳng thắn thừa nhận luôn.

Chuyện bỏ mặc Holo với anh về cơ bản là không thể, nhưng một khi anh làm vậy thì rõ ràng mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Marheit nhất định biết được điều đó. Nếu như đến bước đó, ông chắc chắn sẽ cố thuyết phục Lawrence lựa chọn cách kia, nhưng kiểu gì cũng sẽ thất bại thôi. Lawrence biết bản thân anh sẽ lựa chọn được chết cùng Holo.

Nhưng tất nhiên anh vẫn hy vọng mình sẽ không phải làm vậy.

Cho nên, lựa chọn duy nhất của anh lúc này là tìm ra một kế hoạch để có thể thoát khỏi tình cảnh bị động này.

"Tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra", Lawrence chêm vào, "là hoàn tất đàm phán cho vụ trenni này và sử dụng lợi ích thu được để làm lá bài tẩy."

Hai mắt Marheit mở lớn khi nghe thấy đề nghị của Lawrence. Ông không hề muốn để tuột mất lợi ích của Thương hội Milone - khoản lợi tức tưởng như trong mơ đó thông qua đồng tiền mất giá kia - cũng giống như Lawrence không muốn mất Holo.

Những cơ hội như vậy không biết phải đợi bao lâu mới tới một lần.

Đó là lý do khiến con át chủ bài mà Lawrence đề nghị rất có sức nặng. Một khi phải tung nó ra, Thương hội Medio sẽ vui lòng thả Holo thay vì chịu mất một khoản tiền lớn.

Tuy nhiên chính vì vậy nên ánh mắt của Marheit mới phủ đầy lo âu. Để vượt đi cơ hội béo bở đó cũng không khác gì việc mất đứa con ruột thịt của mình.

Đối tác thương mại của họ có thể mang tới lợi ích khổng lồ.

Và không ngoài ai khác, đối tác kia chính là Đức vua của Vương quốc Trenni.

"Lợi ích lớn nhất chúng tôi thu được từ phi vụ trenni bạc này là đặc quyền từ đức vua. Theo như nghiên cứu cho thấy thì tình hình tài chính của hoàng gia đang trên đà suy giảm. Nói cách khác, nếu thương vụ này thành công, chúng tôi sẽ thu được cảm tình từ phía hoàng tộc. Bỏ qua nó..."

"Bỏ qua nó vì người bạn đồng hành của tôi thật sự không đáng chút nào", Lawrence nói.

"Ý anh là họ sẽ mua nó lại từ bên chúng ta?" Lawrence gật đầu. Anh đã từng nghe tới những thương vụ quy mô như thế này nhưng chưa từng được tham gia vào, vậy nên không có gì đảm bảo chuyện đó sẽ xảy ra,

nhưng kinh nghiệm nhiều năm buôn bán mách bảo anh rằng đây là chuyện hoàn toàn có thể.

"Nếu như Medio phải lựa chọn giữa việc phá hủy Thương hội Milone hay thu được đặc quyền từ phía đức vua, thì cái thứ hai vẫn hơn, có lẽ chúng ta chỉ cần bắt họ trả một cái giá tương xứng là được."

Đây hoàn toàn chỉ là phỏng đoán của Lawrence, tuy nhiên nghe qua vẫn rất khả thi.

Kiểm lời dựa vào một đồng tiền đang sứt giá bằng cách mạnh tay thu mua hết sức có thể là điều hoàn toàn có thể, với giả định là Vương quốc Trenni, nơi đúc ra những đồng tiền đó, sẵn sàng mua lại tiền của mình.

Họ làm vậy bởi vì một khi thu tiền về tay họ có thể nung chảy nó ra, sau đó đúc thêm nhiều đồng tiền nữa với thành phần bạc ít hơn, kết quả là lượng tiền tệ lưu thông thực tế tăng mạnh. Mười đồng trước đây sẽ trở thành mười ba đồng, tức là lời được những ba đồng.

Đây là cách tốt nhất để ngay lập tức tăng cường ngân sách sẵn có, nhưng nó lại làm tổn hại nghiêm trọng uy tín của một quốc gia, về lâu dài sẽ tạo ra nhiều bất lợi lớn. Một khi Hoàng gia đã dám làm điều này chứng tỏ rằng ngân khố của họ đã lâm vào tình cảnh khủng hoảng tột cùng. Trong một kịch bản xấu hơn, nếu họ không có đủ lượng tiền xu cần thiết thì có làm loãng tiền ra như lúc này cũng sẽ không cung cấp đủ lượng ngân quỹ mà quốc gia cần.

Thương hội Medio đang cố thu thập một lượng lớn đồng trenni bạc cũng là để khai thác cơ hội này. Nếu tình thế cho phép, họ có thể sẽ gom góp tất cả đồng trenni bạc đang lưu hành trên thị trường.

Sau đó họ sẽ tới trước mặt Đức vua và đưa ra kiến nghị kiểu như: "Nếu ngài đồng ý với cái giá chúng tôi đưa ra và ban cho chúng tôi sự chiếu cố thích hợp, chúng tôi sẽ bán lại số tiền này cho ngài." Trừ một số

ngoại lệ, một vị vua được lên làm vua đều chỉ vì ông có vận may hoặc lãnh thổ lớn hơn những quý tộc khác, và ông có được nhiều sự ủng hộ từ tầng lớp dân thường, những người không mấy may nghi ngờ tính hợp pháp của ông ta. Nhưng trở thành quốc vương không có nghĩa là ông sẽ có được quyền kiểm soát tuyệt đối trên toàn bộ lãnh thổ trong vương quốc của mình. Hoàng gia không thể khống chế tài sản thuộc quyền sở hữu của các quý tộc khác.

Chính vì vậy nên tài sản mà hoàng gia nắm giữ thường thường không quá chênh lệch so với nhiều quý tộc khác. Cái khiến họ trở nên khác biệt là họ nắm giữ quyền hành phụ trách đủ loại công việc: quyền sở hữu các hầm mỏ, đúc tiền, thuế quan, quản lý thị trường, vân vân. Mặc dù những quyền hành như vậy không mang lại lợi nhuận ngay lập tức, nhưng nếu biết vận dụng quyền hạn đó thì giống như có mỏ vàng trong tay vậy.

Rất có thể Thương hội Medio muốn nắm lấy một trong những lĩnh vực mà Đức vua vương quốc Trenni đang quản lý. Cụ thể là cái nào thì chưa rõ, nhưng nếu như kế hoạch của họ thành công thì họ sẽ có được một ưu thế vô cùng to lớn cho công việc kinh doanh của mình.

Cái Lawrence mang tới cho Thương hội Milone là một kế hoạch hòng cướp lấy cơ hội này. Họ định thu thập nhiều đồng trenni bạc hơn đối thủ sau đó giao dịch với Đức vua trước.

Dưới góc độ Đức vua, cùng một lúc giao dịch với hai thương hội cạnh tranh vì cùng một đặc quyền là chuyện tương đối phiền toái, chính vì vậy nên nếu ông có muốn giao dịch thì đối tượng giao dịch sẽ chỉ là một thương hội duy nhất.

Nếu Milone có thể hoàn thành các thương lượng trước, bên Thương hội Medio sẽ không thể thu được bất kì đặc ân nào.

Những đặc ân đó đều là có một không hai.

Về phần Thương hội Medio, nếu những đặc quyền đó có thể mua được bằng tiền thì họ sẽ chấp nhận bỏ ra bất kì giá nào. Thương hội Milone cũng không ngoại lệ, nhưng trong tình cảnh bị năm thóp như lúc này, họ buộc phải hài lòng với mức đền bù thỏa đáng.

"Tuy nhiên... nếu họ vẫn quyết định giở bài của mình ra thì không chỉ chi nhánh này bị hủy diệt mà chúng ta sẽ bị thiêu sống trên cọc. Liệu họ có chịu giao dịch với chúng ta không?"

Đây mới là điểm chính yếu. Lawrence rướn người tới trước và thì thầm: "Đức vua chẳng phải sẽ gặp rắc rối khi biết được thương hội mà ngài đang giao dịch sẽ bị thiêu sống như những kẻ dị giáo sao?"

Marheit có vẻ đã giật mình nhận ra. Quyền lực của Giáo hội thậm chí đã vượt ra ngoài biên giới các quốc gia; nó hùng mạnh ngay cả ở những đế quốc vĩ đại chứ chưa nói tới những tiểu vương quốc như Trenni.

Và trên tất cả, Đức vua của Trenni đang gặp phải vấn đề về tài chính. Gặp rắc rối với Giáo hội là điều cuối cùng ông ta muốn gặp phải.

"Nếu chúng ta có thể kí kết hợp đồng với nhà vua thì Thương hội Medio sẽ không thể động tới chúng ta được nữa. Dù họ có cố giao chúng ta cho Giáo hội thì Đức vua cũng sẽ không hài lòng với một thương hội mang tới cho bệ hạ một mớ phiền toái như vậy."

"Tôi hiểu rồi. Tuy nhiên họ vẫn không chịu im lặng đâu. Rất có thể họ sẽ cố lôi chúng ta chết chung."

"Đúng thế."

"Vậy là bên cạnh việc ra giá cho đặc quyền mà chúng ta sẽ đưa ra, chúng ta còn phải đòi lấy người bạn của anh."

"Chính xác."

Marheit gãi cằm, khuôn mặt ánh lên vẻ đầy thán phục. Ông cúi nhìn xuống bàn. Lawrence biết Marheit sắp sửa nói gì. Anh hít sâu một hơi và chuẩn bị tinh thần trước câu trả lời của Marheit. Kế hoạch độc đáo này có thể phá vỡ thế bế tắc và mang lại cho cả Lawrence và Thương hội Milone lợi ích không lồ.

Nhưng nó vẫn tồn tại những khó khăn không nhỏ.

Nếu Lawrence không thể vượt qua được những khó khăn đó, anh sẽ buộc lòng phải từ bỏ Holo hoặc cùng cô chịu cảnh bị Giáo hội thiêu sống.

Tình huống đầu tiên sẽ không xảy ra. Không bao giờ.

Marheit ngược mắt lên.

"Theo lý thuyết thì kế hoạch này nghe khá hợp lý, nhưng tôi tin anh cũng đã nhận ra rằng nó gần như là bất khả thi."

"Ngài muốn nói tới chuyện chúng ta làm thế nào để vượt mặt Thương hội Medio đúng không?"

Marheit đưa tay lên sờ cằm và gật đầu.

Lawrence đã lường trước chuyện này : "Theo như những gì tôi biết thì Thương hội Medio vẫn chưa thu thập được một lượng lớn đồng bạc."

"Và cơ sở cho kết luận đó là...?"

"Cơ sở của nó là họ chưa lập tức giao ngay Holo cho Giáo hội sau khi bắt được cô ấy. Nếu họ đã gom đủ bạc thì họ sẽ trực tiếp tới Giáo hội để hủy diệt chúng ta. Nhưng trái lại, họ lại muốn ngăn cản chúng ta hành động, có lẽ là vì e ngại rằng để Giáo hội đưa vụ này ra xử và cho ra phán quyết sẽ phải tốn kha khá thời gian, và trong thời gian đó chúng ta đã có thể thỏa thuận xong xuôi với Đức vua. Nói cách khác, họ cho là ngài đã thu

thập đủ bạc để bắt đầu các cuộc đàm phán, điều đó chứng tỏ họ không có đủ tự tin vào vị thế hiện tại của mình."

Marheit yên lặng lắng nghe với hai mắt nhắm nghiền. Lawrence hít vào một hơi rồi tiếp tục.

"Còn nữa, tôi không nghĩ Thương hội Medio muốn người khác biết rằng họ đang thu thập trenni bạc. Vụ làm ăn này là một hình thức tận dụng điểm yếu của Nhà vua. Nếu đứng trên quan điểm của một quý tộc giao dịch với Đức vua, chắc chắn họ phải cân nhắc về mối quan hệ giữa hai bên sau này, dù có trắng trợn bao biện rằng mình vô tình đang có trong tay một lượng tiền bạc lớn nên muốn bán chúng đi chẳng nữa... Nhưng việc để những người như Zheren dụ đám thương nhân chúng tôi tham gia phi vụ chứng tỏ đích nhắm của họ là để các lái buôn thu mua hết các đồng bạc, sau đó lựa thời cơ mua vào. Tuy chắc chắn sẽ có người nghi ngờ động cơ của Zheren nhưng chỉ cần có người sẵn sàng mua thì họ cũng sẽ vui vẻ mà bán lại. Tất cả lý luận trên đều chỉ là suy đoán từ phía tôi nhưng tôi không nghĩ rằng mình đã lầm. Giả sử Thương hội Medio lại bắt đầu thu mua đồng trenni với số lượng lớn, mọi thương hội khác trong vùng đều sẽ nhận ra biến động bất thường này của đồng tiền. Khi đó, chúng ta sẽ không còn là vấn đề duy nhất họ phải đương đầu đâu."

Marheit chậm rãi gật đầu: "Nếu vậy thì chuyện này rất có khả năng", hai mắt vẫn đang khép chặt, ông miễn cưỡng lẩm bẩm.

Giả thiết của anh nghe rất khả thi nhưng đó vẫn chỉ là giả thiết. Có lẽ họ chưa đem Holo đi nộp là vì không muốn chọc giận tổng bộ của Thương hội Milone cũng không chừng.

Nhưng dù lí do là gì thì vẫn có một điểm chắc chắn, đó là Medio đang do dự.

Trước sự do dự đó, Lawrence và đối tác của anh không còn lựa chọn nào khác là buộc phải tận dụng nó.

"Được rồi, chúng ta hãy cứ giả sử rằng Medio vẫn chưa sẵn sàng hành động. Căn cứ vào giả định đó, anh có kiến nghị gì cho hành động sắp tới không, anh Lawrence?"

Lawrence nghiêm túc đón nhận câu hỏi của ông, anh không được phép lộ ra bất cứ điểm yếu nào vào lúc này.

Hít sâu một hơi, anh nói rành mạch: "Tôi sẽ tìm Holo và giải cứu cho cô ấy, chúng tôi sẽ bỏ chạy cho tới khi những cuộc thương thảo kết thúc."

Hơi thở của Marheit nghẹn lại: "Đừng đùa chứ."

"Bỏ trốn có lẽ là bất khả thi, nhưng chúng tôi sẽ giúp ông câu kéo thời gian. Hãy dùng nó để thu thập càng nhiều bạc càng tốt và chấm dứt cuộc đàm phán."

"Không thể nào."

"Thế ông định giao Holo ra chẳng? Nếu vậy tôi bắt buộc phải công khai tố giác Thương hội Milone rồi."

Một sự đe dọa trắng trợn!

Trước lời đe dọa cũng như sự phản bội trắng trợn của Lawrence, Marheit há hốc mồm, lắp bắp không ra tiếng. Dù Thương hội Milone có hy sinh Holo thì bản hợp đồng mà họ kí kết với cô và Lawrence vẫn còn đó, đây là một sự thật không thể chối cãi. Một khi bước ra tòa Giáo hội, thương hội có lẽ có bốn mươi phần trăm xác suất được phán vô tội, nhưng kể cả có như vậy thì họ vẫn sẽ phải gánh chịu khoản tiền phạt nặng nề. Và không cần phải nói cũng biết Lawrence chắc chắn sẽ đưa ra lời khai chống lại Milone.

Marheit trông rất khố sở, khố sở đến cùng cực.

Lawrence chớp lấy thời cơ và tiếp tục.

"Với sự giúp sức của Milone, chúng tôi sẽ bỏ trốn được khoảng một, hai ngày gì đó. Dù sao cô ấy cũng là sói. Nếu cô ấy đã chọn sử dụng vũ lực để bỏ trốn thì không ai có thể bắt được cô ta đâu."

Tất nhiên chuyện này có thật hay không thì Lawrence mù tịt, nhưng nghe thì có vẻ hợp lý đấy chứ.

"Ừm... hừm..."

"Lần trước Holo bị bắt vì cô ấy phải làm mỗi nử. Nhưng lần này chúng tôi đã có mục tiêu và chỉ tập trung chạy trốn, vậy thì chuyện sẽ trở nên đơn giản thôi. Cho tôi được hỏi quý thương hội cần bao nhiêu thời gian để thu được đủ lượng tiền để khiến Nhà vua chú ý?"

"... Bao nhiêu thời gian ư?"

Mặc dù Marheit trông có vẻ đã bị sự gan dạ của Lawrence lấn át nhưng tâm trí ông vẫn đang vật lộn với các tình huống có thể xảy ra. Ông nheo mắt lơ đãng trong không trung, rõ ràng đang chìm đắm trong suy tư. Lawrence nghĩ rằng nếu anh có thể giải cứu Holo một cách gọn ghẽ và Thương hội Milone chấp nhận trợ giúp thì anh có thể bỏ trốn được tận hai ngày cũng nên.

Pazzio là một thị trấn cổ xưa với rất nhiều nhà cửa, đường xá và ngõ ngách đan chéo nhau như mạng nhện. Nếu đã muốn trốn thì không thiếu chỗ có thể trốn được.

Giả sử kẻ truy lùng anh chỉ có Thương hội Medio thì Lawrence tin rằng anh có thể ẩn núp kỹ càng.

Marheit mở mắt ra: "Nếu chúng ta cử một người cưỡi ngựa tới Trenni ngay bây giờ thì anh ta sẽ đến nơi vào lúc hoàng hôn, nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi. Cứ giả sử rằng chúng ta có thể bắt đầu đàm phán ngay lập tức thì anh ta sẽ trở lại đây vào rạng sáng ngày hôm sau. Quá trình đàm phán càng dài thì anh ta sẽ phải ở lại đó càng lâu."

"Ngài có thể cử người đi ngay được không? Ngài vẫn chưa kiểm chứng số lượng bạc mình đang nắm giữ đâu nhỉ?"

"Lượng bạc chúng tôi cất trữ được chỉ có giới hạn, vậy nên chúng tôi có thể ước tính sơ bộ số lượng bạc mà chúng tôi thu thập được. Chỉ cần đến ngày giao dịch thực tế chúng ta có thể thu đủ lượng tiền thì mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Dù có đề ra nhiều hơn con số thực tế trong buổi thương thảo, chỉ cần thu đủ số tiền cần có vào ngày kí kết thì họ sẽ không gặp phải vấn đề gì to tát

Lý thuyết nghe có vẻ rất bùi tai nhưng trên thực tế họ cần một thương nhân quyền thế để thực thi một thương vụ mạo hiểm tột cùng như vậy. Thêm vào đó, họ phải cung cấp đủ số vốn mà Đức vua tin rằng bản thân ông không thể nào có được nếu chỉ dựa vào nguồn lực của riêng mình. Lượng tiền có thể huy động hoàn toàn chỉ là một con số ước tính, đem nó đi thực hiện giao dịch quả thật là liều mạng. Tuy nhiên, do Marheit chính là người đề xuất ý tưởng này nên Lawrence cũng vững tâm hơn một chút.

"Vốn dĩ chúng tôi chỉ muốn đàm phán với họ sau khi đã khám phá ra kẻ đứng sau Thương hội Medio là ai, từ đó có thể xác định được lượng vốn của bên họ. Sau đó, chúng ta vừa có thể đón đầu thỏa thuận của chúng, lại còn có thể tự lượng xem cần bao nhiêu là đủ cho thỏa thuận của chúng ta. Nhưng hiện tại chúng ta không có đủ thời gian để suy nghĩ hay tìm kiếm thêm thông tin nữa."

Mặc dù biết rằng chỉ hoài công, Lawrence vẫn vắt óc suy nghĩ tìm kiếm giải pháp và cuối cùng quả nhiên không nghĩ ra được gì ra hồn. Anh thở dài, như muốn thể hiện nỗi bất lực của mình.

Nhưng anh phải tiếp tục nhìn về phía trước. Anh ưỡn thẳng lưng dậy và nhìn Marheit.

"Ngài có thể dàn xếp nhanh với Đức vua được không?"

Các cuộc đàm phán có nhanh hay chậm thì Lawrence vẫn phải bỏ chạy. Anh không có cách gì xoay chuyển được tình thế, tuy nhiên biết được vẫn giúp anh thấy yên tâm hơn.

"Nếu Milone đã muốn thì các cuộc đàm phán đều sẽ rất chóng vánh."

Marheit khẽ hắng giọng rồi tuyên bố gãy gọn.

Nghe thấy vậy, Lawrence không khỏi bật cười chua xót, nhưng những lời Marheit nói rõ ràng nghe rất đáng tin.

Anh vươn tay phải ra: "Tôi nghĩ ông đã biết Holo đang ở đâu, đúng không?", anh hỏi, giọng thản nhiên như thể đang hỏi tình hình thời tiết.

"Chúng tôi là Thương hội Milone."

Lawrence bắt tay Marheit, lòng thầm mừng vì đã lựa chọn đúng thương hội để hợp tác.

"Các nhân viên bị ám sát, các cửa hàng bị phóng hỏa, đây đều là những chuyện thường ngày trong cuộc sống của chúng tôi. Chính vì vậy chúng tôi nắm rõ thị trấn này hơn bất kì ai khác, luôn chuẩn bị đề phòng mọi bất trắc. Kể cả khi có một binh đoàn hiệp sĩ càn quét qua tường thành thì chúng tôi vẫn sẽ sống sót. Tuy nhiên, chúng tôi có một kinh địch."

"Giáo hội?"

"Chính xác. Giáo hội, cũng như chúng tôi, là một tổ chức với hiện diện rộng khắp. Những người tiên phong truyền đạo của họ cũng không khác gì chúng tôi trong phương diện này, năng lực của họ thậm chí còn vượt qua cả chúng tôi. Anh chắc hẳn cũng biết tới điều này rồi."

"Đúng vậy, họ có mặt ở khắp nơi và rất khó nắm bắt."

"Một khi Giáo hội bắt đầu công việc tìm kiếm một cách nghiêm túc thì anh không được chạy lung tung mà không thêm suy nghĩ. Hãy cứ trốn ở yên một chỗ. Tất nhiên chúng tôi hy vọng có thể kết thúc giao dịch của mình vào lúc đó. Mật mã sẽ là 'Pireon, numai.'"

"Hai đồng tiền vàng lớn đúng không?"

"Chúng là điềm lành đấy. Tôi chúc anh thành công."

"Tôi hiểu rồi. Ngài sẽ không phải thất vọng đâu."

Lawrence bắt tay Marheit một lần nữa rồi trèo lên xe kéo. Chiếc xe kéo này trông rất tầm thường, là loại đi đâu cũng thấy, nhưng nó có một chiếc mái lợp khiến cho người khác không thể nhìn ra được ai đang ngồi bên trong. Cái này thực ra không phải là để giúp Holo bỏ trốn mà để giúp đưa Lawrence tới chỗ Holo thì đúng hơn. Trên thực tế, mục đích của chiếc xe phần lớn là để che giấu vị trí của Lawrence chứ không phải là đưa đón anh đi lại.

Các nhân viên của Thương hội Milone hôm đó đã nghe ngóng được vụ lùm xùm và sau đó tự theo đuôi lũ côn đồ dù không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra. Khi biết được nơi Holo bị nhốt, họ liền tính ngay tới việc Thương hội Medio cũng đang cử người theo dõi hành tung của họ. Cẩn thận không bao giờ là thừa.

Thương nhân là những kẻ chỉ mới trông thấy nhau thì đã cố lừa lọc nhau rồi và khi họ không nhìn nhau thì ý định lừa lọc kia chỉ có hơn chứ

không có kém.

Cùng với một nhân viên khác của Milone song hành kể bên, Lawrence tháo tấm gỗ lót thùng hàng ra và cúi xuống nhìn những viên đá cuội bên đường chậm rãi trôi qua.

"Ngay khi xuống xe, tôi phải men theo bức tường bên phải và thẳng tiến đúng không?"

Nơi anh muốn tới chính là điểm cuối cùng của đường hầm. Nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi thì khi anh đến nơi, cửa hầm sẽ mở ra. Nếu anh nghe thấy từ 'racche' thì hãy đứng đợi người hộ tống tới. Còn nếu anh nghe thấy 'peroso' thì hãy ngay lập tức cùng Holo bỏ trốn theo lộ trình đã định sẵn."

"Một cái là trường hợp tốt, một cái là trường hợp xấu, đúng không?" Lawrence nói.

"Dễ hiểu phải không?"

Lawrence ảo não cười và gật đầu xác nhận. Có vẻ như Thương hội Milone rất thích mấy thứ mật khẩu như thế này.

"Chúng ta chuẩn bị tới nơi rồi."

Ngay sau khi tay nhân viên Milone dứt lời, ở trên ghế lái, tay phu xe gõ vào tường. Đây là hiệu lệnh báo dừng.

Khi xe phanh kít lại, con ngựa hí dài một tiếng và tay mã phu bắt đầu giận dữ quát tháo với ai đó. Lawrence nhảy xuống qua cái lỗ xuất hiện khi anh tháo rời những tấm gỗ lót đáy thùng hàng, sau đó dùng chân gạt một tảng đá ra. Bên dưới tảng đá là một cái hố đen ngòm. Lawrence ngay lập tức nhảy xuống đó, hai chân đáp xuống làm nước bắn tung tóe. Sau khi xác nhận người trên xe đã tiếp đất an toàn, những người ở bên trên đẩy hòn đá

về lại vị trí cũ, khiến hành lang lại chìm trong một màu tối như mực. Vài giây sau, cỗ xe ngựa tiếp tục lăn bánh, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Ngạc nhiên thật, không ngờ họ chuẩn bị kỹ lưỡng đến vậy", Lawrence kinh ngạc nói, cùng lúc đó chống tay lên vách tường bên phải và từ từ đi về phía trước. Đường hầm này trước đây được dùng để dẫn nước, nhưng về sau các đường ống nước đã được nối tới khu chợ nên nơi này không còn được sử dụng nữa. Đó là những gì Lawrence được biết, nhưng Thương hội Milone thì nắm rõ tường tận hệ thống này, sau đó còn bí mật đào thêm các nhánh khác từ đường hầm này để thông sang rất nhiều tòa nhà khác nữa.

Giáo hội cũng là bậc thầy trong khoản lén lút này. Người ta đồn rằng họ hay lấy chuyện đào mộ ra làm cái cớ để xây dựng các đường hầm bí mật dưới lòng đất hòng theo dõi những kẻ dị giáo và những người trốn thuế, phí. Giáo hội là một tổ chức vô cùng quyền uy, điều đó đồng nghĩa với việc nó có rất nhiều kẻ thù. Chính vì vậy nên những lối thoát hiểm luôn luôn cần thiết.

Những thành phố lớn, nơi tập hợp những chi nhánh chính của những thương hội như Milone hay Giáo hội đều có những đường hầm chằng chịt trông chẳng khác những hầm mộ nơi ma quỷ trú ngụ là bao. Không khác gì kiếm sống trên mạng nhện, một lái buôn đã từng nói như vậy với Lawrence.

Lawrence giờ đã hiểu được sự thật ghê rợn trong câu nói đó.

Căn hầm tối thui và ẩm ướt, tuy nhiên vẫn khá hơn một số ngõ hẻm anh từng đi qua, chứng tỏ nó được bảo trì rất cẩn thận.

Qua việc này Lawrence lại càng chắc chắn: Thương hội Milone thật sự rất hùng mạnh.

"A, đây rồi."

Khi Lawrence nghe thấy tiếng bước chân bì bõm của mình vọng lại, anh nhận ra mình đã tới điểm cuối cùng. Anh vươn tay ra và chạm ngay vào bức tường. Các thương nhân lưu động đều đã quen với việc bị chó hoang tấn công trên những con đường đồi núi không có bóng trăng. Lawrence tin tưởng rằng dù có gặp phải tình huống xấu nhất và phải chạy trong đường hầm này thì anh vẫn có thể tìm thấy được bức tường.

Vị trí ở phía trên bên trái là kho hàng của một đại lý có liên hệ với Thương hội Medio. Đây là nơi Holo bị giam giữ. Ngay bên trên đầu Lawrence lúc này là cứ điểm hành động tạm thời do Thương hội Milone mượn phòng những trường hợp khẩn cấp và hình như bọn họ đang tự ý đào một đường hầm nối sang tòa nhà bên cạnh trong bí mật. Mức độ kì công chuẩn bị đúng là khiến người ta rùng mình, nhưng rất có thể nơi này được xây dựng để củng cố cho việc buôn bán của chi nhánh trên vùng đất xa lạ này, Lawrence thầm tự nhủ. Trong lúc anh nghĩ vậy, từ đâu đó xa xăm văng vẳng tiếng chuông kêu. Đây là tín hiệu báo khu chợ đã mở cửa và cũng là tín hiệu triển khai kế hoạch, vậy nên chắc chắn trên đầu anh lúc này mọi chuyện đã bắt đầu hỗn loạn. Nếu không thể giải cứu Holo trong thời gian từ giờ tới lúc tiếng chuông vang lên lần nữa, báo hiệu khu chợ bắt đầu hoạt động thì họ sẽ gặp rắc rối lớn - thương nhân của đại lý sẽ quay lại kho hàng của mình.

Có thể anh ta được bên Medio bảo hộ, tuy nhiên dù có giữ hay không giữ con tin thì anh ta vẫn phải làm việc thôi. Kinh doanh là làm việc không ngừng nghỉ mà.

Vấn đề ở đây là số lượng người canh gác chỗ Holo. Nếu đối thủ của họ dùng quá nhiều người thì Thương hội Milone sẽ phát hiện ra, nhưng nếu dùng quá ít thì lại không đủ cẩn mật. Lawrence cầu mong rằng họ đặt ưu tiên giữ bí mật địa điểm chốt Holo lên hàng đầu khi bố trí người.

Càng nhiều người ở đó thì cuộc ẩu đả sẽ càng ác liệt. Không đời nào đám canh gác chỉ mang mỗi dây trói và bịt mắt. Kiểu gì cũng phải có đôi ba

cây gậy gộc và vài ngọn dao găm.

Khi đó tình huống vốn đã hiểm nghèo sẽ lại càng phức tạp hơn và Lawrence tuyệt đối muốn tránh chuyện này.

Lawrence tự hỏi bao nhiêu lâu đã trôi qua trong lúc anh đứng suy nghĩ thế này. Ban đầu anh vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng đến giờ thì hai chân đã run rẩy tới độ nước dưới chân có thể bắn tung tóe rồi. Anh bồn chồn không yên, cố gắng thả lỏng đôi chân run lẩy bẩy nhưng cuối cùng vẫn chỉ hoài công.

Hết cách, anh thử vài động tác đuổi người nhưng nó chỉ tổ khiến anh thêm lo lắng và tim đập mãnh liệt hơn.

Anh ngước mắt lên, thầm cầu nguyện cánh cửa hầm bên trên sẽ sớm mở ra.

Bất thành linh một nỗi sợ trào lên trong lòng khiến anh đờ cả người ra.

Phải chăng anh đã tới nhầm chỗ?

"C-chắc là không đâu", anh tự đáp, nhủ thầm rằng đây là địa điểm chính xác.

Ngay lúc đó, trên đầu anh phát ra tiếng nói.

"Racche", người trên đó nói, theo sau là tiếng lạch cạch khi tấm gỗ che miệng hầm bị cạy ra.

"Racche", người trên đó lặp lại. Nghe thấy vậy Lawrence hô, "Numai!" "Pireon", lời đáp từ bên trên vọng xuống, kèm theo đó là những tia sáng chói lóa khi nắp hầm bị đẩy sang.

"Holo!" Lawrence bất ngờ thốt lên khi anh thấy khuôn mặt Holo ló ra trên nắp hầm.

Tuy nhiên, Holo trông có vẻ không nghe thấy tiếng của Lawrence, ngẩng mặt lên và nói gì đó với người bên cạnh, sau đó lại cúi xuống nhìn Lawrence:

"Làm sao tôi xuống dưới đó được nếu anh cứ đứng chặn đường như thế?"

Trông Holo không có gì khác với thường ngày, tuy nhiên khi nghe cô nói Lawrence mới nhận ra mình muốn được nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc và giọng nói trong trẻo tươi vui của cô đến nhường nào.

Nghe lời Holo, anh bước sang một bên và chờ cô nhảy xuống - tuy nhiên ngập tràn trong tim anh lúc này lại không phải là sự thỏa mãn khi được thấy khuôn mặt cô mà lại là nỗi thất vọng khi không được nghe thấy sự mừng rỡ hân hoan trong lời cô nói.

Tất nhiên Lawrence biết đây chỉ là ao ước của riêng anh và không nói gì, tuy nhiên khi Holo tụt xuống và ngước mắt lên trên để đón lấy túi đồ, chẳng thềm để ý gì tới anh, sự khó chịu trong tim anh lại càng thêm nhức nhối.

"Anh còn ở đó mơ mộng gì đó? Đây, của anh nè. Cầm lấy và đi thôi."

"Cái..."

Lawrence ôm lấy chiếc bọc bị cô đẩy vào người và tiến sâu vào phía trong đường hầm như thể bị ai đó đẩy đi. Bên trong túi phát ra tiếng leng keng leng keng - chứng tỏ họ đã trộm được vài món đồ đáng giá để ngụy trang cho giống một vụ ăn trộm. Một lúc sau, một người nữa lại nhảy xuống bên dưới, rồi nấp hầm đóng lại, nhấn chìm cả đường hầm trong bóng tối đen kịt. Đó là tín hiệu di chuyển. Lawrence không nói năng gì với Holo, cứ thế bắt đầu rảo bước.

Họ sẽ rẽ phải tại cuối hành lang phía trước, rồi lần theo bức tường phía bên trái cho tới khi đến điểm cuối cùng. Sau đó họ sẽ chui ra khỏi hầm, nhảy lên một chiếc xe ngựa đang chờ rồi để nó chở tới một đường hầm khác.

Sau một hồi lằng lạng bước đi, bọn họ cuối cùng cũng tới được điểm cuối.

Lawrence trèo lên chiếc thang đã chuẩn bị sẵn và gõ vào trần ba lần như đã được dặn.

Nếu người hộ tống không thể tới được điểm hẹn, họ phải chọn đi một đường khác - nhưng ngay khi suy nghĩ đó nảy ra trong đầu Lawrence, một chiếc lỗ trên nắp hầm liền được mở ra và ngay trên đó là chiếc xe ngựa.

Sau khi xác nhận thân phận của hai bên bằng cách trao đổi mật hiệu "Pireon" và "Numai", Lawrence trèo lên xe ngựa.

"Có vẻ như anh đã thành công nhỉ." nhân viên của Milone vừa kéo Holo lên vừa nói. Không có gì bất ngờ, khi thấy đôi tai sói của cô, anh ta giật nảy mình một cái. "Kinh doanh quả luôn đầy rẫy những chuyện kì lạ", anh ta đẩy hòn đá tảng về lại chỗ cũ và mỉm cười.

"Đi cùng chúng tôi còn một người nữa", Lawrence nói.

"Anh ta sẽ thu thang lại và trốn đi chỗ khác," người kia nói. "Sau khi giao hết thông tin về lũ nhãi ranh Medio kia cho những người bạn của chúng tôi, anh ta sẽ rời khỏi thị trấn này."

Năng suất làm việc đáng sợ của họ có được là do những kế hoạch và phản kế hoạch đầy tinh vi mà họ soạn ra và thực thi mỗi ngày. Ngay khi nhân viên lấp tấm gỗ trên xe ngựa lại, anh ta vội vàng nói "Chúc hai người may mắn", sau đó nhận lấy túi đồ của Lawrence và Holo rồi trốn ra khỏi xe.

Sau khi nhận được tín hiệu của anh ta, người lái xe bắt đầu thúc ngựa kéo xe đi. Đến lúc này mọi việc vẫn diễn ra đúng theo kế hoạch.

Mọi thứ đều hoàn hảo, ngoại trừ thái độ của Holo.

"Thật mừng khi cô vẫn ổn", đây là tất cả những gì Lawrence có thể nặn ra được. Anh chẳng biết nói gì khác với Holo, người ngồi đối diện với anh và đang tháo tấm khăn quấn quanh cổ ra.

Cô chỉ đáp lại sau khi đã sửa sang phần cổ của chiếc mũ trùm đầu tạm thời: "May là tôi vẫn ổn, đúng không?"

Lawrence đang định nói "ừ", nhưng lời vừa tới cổ họng thì chui tọt lại. Holo đang lườm anh với ánh mắt như thể cô muốn gặm rớt đầu anh xuống.

Có lẽ cô không được khỏe cho lắm.

"Nói tên của tôi xem nào!"

Nếu cô đã có thể hét lên như vậy chứng tỏ tình trạng của cô vẫn chưa đến mức khiến Lawrence sợ. Tuy nhiên sự kích động dữ dội khiến cô trông to lớn gấp hai lần bình thường, làm anh đâm ra chùn bước.

"Ừm... Holo?"

"Hiền giả sói Holo!"

Cô nói mà nghe như thể cô đang gằm gừ đe dọa, nhưng Lawrence thật sự không hiểu tại sao cô lại nổi giận. Nếu cô muốn anh xin lỗi, anh sẵn sàng xin lỗi mấy trăm lần. Dù sao cô cũng đã lấy thân làm chim mồi để cứu anh mà.

Hay là đã có chuyện gì xảy ra mà cô không thể nói?

"Tôi có thể nhớ như in từng người đã khiến tôi hổ thẹn trong suốt cuộc đời mình. Và giờ tôi buộc phải thêm một cái tên vào trong danh sách đó. Là anh!"

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với cô. Tuy nhiên cơn giận dữ của cô lúc này trông không giống thái độ của những cô gái trong làng khi bị đám côn đồ hay trộm cướp bắt đi mà anh từng thấy. Lúc này nếu anh có đại dột nói gì không tốt thì sẽ chẳng khác gì thêm dầu vào lửa.

Thế là bầu không khí trầm mặc lại tiếp tục kéo dài và có vẻ như chính bản thân cô cũng bắt đầu thấy khó chịu trước sự im lặng này, nên cô đã đứng dậy khỏi ghế và sáp lại gần Lawrence.

Hai nắm tay cô siết chặt lại, trắng nhợt và run rẩy.

Lawrence không còn lỗ nào để trốn nữa. Holo nay đã đứng ngay trước mặt anh.

Lúc này đầu cô và đầu của anh đang cao ngang bằng nhau, khiến cho ánh mắt của cô tăng vẻ sắc sảo lên gấp bội phần. Cô thả nắm tay của mình ra rồi tóm chặt lấy áo sơ mi của Lawrence. Nhìn ngoại hình cô thế nào thì sức lực của cô cũng y như thế ấy - Lawrence chưa từng ngờ rằng nắm tay của cô lại có thể yếu ớt tới vậy.

Và lại một lần nữa anh ý thức được hai hàng lông mi của cô dài đến nhường nào.

"Anh đã hứa với tôi, đúng không - anh đã hứa anh sẽ tới đón tôi."

Lawrence gật đầu.

"Và tôi... tôi thật sự đã tin rằng anh sẽ tới... gừ rừ... nghĩ đến thôi là đã muốn điên tiết lên rồi!"

Ngay lúc đó, như một người vừa thức tỉnh từ cơn mộng mị, Lawrence bất chợt hiểu ra.

"Anh là một thằng đàn ông đúng không? Đáng ra anh phải lao tới trước mặt kẻ thù, chiến đấu bằng nanh nhọn và vuốt sắc chứ! Vậy mà cuối cùng anh lại thu lu ở bên dưới cái hố dưới lòng đất - anh khiến tôi phải mất mặt..."

"Nhưng cô không bị thương ở đâu cả đúng không?" Lawrence ngắt lời, khiến Holo khịt mũi dè bủ.

Cô ngần ngừ giây lát sau đó gật đầu, cứ như bị ép uống một thứ cực kì khó uống vậy.

Lúc đó Holo chắc hẳn đã bị bịt mắt. Có thể cô đã lầm tưởng anh chàng thuộc Thương hội Milone tới cứu cô là Lawrence để rồi lỡ miệng nói ra những lời vốn chỉ dành cho mình anh. Hẳn là vì thế nên cô mới thấy hổ thẹn một cách vớ vẩn như vậy và đổ hết tội lên đầu anh.

Sau khi nhận ra điều đó, tâm trạng Lawrence phấn chấn trở lại. Anh biết rằng nếu lúc đó anh là người tới giải cứu cho cô thì cô sẽ lộ ra vẻ mặt mà anh nóng lòng muốn thấy.

Chậm rãi vòng tay qua người Holo, lúc này vẫn đang nắm lấy áo anh, Lawrence kéo cô lại gần. Holo có hơi cau có mà kháng cự một chút, nhưng sau đó cũng bắt đầu mềm lòng. Đôi tai giận dữ dựng đứng lên thấy rõ bên dưới chiếc mũ trùm đầu nay đã iu xìu sụp xuống. Sự bực dọc ban đầu đã thay bằng vẻ giận dỗi yếu ớt.

Cho dù có chu du khắp thiên hạ, cho dù có tích góp được bao nhiêu tài sản đi chăng nữa cũng không thể đối được thứ đang ở bên cạnh anh ngay tại đây.

"Cô không sao là tốt rồi", anh nói.

Đôi mắt ban nãy vẫn còn đang long lên đầy phần nộ giờ đã chực chờ khép lại. Holo khẽ gật đầu, tuy vậy, hai bờ môi vẫn hơi dẫu lên.

"Chỉ cần anh còn giữ năm lúa mì đó bên mình thì tôi sẽ không chết được." Ở trong vòng tay Lawrence, Holo chỉ vào chiếc túi áo trước ngực anh. "Với một cô gái, có những thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết."

Lawrence nắm lấy tay Holo, cô cũng nhích sát lại gần anh, tựa cằm lên vai anh. Anh cảm nhận rõ sức nặng của cô đè lên người mình, nặng hơn cả một bao tải chứa đầy thóc lúa.

"Hứ. Nét duyên dáng của tôi có thể khiến cả những chàng trai nhân loại cũng phải xiêu lòng. Tuy nhiên chưa có ai xứng đáng trở thành bạn đời của tôi đâu", Holo tinh quái nói.

Một lúc sau cô mới rời khỏi người Lawrence, nở nụ cười toe toét thường nhật. "Nếu họ dám động vào tôi, tôi sẽ thiện chí nhắc nhở họ rằng họ có thể sẽ mất một cánh tay hay một cái chân, hoặc tệ hơn không chừng - đảm bảo họ sẽ tái nhợt ra cho mà coi! Hi hi hi." cô khúc khích cười, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc lẹm dưới bờ môi hồng. Đúng thật, chắc chắn ai cũng sẽ hoảng loạn chùn chân trước cảnh này.

"Nhưng có một ngoại lệ", cô bỗng dừng thu lại vẻ tươi cười. Đây là một mối giận mới, một cơn giận dữ lặng thẳm, Lawrence nghĩ bụng.

"Anh biết trong những người bắt tôi có ai không?"

Vẻ mặt của cô ấy lúc này thậm chí có thể dùng từ "căm phẫn" để hình dung. Hai chiếc răng nanh lộ ra trong cơn thịnh nộ, khiến Lawrence vô thức thả tay.

"Là ai?", anh hỏi.

Là ai có thể khiến Holo điên tiết tới vậy? Có lẽ là một người quen của cô trong quá khứ chẳng?

Holo nheo mắt khi thấy Lawrence trầm tư. Cô nói.

"Là Yarei. Anh vẫn còn nhớ hẳn ta đúng không?"

"Không..."

... Thảo nào, anh đang định nói vậy, nhưng Lawrence rốt cuộc vẫn không nói ra hết, bởi trong đầu anh bỗng dưng nảy ra một suy nghĩ khác.

"Đúng rồi! Kẻ đứng sau Thương hội Medio là Bá tước Ehrendott!"

Holo vốn đã sẵn sàng trút hết bực dọc lên người Lawrence, nhưng lúc này hai mắt cô lại mở lớn khi nghe anh thốt ra những lời đó.

"Với tư cách một người có những cánh đồng lúa mì khổng lồ, ông ta có thể yêu cầu người ta trả tiền bằng bất cứ loại tiền xu nào ông muốn! Và nếu ông ta có thể nhận được một vài chức vụ và quyền hạn có lợi cho lúa mì của mình thì đây sẽ trở thành một món của trời cho với Thương hội Medio, với bá tước và thậm chí với cả dân làng! Quả nhiên là vậy! Và nó cũng giải thích tại sao lại có người biết được cô là một con sói!"

Holo đờ đẫn nhìn Lawrence, nhưng lúc này anh đâu có để ý đến cô, anh nhảy bổ ra ngoài cửa sổ và đối mặt với một trong những người lái xe. Anh mở ô cửa sổ nhỏ ra và sau đó một trong số họ nghiêng người về phía anh lắng nghe.

"Anh có nghe thấy những gì tôi vừa nói không?"

"Tôi quả có nghe thấy."

"Người chống lưng cho Thương hội Medio là Bá tước Ehrendott. Bá tước và những thương nhân trao đổi lấy lúa mì của ông ta là lý do dẫn tới

việc thu gom đồng bạc này. Xin hãy báo lại với ngài Marheit."

"Tôi sẽ báo ngay đây", nói xong, anh ta đột nhiên nhảy xuống khỏi xe ngựa và bắt đầu chạy.

Lawrence nghĩ những chiếc xe ngựa chở theo những đàm phán viên tiến tới Trenni chắc giờ đã đi rồi, nhưng nếu buổi đàm phán được kéo dài thì họ có thể đề xuất thêm được một số điều kiện. Biết được nguồn gốc lượng bạc mà Thương hội Medio nắm giữ nghĩa là một thương hội danh tiếng và giàu nguồn lực như Milone có thể chớp lấy giao dịch ngay dưới mũi họ.

Nếu anh có thể đoán ra điều này sớm hơn thì có lẽ Holo đã không bị bắt và toàn bộ những giao dịch này đã có thể diễn ra trôi chảy hơn biết bao nhiêu.

Nghĩ đến việc này lại khiến Lawrence buồn bực, nhưng lúc này anh đã chẳng thể làm gì khác. Ít nhất thì họ đã khám phá ra sự thật khi còn có thể.

"... Tôi vẫn chưa theo kịp lời anh nói."

Trở về chỗ ngồi, Lawrence khoanh tay và để những suy tính, giả thiết trôi nổi trong đầu, nhưng sau đó anh nghe thấy tiếng Holo phàn nàn. Và đến lúc này anh mới nhớ ra khi nãy mình đã ngắt lời cô.

"Giải thích chuyện này có lẽ phải mất chút thời gian. Nói đơn giản thì thông tin cô mang lại là chìa khóa then chốt giúp chúng ta khám phá ra mọi chuyện."

"Hử?!"

Lawrence biết bản thân Holo sẽ không mất nhiều thời gian để hình dung được chuyện gì đang diễn ra, nhưng có vẻ cô cũng không buồn để tâm là mấy.

Holo chỉ gạt đầu, ra điếu không hứng thú lắm, sau đó nhắm mắt lại.

Có vẻ như cô khá bức dọc khi chủ đề câu chuyện đột nhiên quay ngoắt sang hướng khác như vậy.

Lawrence thầm tự trách mình khi bỗng dưng nảy ra suy nghĩ: về hờn dỗi của cô lúc này mới đáng yêu làm sao.

Rất có khả năng đây là cái bẫy cô đào để đợi anh sụp hố, để cho anh thấy việc anh ngắt lời khiến cô khó chịu đến mức nào.

"Xin lỗi nhé, khi nãy lỡ ngắt lời cô", Lawrence thành thật xin lỗi.

Cô hé một mắt ra để nhìn anh, sau đó gạt lời xin lỗi sang bên bằng cách nhỏ giọng nói "Không có gì".

Không hề tỏ ra ngại ngùng, Lawrence tiếp tục nói. Holo lúc này vừa có nét hờn dỗi trẻ con lại vừa có nét ranh ma tinh quái không lẫn đi đâu được.

"Yarei đáng lí ra vẫn đang bị nhốt ở trong nhà kho chờ lễ hội mùa qua đi. Nếu anh ta đang ở trong thị trấn chứng tỏ anh ta có dính líu tới vụ việc này. Anh ta có quen biết với những thương nhân tới làng thu mua lúa, cả trưởng thôn cũng tin tưởng phân phó việc giao dịch cho anh ta. Còn nữa, ngay sau khi lễ hội kết thúc, lượng lúa mì được đem bán sẽ là lớn nhất," Lawrence nói.

Holo có vẻ như đang nghiên ngẫm những lời anh nói, hai mắt cô nhắm nghiền đầy vẻ suy tư. Một lúc lâu sau, đôi mắt ấy đồng loạt mở lớn, tâm trạng của cô cũng từ đó sáng sủa hơn hẳn.

"Anh ta chắc chắn đã nghe thấy tên tôi từ chỗ cậu nhóc Zheren kia. Trang phục mà tên Yarei đó mặc rõ ràng quá xa xỉ với một người sống ở trong làng, đã thế hẳn ta còn thường xuyên ra về tự cao nữa."

"Hắn là anh ta có mối liên hệ rất sâu với phía Thương hội Medio. Cô có nói chuyện với anh ta không?"

"Một chút", Holo nói. Cô trút hết chút giận dữ cuối cùng trong lòng mình bằng một tiếng thở dài. Có lẽ chính việc nhớ lại cuộc trò chuyện với Yarei đã khiến cô tức giận như vậy.

Lawrence tự hỏi không biết mình nên nói gì. Holo tức giận với những người trong làng, đây là sự thật, tuy nhiên sau cùng cô đã quyết định bỏ đi. Anh nghĩ đến đây mỗi ác cảm của cô hẳn đã phải kết thúc.

Khi Lawrence đắm mình trong những suy nghĩ như vậy, Holo nói:

"Tôi không nhớ nổi mình đã sống ở nơi đó bao nhiêu năm rồi. Có lẽ nhiều như số lông trên đuôi tôi không chừng."

Chiếc đuôi của Holo vung vẩy sột soạt bên dưới lớp áo choàng.

"Tôi là Hiền giả sói Holo. Để có thể có được mùa màng bội thu nhất thì tôi buộc phải cho đất đai nghỉ dưỡng một vài năm, vậy nên vẫn có những mùa mà cánh đồng thất thu còm cõi. Tuy nhiên, sau một quãng thời gian dài, những thửa ruộng được tôi trợ sức hẳn phải trù phú màu mỡ hơn bất kì nơi nào khác."

Đây đã là lần thứ hai cô giải thích chuyện này, tuy nhiên Lawrence vẫn gật đầu để ra hiệu cho cô nói tiếp.

"Dân làng ở đó coi tôi là vị thần mùa vụ, tuy nhiên không phải là do họ kính trọng tôi. Khát vọng của họ là muốn kiểm soát tôi, đại khái vậy. Sau cùng người gặt đi bó lúa cuối cũng bị mọi người đuổi bắt, không phải sao? Sau cùng anh ta cũng bị trói lại bằng dây thừng, không phải sao?"

"Tôi nghe nói họ nhốt người gặt bó lúa cuối ở trong nhà kho trong vòng một tuần cùng với thức ăn và tất cả những nông cụ họ sẽ dùng cho

năm tiếp theo."

"Thịt lợn và thịt vịt của họ công nhận là rất ngon."

Thật là một câu trả lời thú vị. Và những truyện dân gian - truyện kể về những người bị nhốt trong nhà kho suốt một tuần không có một chút kí ức nào về việc mình đã ăn những món đồ đã biến mất - có vẻ như đều là sự thật. Thật thú vị làm sao, thủ phạm lại chính là người đang ngồi trước mặt anh đây.

Nỗi sợ hãi mơ hồ đi theo những câu chuyện cổ tích kia giờ đã thành hình thành dạng: Cảnh tượng Holo dưới lốt sót, miệng nhai ngấu nghiến những miếng thịt vịt và thịt lợn.

"Tuy nhiên", Holo bắt đầu nghiêm mặt và nói với giọng đầy phẫn nộ. Thấy vậy, Lawrence liền ngồi thẳng người lên.

"Anh có đoán được Yarei đã nói gì với tôi không?" Trong giây lát, Holo cắn môi, nhe răng không thể nói thành lời. Cô dụi mắt và tiếp tục: "Anh ta nói anh ta nghe được tên tôi từ chỗ Zheren và bắt đầu hoài nghi. Tôi... mặc dù đúng là thảm hại nhưng tôi vẫn rất vui khi nghe anh ta nói vậy..."

Đầu Holo gục xuống, nước mắt giàn giụa chảy ra từ khóe mi. "Rồi anh ta bảo rằng những ngày tháng mà họ phải nhọc lòng lo nghĩ tới tâm trạng của tôi đã qua rồi. Rằng họ không còn phải sợ tính khí thất thường của tôi nữa. Rằng Giáo hội đã bắt đầu truy đuổi tôi, vậy nên họ chỉ cần giao tôi ra là có thể tạm biệt quá khứ, hướng đến một tương lai tốt đẹp hơn!"

Lawrence có nghe kể về chuyện Bá tước Ehrendott đã làm việc với những nhà khoa học tự nhiên và nhờ đó tìm ra những phương thức canh tác nông nghiệp hiện đại để tăng cường năng suất lao động.

Ngay cả những người cầu nguyện thành kính nhất cũng mong chờ việc cầu nguyện của họ có kết quả, nếu không thần linh của họ sẽ bị vứt bỏ, để rồi con người ta sẽ càng lúc càng tin tưởng vào nỗ lực của chính bản thân mình hơn. Nếu như những phương pháp canh tác mới có thể mang lại sự phồn vinh trong khi những tín đồ cầu nguyện không thể làm được thì chẳng có gì ngạc nhiên khi người ta sẽ dần dần tin rằng những vị thần thánh họ từng thờ phụng đều là những kẻ tính khí thất thường và không đáng tin cậy.

Bản thân Lawrence cũng đã vài lần đổ lỗi cho một số vị thần bí hiểm nào đó vì sự thăng trầm trong việc kinh doanh của mình.

Nhưng cô gái trước mặt anh đây thì không.

Cô đã nói lý do cô còn ở lại làng là vì cô đã quen với người dân nơi đây, vì một người bạn của cô từ thuở xa xưa đã nhờ cô phù hộ cho mùa màng của họ. Cô đã luôn cố gắng hết mình để giúp những cánh đồng được trù phú. Tuy nhiên, sau ngần ấy thế kỉ trông coi, bảo hộ nơi đây, người ta lại bắt đầu chối bỏ sự tồn tại của cô, và giờ họ còn nói rằng họ muốn cô biến mất. Liệu cô sẽ đau xót tới nhường nào?

Nước mắt rơi lã chã từ đôi mắt long lanh của Holo. Khuôn mặt cô lúc này dung hòa cả sự đau lòng và tuyệt vọng.

Holo từng nói rằng cô ghét sự cô độc. Và có lẽ một vị thần bắt người ta thờ phụng mình cũng vì đây là cách duy nhất để thoát khỏi nỗi cô đơn thôi.

Nếu trước đó, tình cảnh của Holo đã khiến anh hết sức kinh ngạc thì cũng không có gì lạ khi lúc này, anh chỉ muốn lau khô những giọt nước mắt của cô đi.

"Thật ra chuyện đó cũng không quan trọng lắm. Tôi muốn trở về phương Bắc, vậy nên kiểu gì thì kiểu tôi vẫn phải bỏ đi thôi. Nếu họ đã không còn chút tình cảm nào với tôi thì tôi càng đỡ vất vả và có thể

kháng khái ra đi. Cuộc chia tay cũng sẽ vì thế mà đỡ rối rắm. Tuy nhiên... tuy nhiên tôi không thể để mặc như vậy mà đi được."

Có vẻ như cô đã ngừng khóc, dù Lawrence vẫn nghe thấy tiếng sụt sịt khi anh nhẹ nhàng xoa đầu cô. Anh nhếch môi cười tươi nhất có thể và nói.

"Tôi... không, chúng ta là những thương nhân. Chỉ cần kiếm được tiền, chúng ta sẽ hò reo trong chiến thắng. Chúng ta cười sảng khoái khi tiền tới tay, khóc rấm rức khi vỡ nợ. Và chúng ta sẽ cười." Anh nói.

Holo ngược mắt nhìn lên trong giây lát, rồi lại cúi đầu xuống, để cho từng giọt nước mắt thi nhau rơi. Cô gật đầu, rồi ngẩng mặt lên. Lawrence lại đưa tay ra lau nước mắt cho cô. Hít một hơi thật sâu, Holo chùi mạnh vài giọt lệ còn sót lại trên khóe mắt.

Khi đó, đôi lông mi dài và ẩm ướt của cô bừng sáng long lanh.

Holo thở dài: "... Tôi thấy khá hơn rồi."

Cô lấy tay chùi nốt những giọt lệ cuối cùng còn vương lại và dường như vẫn còn ngượng ngùng sau những cảm xúc dâng trào ban nãy, cô dấm nhẹ vào ngực Lawrence bằng năm tay tí hon của mình.

"Đã mấy thế kỉ rồi tôi mới được nói chuyện với người khác một cách đường hoàng. Thế giới nội tâm của tôi thật sự quá mỏng manh yếu ớt. Tôi đã khóc hai lần trước mặt anh, tuy nhiên nhớ này, kể cả không có anh ở đây thì tôi vẫn khóc. Anh hiểu ý tôi chứ?"

Lawrence giơ cả hai tay lên và nhún vai. "Ý cô là muốn tôi đừng có hiểu nhầm chứ gì."

"Ừmmm."

Holo thích thú cọ năm tay của mình lên ngực Lawrence.

Vừa rồi cô thật sự đáng yêu quá đỗi, đáng yêu đến mức anh không thể không trêu cô một chút.

"Thực ra tôi mang cô bên mình chủ yếu là để giúp tôi kiếm tiền thôi. Cho tới khi Thương hội Milone kết thúc việc đàm phán của mình, việc của chúng ta là bỏ trốn. Bây giờ mà có người cứ mè nheo khóc lóc giữa đường thế này là một gánh nặng không nhỏ đâu. Thế nên ngay cả khi người khóc trước mặt không phải cô, tôi cũng..."

Đang định đùa tiếp, Lawrence bỗng nhiên nghẹn lại. Holo đang ngược nhìn anh với ánh mắt long lanh tội nghiệp.

"... Thế là không công bằng", anh càu nhàu.

"Ừm.... Đặc quyền của con gái mà."

Thấy cô chẳng biết ngượng tí nào, Lawrence bèn nhẹ nhàng chọt chọt đầu cô.

Đúng lúc đó, ô cửa sổ ở khoang lái mở ra, cứ như người mã phu đã chờ đợi cơ hội này nãy giờ. Ông ta mỉm cười bất đắc dĩ.

"Chúng ta tới nơi rồi. Hai người đã nói chuyện xong chưa?"

"Xong rồi", Lawrence có hơi ngượng ngừng đáp, sau đó tháo những tấm gỗ dưới đáy xe hàng ra. Bên cạnh ông Holo cười khúc khích như điên.

"Quả nhiên những người chuyên môn bàn chuyện lợi ích đều là những người kì quái", người mã phu nói.

"Cái gì, ý ông là tai của tôi á?", Holo tinh nghịch hỏi.

Người lái xe cười lớn - quả nhiên ông không thể đấu lại cô được. "Nhìn hai người như thế này làm tôi muốn trở lại những ngày tháng còn làm thương nhân lưu động quá."

"Nếu tôi là ông tôi sẽ không làm vậy đâu", Lawrence nói, sau đó đẩy hòn đá bên dưới sang một bên và kiểm tra xem đường hầm này có đúng là thứ mà họ đang tìm không. Tiếp theo anh nhảy lên xe ngựa và nhường Holo đi trước. "Lỡ ông lại gặp phải một người như cô ấy thì khổ."

"A, nhưng ghế xe hàng một người ngồi thì hơi rộng. Tôi chỉ ước sao được may mắn như anh kìa!"

Lawrence gượng cười; gần như bất kì thương nhân nào cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Không nói thêm lời nào, anh tụt luôn xuống hầm. Nếu tiếp tục nói kiểu gì anh cũng sẽ mắc cỡ cho mà xem. Và trên hết, bên dưới có Holo đang đợi.

"Tôi mới là người đen đủi khi bị một kẻ như anh chọn trúng đây này!", sau khi phu xe đặt lại hòn đá vào miệng hố, trả lại một mảnh u ám cho đường hầm và lọc cọc lái xe đi, Holo phụng phịu.

Cùng với tiếng ngựa hí vọng lại từ bên trên bắt đầu xa dần, Lawrence cũng bắt đầu suy nghĩ tìm cách trả đũa, tuy nhiên sau cùng anh vẫn đưa ra kết luận rằng dù anh có nói gì chẳng nữa thì kiểu gì Holo cũng sẽ thắng. Thế là anh bỏ cuộc.

"Cô như vậy là quá mức thông minh rồi."

"Đây chính là lý do khiến tôi quyến rũ đến vậy đó", Holo thản nhiên nói, cứ như đây là điều hiển nhiên nhất trên thế giới. Nghe vậy anh biết phải nói gì nữa chứ?

Không, chính vì lúc nào mình cũng tính kế vụn vặt nên mới bị rơi vào bẫy của cô ấy, anh nghĩ bụng.

Và thế là anh quyết định chọn hướng đi bất ngờ nhất.

Lawrence khẽ ho.

Sau đó anh ngoảnh mặt đi: "Chà... ừm, cô xinh thật, công nhận", anh dùng cái giọng ngượng ngùng nhất, xấu hổ nhất có thể.

Chắc chắn trăm phần trăm cô sẽ không ngờ được anh lại đáp lại như thế.

Trong bóng tối, anh cố nhin không cười phá ra. Và quả đúng như anh đoán, cô lâm vào trầm mặc.

Nào, đã đến lúc tung đòn kết liễu, anh nghĩ.

Khi anh ngoảnh mặt sang phía cô, lòng bàn tay anh bất giác bị nhấn chìm trong cảm giác mềm mại lạ thường.

Tâm trí anh trống rỗng khi nhận ra đó là bàn tay nhỏ nhắn, mịn màng của cô.

"... Tôi vui lắm."

Trái tim non nớt của Lawrence không tài nào kháng cự nổi trước những lời thẹn thùng và đầy nữ tính kia. Và chưa hết, bàn tay cô ấy còn siết chặt lấy tay anh, như thể lời thú nhận vừa rồi khiến cô quá đổi e thẹn.

Vậy ra Holo mới là người tung đòn kết liễu.

"Anh quả là một chàng trai đáng yêu nha", cô nói, có vẻ rất thích thú trước màn trêu ghẹo của chính mình, khiến Lawrence đâm ra càng thêm tức tối. Thực ra anh không giận cô vì đã nói vậy, anh giận chính mình vì đã để cho cô có cơ hội thì đúng hơn.

Ấy thế mà buồn thay, anh vẫn không hề có ý định thả tay cô ra, được Holo nắm tay khiến anh thoải mái lạ thường.

"Quá thông minh rồi", anh tự lẩm bẫm với chính mình.

Đường hầm vốn đang yên ắng tịch mịch.

Và sau đó nó được lấp đầy bởi tiếng cười rúc rích của Holo.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Vi

Đang rảo bước, đột nhiên Holo đứng khựng người lại, chắc chắn không phải là vì mấy con chuột đang chí chóc bỏ chạy dưới chân cô.

Trong căn đường hầm tối đen như mực, Lawrence quay sang phía Holo. Bởi hai người vẫn nắm tay nhau nên chuyện lạc đường là không thể.

"Có chuyện gì thế?"

"Anh có cảm nhận được trong không khí có động tĩnh lạ không?"

Lawrence không rõ bây giờ hai người họ đang ở chính xác vị trí nào trong thị trấn, tuy nhiên mùi nước sạch lỏn vởn trong không trung cho thấy đây là một nơi gần khu chợ. Ít nhất anh cũng có thể khẳng định rằng họ đang ở cách xa con sông chảy dọc qua thị trấn.

Không quá khó để tưởng tượng được cảnh tượng người cùng xe ngựa đang đi qua đi lại náo nức ngay trên đầu họ. Vậy nên, không khí có chút rung động cũng không có gì là quá bất ngờ.

"Có thể là do bên trên chăng?" anh hỏi.

"Không..." Holo nói. Anh dám cá lúc này cô đang liếc dọc liếc ngang, tuy nhiên đây là đường hầm, xét cho cùng cũng chỉ có hai hướng để đi mà thôi.

"Nếu mà có ria mép thì tôi đã cảm nhận được rồi."

"Cô có chắc đây không phải là do cô thần hồn nát thần tính không?"

"Không... có tiếng động phát ra. Tôi nghe thấy rõ ràng. Nước? Là tiếng nước bắn tung tóe..."

Hai mắt Lawrence mở lớn khi tiềm thức anh đột nhiên báo động: họ đang bị truy đuổi.

"Là từ phía trước. Không được rồi, chúng ta phải rút lui ngay."

Trước khi Holo kịp dứt lời, Lawrence đã quay ngoắt lại và bắt đầu chạy. Phía sau, Holo cũng loạng choạng chạy theo.

"Trên đường này không có lối rẽ nào đúng không?"

"Đường ngầm chúng ta đang đi là đường thẳng. Cứ đi ngược lại lối này sẽ gặp một đường rẽ. Sau khi rẽ vào đó chúng ta sẽ lạc vào một mê cung chẳng chịt."

"Kể cả tôi cũng không chắc mình sẽ không bị lạc ở chỗ này đâu... A!", Holo đột nhiên dừng bước, khiến tay hai người tách ra khỏi nhau và Lawrence loạng choạng vấp té. Vội vã quay đầu lại, anh nhận ra Holo giờ đang ngoảnh mặt về hướng họ vừa chạy tới.

"Anh che tai lại đi."

"Hả? Tại sao?"

"Dù bây giờ chúng ta có chạy thì vẫn sẽ bị chúng bắt kịp. Chúng đã thả chó săn đuổi theo chúng ta rồi." Trên con đường độc đạo này, nếu như còn bị một đám chó săn được huấn luyện kỹ càng truy đuổi nữa thì e rằng cuộc chạy trốn của họ sẽ chỉ kết thúc trong vô vọng mà thôi. Holo có thị lực khá tốt trong bóng đêm, tuy nhiên lũ chó còn có cả khứu giác và thính giác nhạy bén nữa. Lúc này đây, họ không có món vũ khí nào khác để đẩy lùi lũ thú, ngoại trừ con dao bạc mà Lawrence luôn mang theo bên mình.

Tuy nhiên hai người họ vẫn có một thứ không kém cạnh gì chó săn - Hiên giả sói Holo.

"Hừm. Nghe tiếng sủa của chúng kia, thật là ngu ngốc", Holo nói. Lawrence cũng đã lơ mờ nghe thấy tiếng chó sủa từ đằng xa.

Có thể là do những tiếng vọng khóa lấp lẩn nhau trong đường hầm, tuy nhiên căn cứ vào tiếng động thì Lawrence đoán phải có ít nhất hai con trở lên.

Holo định làm gì?

"Nếu đám chó kia thật sự ngu ngốc đến mức không hiểu được thông điệp này thì tôi không chắc mình sẽ làm gì tiếp theo đâu. Tuy nhiên anh cứ bịt tai lại đi!"

Nghe lời cô, Lawrence lấy tay bịt tai của mình lại Anh đã đoán ra Holo định làm gì: Cô sẽ tru lên.

Holo hít sâu một hơi, sâu đến mức Lawrence tự hỏi không biết chỗ không khí kia đã chui vào đâu. Sau đó là một khoảng lặng ngắn ngủi, để rồi cô tru lên một tiếng long trời lở đất.

"Awooooooooooooo!"

Chấn động từ tràng âm thanh mãnh liệt đủ để khiến cho đôi bàn tay của Lawrence run lên lẩy bẩy, da mặt co giãn rần rật. Cả đường hầm cứ như thể sẽ sập xuống bất kì lúc nào.

Tiếng sói tru kia đủ để khiến cả những trái tim dũng cảm nhất cũng phải khiếp sợ. Lawrence hoàn toàn quên mất đó là tiếng tru của Holo, anh bịt chặt đôi tai và cuộn mình lại như một trái bóng.

Anh chàng thương nhân của chúng ta nhớ lại những lúc bị cả đàn sói truy đuổi trên núi và thảo nguyên. Chúng không chỉ vượt trội về số lượng, am hiểu về mặt địa hình mà còn sở hữu sức mạnh thể chất không một người nào có thể bì kịp. Chúng sẽ khai thác triệt để cả ba yếu tố đó để tấn công và tiếng tru chính là tín hiệu mở màn. Chính vì vậy mà một vài ngôi làng, mỗi khi dịch bệnh lan tràn đến sẽ bắt chước tiếng tru của sói để đuổi bệnh dịch đi.

Holo khản giọng ho khan: "Ugh... cổ họng của tôi..." Sau khi tiếng tru của cô đã bắt đầu dịu xuống, Lawrence buông hai tay đang bịt tai ra và nghe thấy tiếng cô ho khàn khàn. Không có gì ngạc nhiên cả, muốn một tiếng tru khủng khiếp như vậy thoát ra được từ một chiếc cổ họng bé xíu thế kia bắt buộc phải trả một cái giá không nhỏ.

Tiếc là ở đây không có nước hay gì đó cho cô uống.

"Táo... tôi muốn một trái táo... khụ~"

"Sau khi chúng ta an toàn cô muốn bao nhiêu táo sẽ có bấy nhiêu. Đám chó săn sao rồi?"

"Chúng cúp đuôi bỏ chạy rồi."

"Vậy thì chúng ta cũng phải chạy thôi. Họ đã biết vị trí của chúng ta rồi."

"Anh có biết đường không?"

"Chắc là có."

Trước khi bỏ chạy, Lawrence chia tay ra về phía Holo và cô cũng nắm lấy bàn tay anh thật chặt.

Đã chắc chắn rằng hai người sẽ không bị tách ra, Lawrence bắt đầu chạy. Cũng vào lúc đó anh nghe thấy tiếng lao xao của đám người truy đuổi phía sau. "Sao chúng tìm ra được chúng ta nhỉ?", Holo hỏi.

"Tôi không nghĩ chúng biết chính xác vị trí của chúng ta đâu. Đây chắc là do chúng tìm trên mặt đất không thấy, thế là thử xuống dưới đất tìm và vô tình đụng mặt chúng ta thôi."

"À."

"Nếu chúng biết rõ vị trí của chúng ta thì giờ tôi và cô đã bị bao vây rồi..."

"Ra vậy. Anh nói có lý đó."

Ngay trên đầu họ, một vài giọng nói nhỏ bồng bồng vang lên rõ mồn một, để rồi theo sau đó là một tia nắng nhợt nhạt ló ra, xuyên qua đường hầm đen tối. Đây là nơi bọn họ xuống hầm lúc đầu.

Lawrence chưa bao giờ lạc quan đến mức tin rằng Thương hội Milone sẽ tới giải cứu họ.

Sự thật rùng mình bổ xuống đầu anh như một chậu nước lạnh cồng, khiến anh hít sâu một hơi và tăng tốc.

Rồi sau đó, tiếng nói bên trên vọng xuống đường hầm.

"Thương hội Milone đã phản bội anh rồi! Chạy trốn lúc này cũng chỉ vô ích thôi!"

Như thế muốn trốn khỏi tiếng nói kia, hai người họ rẽ sang một lối khác, thế nhưng những lời y hệt như vậy vẫn vang lên từ phía sau. Lawrence lờ tịt chúng đi và tiếp tục chạy, tuy nhiên Holo lại nói với vẻ bất an:

"Có vẻ như chúng ta đã bị bán đứng rồi ha!"

"Và với một cái giá cao là đấng khác. Chỉ cần cô còn ở đây thì Thương hội Milone tối thiểu sẽ bị mất một chi nhánh."

"... Ra vậy. Đó quả thật là một cái giá rất chát."

Nếu Marheit thật sự phản bội họ thì ông ta sẽ phải mang cả chi nhánh của mình ra đặt cược. Nếu thế thật thì ông ta ắt hẳn đã lên kế hoạch cuỗm tiền của chi nhánh và bỏ trốn tới một xó xỉnh xa xôi nào đó.

Tuy nhiên một thương hội hùng mạnh như Milone sẽ không để chuyện đó xảy ra và anh cũng không tin rằng Marheit là loại người sẽ bỏ chạy như vậy.

Vậy tức là những kẻ truy đuổi chỉ đang nói hươu nói vượn nhưng với những người không quen với các kiểu mưu mẹo, như Holo đây chẳng hạn, nó có thể sẽ rất hữu hiệu.

Holo gật đầu, ra điều rằng mình đã hiểu, mặc dù bàn tay đang nắm lấy tay anh khẽ siết chặt thêm.

Lawrence cũng siết chặt tay, mong có thể giảm bớt phần nào nỗi bất an của Holo.

"Được rồi, rẽ phải đi."

"Chờ đã..."

Chưa cần Holo nói, ngay khi vừa ngoặt sang, Lawrence đã dừng phắt lại.

Ở phía cuối đường hầm heo hút gió, một chiếc đèn lồng khẽ đung đưa. "Chúng ở đằng kia!", một kẻ hét lên.

Lawrence ngay lập tức nắm lấy tay Holo và chạy ngược về lối đi ban đầu họ lựa chọn. Những kẻ phía sau cũng bắt đầu chạy theo, nhưng tiếng bước chân của họ không tới được tai Lawrence.

"Anh có biết.."

"... đường không hử? Biết, tôi biết, không phải lo", Lawrence sốt ruột đáp, nhưng sự sốt ruột đó không phải là do anh hết hơi. Ngõ ngách nơi đây quả thật quá mức loằng ngoằng và tất cả những gì anh nhớ được từ những lời nhân viên Milone nói là những lối đi nối với lối vào và lối ra.

Nói anh biết đường cũng không phải là nói dối, tuy nhiên đó cũng không phải là sự thật.

Nếu "biết đường" ở đây là biết họ đã đi qua bao nhiêu ngõ rẽ, nhớ được chỗ nào là rẽ phải, chỗ nào là rẽ trái thì đó là sự thật. Còn nếu nói anh không có lựa chọn sai lầm nào thì sẽ là nói dối.

Trong đầu anh lúc này ngập tràn những ảo giác kì lạ khiến tâm trí anh có thể trống rỗng bất kì lúc nào - đó là tiếng cả đàn chuột chạy trong rừng - bò qua những mảnh vụn đổ nát từ một bức tường đá. Thương nhân lưu động luôn phải ghi nhớ những con số phức tạp như họ nợ ai bao nhiêu tiền và họ đang cho ai nợ bao nhiêu tiền, vậy cho nên họ thường rất tự tin vào trí nhớ của mình. Tuy nhiên sự tự tin của Lawrence chỉ có thể kéo dài trong giây lát sau lời tuyên bố hùng hồn ban nãy.

Những đường hầm ở đây quả thực là quá ngoằn ngoèo rồi rắm.

"Lại một ngõ cụt khác sao?"

Sau khi rẽ phải tại một điểm giao cắt chữ T, hai người họ chạy một đoạn và gặp ngay đường cụt. Lawrence tức giận đá lên tường, miệng thờ hồng hộc. Hành động thế này chứng tỏ điều mà anh lo ngại đã trở thành sự

thực, thế nhưng Holo, trong khi cũng thử một cách khó nhọc, chỉ yên lặng siết chặt lấy tay anh.

Có vẻ như Thương hội Medio đã quyết định phải bắt bằng được cả hai người bọn họ. Xem ra chúng còn huy động một lượng người kha khá để đạt được mục tiêu của mình.

Tiếng bước chân và tiếng hô của chúng vang vọng khắp hành lang. Bọn chúng đông tới mức cả Holo cũng không thể đếm chính xác được số lượng.

Trong lúc nguy cấp thế này, dựa vào tiếng bước chân vang vọng, cả hai có thể tưởng tượng ra đằng sau là cả một đoàn người đang truy đuổi, đông lúc nhúc hơn cả một bày kiến.

"Chết tiệt. Chúng ta phải quay đầu lại thôi. Tôi không nhớ được gì nữa rồi."

Nếu hai người họ lạc vào khu vực lạ thì sẽ không còn cơ hội để quay đầu.

Trí nhớ của Lawrence vốn đã quá tải rồi, tuy nhiên khi nhìn thấy Holo gật đầu đồng ý thì anh quyết định không nói thật cho cô biết. Anh không muốn khiến cô thêm lo lắng nữa.

"Cô còn chạy được không?" anh hỏi.

Lawrence là một chàng thương nhân khỏe mạnh và cường tráng, vậy nên mặc dù đã khá kiệt sức nhưng anh biết mình vẫn còn chạy tiếp được. Tuy nhiên Holo thì chỉ còn đủ sức để gật đầu đáp lại.

Có lẽ cơ thể người của cô không thể nào dẻo dai được bằng hình dạng sói.

"Một chút thôi", cô thở hển hển và nhát gừng đáp lại.

"Hãy tìm một chỗ để..." Lawrence nói. Anh đang định nói nốt "nghỉ", thì thấy ánh mắt của Holo và nuốt lại những lời kia xuống cổ họng.

Hai đồng tử của cô lóe sáng trong bóng tối, không khác gì con sói đang điềm tĩnh xem xét xung quanh trong khu rừng già tối tăm.

Lòng thầm cảm thấy may mắn khi có một người đồng đội như Holo, Lawrence lặng lẽ hít thở và đóng tai lên lắng nghe.

Lạo xạo, lạo xạo, tiếng bước chân thận trọng của những kẻ truy đuổi vang lên.

Căn cứ vào âm thanh phát ra và vị trí mà Lawrence đang đứng, chúng dường như đang chuẩn bị đi ra từ một đường hầm cách đây một đoạn ở phía trước bên phải.

Con đường mà họ vừa đi qua hiện đang ở ngay phía sau lưng. Nếu họ quyết định thụt lùi trở lại thì từ đó sẽ có rất nhiều lối rẽ. Hai người họ đang ôm hy vọng có thể căn chuẩn thời gian và vòng ngược về, sau đó tẩu thoát qua một trong những lối rẽ đó.

Lạo xạo, lạo xạo, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Cũng may tiếng động đó còn cách một bức tường nên có thể yên tâm đôi chút, tuy nhiên tràng âm thanh đang càng lúc càng dồn dập - dường như đám tay chân của Medio cố tình tạo ra tiếng náo động này, bởi anh nghe thấy họ đang trao đổi với nhau bằng một thứ mật hiệu khó hiểu nào đó.

Lawrence có cảm giác họ đã bị lừa vào bẫy và đám người kia chỉ cần thả lưới ra liền có thể tóm gọn hai người.

Anh nuốt nước bọt một cách khó nhọc, đếm từng giây đợi đến lúc phóng đi.

Anh đang tính sẽ bỏ chạy ngay khi đám Medio lại có động tĩnh gì mới.

Và anh không phải đợi lâu.

"A, ắt x..."

Lại một tiếng động khác vang lên từ nơi phát ra tiếng bước chân. Đó là tiếng hắt hơi.

Lawrence chớp lấy cơ hội trời ban này và nắm chặt lấy tay Holo, sẵn sàng đào tẩu bất kì lúc nào.

"Ắt xì!"

Tiếng hắt xì nghe có vẻ nghèn nghẹn, dường như người vừa hắt xì cũng nhận ra sai lầm của mình và lấy tay cố giấu âm thanh vừa phát ra.

Thế nhưng chỉ cần có vậy là đủ để hai người bắt đầu bỏ trốn. Họ rẽ trái ngay tại điểm giao cắt đầu tiên.

Và ngay lúc đó, một thứ gì đó đen thui bay thẳng vào mặt họ.

Lawrence nhận ra đó không chỉ đơn thuần là chuột, bởi Holo đã bắt đầu gầm lên.

"Rrrrrr."

"Cái... chết tiệt! Ở đây! Chúng ở đây!"

Một bóng đen nhỏ, chắc chỉ to bằng một đĩa trẻ, bay qua bay lại trước mặt Lawrence. Anh cảm thấy má trái của mình có gì đó nóng hổi cháy ra. Khi sờ tay lên và cảm thấy dòng chất lỏng ấm nóng nơi đó, anh nhận ra đó là một vết dao chém.

Khi anh nhận ra Holo đã vứt bỏ chuyện chạy trốn sang bên, thậm chí còn cắn ngáp răng vào tay của kẻ cầm dao tấn công họ thì bản thân Lawrence cũng không kiềm chế nổi nữa.

Thường xuyên phải bê vác những lô hàng hóa còn nặng hơn chính bản thân mình xuyên qua những rặng núi và những dải đồng bằng, đám thương nhân lưu động có nắm tay cứng đến độ so được với bạc ròng.

Lawrence dồn hết sức bình sinh vào nắm tay phải và đâm móc thẳng vào mặt kẻ vừa tấn công Holo.

Nắm đấm của anh vừa chạm tới nơi, chợt một tiếng "bép" khó chịu vang lên, không khác gì tiếng ai đó vừa dẫm phải một con ếch.

Lawrence dùng cánh tay còn lại để với tới phía Holo và tóm lấy áo sơ mi của cô, sau đó kéo ngược cô trở về.

Bóng dáng của kẻ bị anh đâm vào loạng choạng ngã nhào ra phía sau. Không thừa thời gian để nhiều lời - Lawrence lập tức bỏ chạy, gắng tìm một lối thoát khác.

Nhưng không lâu sau anh phát hiện tiếng hắt xì ban nãy chính là mảnh khốe để dụ họ ra.

Khi cơ thể ngã oạch xuống đất, Lawrence choáng váng cả người, cứ như máu chảy trong huyết mạch đồng loạt đảo chiều.

Ngay lúc hai người họ định bỏ chạy, một lưỡi dao thọc thẳng về phía Lawrence.

"Ôi lạy Chúa lòng lành, xin người hãy tha thứ cho tội lỗi của con..."

Nghe thấy những lời kẻ thù nói, Lawrence nhận ra người đàn ông này đang định giết anh.

Có lẽ hẳn tưởng rằng mình đã giết được Lawrence.

Nhưng các vị thần vẫn chưa hoàn toàn bỏ mặc Lawrence. Con dao chỉ đâm vào cánh tay trái, vừa vụn ngay phía trên cổ tay.

"Trước khi xin thú tội", Lawrence giơ chân lên và đập thẳng vào đùi gã trước mặt, "hãy hối hận vì hành động của mình đi đã!".

Đẩy người đàn ông đã bất tỉnh sang một bên, Lawrence lấy tay phải nắm lấy ống tay áo của Holo và kéo cô chạy đi.

Khắp chung quanh họ vang vọng tiếng gào thét liên lạc từ nhiều phía, bước chân của đám người Medio càng lúc càng gần.

Họ rẽ về bên trái, sau đó ngay lập tức ngoặt sang phải - tuy nhiên không phải là do Lawrence nhớ đường, và đây cũng không phải là chủ đích của anh.

Họ chỉ cắm đầu chạy, đơn giản vậy thôi. Không được phép dừng lại. Cánh tay trái của Lawrence ngày càng trở nên nặng nề ì ạch, như thể đang chìm dần vào trong một bãi đầm lầy, đã vậy lại còn bóng rít không khác gì bị ai đó đâm một thanh thép nung đỏ rực xuyên qua. Thế nhưng trên thực tế cánh tay trái anh lúc này đã lạnh ngắt, có lẽ là do máu đang ứa ra không ngừng từ miệng vết thương.

Anh không thể chạy xa thêm nữa. Trong những chuyến hành trình của mình, Lawrence đã từng bị thương vài lần, vậy nên anh biết giới hạn của cơ thể mình.

Không rõ lúc này họ đã chạy được bao xa vào trong bóng tối. Tiếng vọng mơ hồ và hỗn loạn từ những kẻ theo đuôi đang xói mòn dần ý thức của anh, cứ như mưa rơi trên đồng cỏ vậy.

Thậm chí khi những kẻ bám đuôi có vẻ như đã bị bỏ lại đằng sau thì anh cũng đã kiệt sức tới độ không thể quay sang lo lắng cho Holo được nữa. Anh không biết mình có thể chạy thêm được bao xa.

"Lawrence."

Khi nghe thấy tiếng gọi, anh tự hỏi không biết có phải đó là tử thần hay không?

"Lawrence, anh có sao không?"

Anh giật mình hồi tỉnh trở lại, sau đó nhận ra mình đang tựa người vào một bức tường trong đường hầm.

"May quá. Nãy giờ tôi gọi bao nhiêu lần mà anh chẳng mảy may nhúc nhích."

"... Ừ. Tôi không sao, chỉ hơi buồn ngủ thôi," Lawrence nói.

Anh không rõ mình đã gượng cười được hay chưa. Thấy vậy, Holo xi mặt xuống và đâm nhẹ vào ngực anh.

"Cố lên! Chúng ta sắp tới nơi rồi."

"... Sắp tới đâu cơ?"

"Anh không nghe thấy tôi nói gì sao? Tôi bảo là tôi đã cảm nhận được hơi ấm của mặt trời phía trước rồi. Gần đây chắc chắn phải có một lối thông lên mặt đất."

Lawrence hoàn toàn không nhớ liệu mình đã từng nghe cô nói vậy hay chưa, tuy nhiên anh vẫn gật đầu, ưỡn thẳng lưng lên và lết tới phía trước. Cùng lúc đó, anh nhận ra cánh tay của mình đã được băng bó.

"... Cái băng gạc này là...?"

"Tôi tự xé ống tay áo để băng bó cho anh đấy. Anh không để ý à?"

"Ừ, không, tất nhiên là tôi có để ý rồi. Tôi không sao đâu." Lawrence cố gắng nặn một nụ cười trấn an cô. Thấy vậy Holo chẳng nói thêm gì, tuy nhiên khi hai người họ tiếp tục đi thì cô vòng lên trước dẫn đường.

"Một chút nữa thôi. Chúng ta đi lối này, sau đó rẽ phải..." cô nắm lấy tay Lawrence và nói. Tuy nhiên chưa kịp dứt câu thì cô đã ngưng bật lại. Anh có thể hiểu tại sao.

Từ đằng sau lại có càng nhiều bước chân ập tới.

"Nhanh lên, nhanh lên", Holo khản giọng thúc giục Lawrence tăng tốc, khiến anh cảm nhận rõ mình đã sắp đến giới hạn rồi.

Mặc dù những kẻ truy đuổi đang càng lúc càng thu hẹp khoảng cách, chúng vẫn cách họ một đoạn khá xa. Chỉ cần họ có thể leo lên trên mặt đất, Lawrence tin rằng với vẻ thâm hiểm của mình lúc này, anh hoàn toàn có thể thuyết phục những người bên trên vươn tay cứu giúp.

Thương hội Medio chắc chắn không muốn bị từng ấy nhân chứng nhìn thấy.

Chỉ cần cô có thể chớp được cơ hội để liên lạc với bên Milone thì Holo sẽ trốn thoát được, như vậy là đủ. Ưu tiên số một hiện tại là có thể gặp lại người của Milone và xây dựng kế hoạch hành động mới.

Lawrence thầm nghĩ trong đầu khi anh gắng lê cơ thể mình về phía trước, dù cho mỗi giây trôi qua, cơ thể đó lại càng thêm nặng nề. Một lúc sau, quả đúng như Holo nói, anh đã thấy ánh sáng ở trước mặt.

Những tia nắng nghiêng nghiêng từ bên phải rọi xuống. Những tiếng bước chân ở phía sau đang càng lúc càng gần, nhưng có vẻ như hai người họ sắp sửa trốn được rồi.

Holo giật mạnh tay Lawrence để giục anh chạy nhanh lên, và anh cũng đang cố gắng hết sức để theo chân cô.

Tại nơi phía cuối con đường, họ rẽ phải.

Ánh nắng ban ngày soi rọi con đường trước mặt.

"Đường này dẫn lên trên mặt đất đấy - gắng thêm một chút nữa thôi!"

Sinh khí đã dạt dào trở lại trong lời nói của Holo, nhờ đó Lawrence phấn chấn hơn hẳn và gắng gượng tiến về phía trước.

Con mồi đã thoát khỏi thợ săn trong đường tơ kẽ tóc.

Ít nhất thì đây là những gì Lawrence dám khẳng định...

... Cho tới khi anh nghe thấy Holo tựa như sắp bật khóc tới nơi.

"K-không..." cô run rẩy.

Lawrence ngẩng mặt lên.

Mắt anh vẫn đang quen với bóng tối, vậy nên khi ngược mắt lên, những tia sáng như những cây kim châm vào mắt. Anh phải mất vài giây mới có thể làm quen và nhìn rõ được, nhưng đến khi đó anh cũng hiểu ra tại sao Holo lại suy sụp tinh thần như vậy. Trước mắt họ là cái giếng đã không còn được sử dụng, ánh sáng từ bên trên len qua miệng giếng tròn và rọi thẳng xuống đây. Có lẽ nó đã bị bỏ không từ hồi những đường hầm này còn được dùng để cung cấp nước.

Nhưng miệng giếng trên kia lại quá cao. Lawrence gắng vươn tay hết cỡ cũng chỉ vừa vịn chạm tới trần, nhưng miệng giếng thậm chí còn cao hơn cả thế.

Nếu không có dây và thang thì hai người họ chắc chắn bị kẹt dưới này, không thể thoát được.

Cả Lawrence và Holo đều lâm vào trầm mặc, lòng nặng trĩu chán chường và tuyệt vọng như những kẻ cho vay nặng lãi ngược nhìn những bậc thang dẫn tới thiên đường.

Và lúc đó, như thể muốn hai người biết rằng họ thật sự đã bị dồn vào đường cùng, những kẻ đuổi tới từ phía sau đã vây lấy ngõ cụt.

"Chúng đây rồi!", một gã rít lên. Nghe thấy vậy, hai người cuối cùng cũng quay đầu lại.

Holo ngược mắt nhìn Lawrence, nhìn anh rút con dao găm bằng cánh tay phải còn lành lặn ra, với những động tác nặng nề và trì trệ như đang ngâm mình dưới nước, lao ra chặn giữa cô và những kẻ theo đuổi.

"Lùi lại."

Lawrence định bụng tiến về phía trước, nhưng tiếc thay hai chân của anh đã không còn chút hơi sức nào. Anh chỉ biết chôn chân một chỗ, không tài nào tiến thêm bước nữa.

"Không được - anh mệt lắm rồi!", Holo nói.

"Không hẳn. Tôi vẫn còn cử động được", Lawrence dửng dưng đáp. Tuy nói vậy nhưng bây giờ đến ngoái đầu ra sau nhìn cô anh cũng khó có thể làm được.

"Đồ ngốc, chẳng cần đến đôi tai tinh nhạy này tôi cũng thừa biết là anh đang nói dối", Holo vặn lại. Tuy nghe thấy vậy nhưng Lawrence vẫn mặc kệ lời cô và nhìn chăm chăm về phía trước.

Trước mặt anh lúc này là năm gã từ Medio, tên nào tên nấy đều lăm lăm những dao găm cùng gậy gộc, và tiếng bước chân vang vọng cho thấy đang có thêm viện quân tiến về nơi này.

Mặc dù có ưu thế tuyệt đối nhưng năm gã kia vẫn chưa nhào về phía hai người họ, thay vào đó quyết định dừng lại tại ngã rẽ và khóa chặt Holo cùng Lawrence.

Có vẻ như họ đang chờ viện quân tới, mặc dù chỉ cần năm người họ là quá đủ để bắt cả anh lẫn cô bạn của mình. Lawrence rõ ràng không còn hơi sức đâu mà chiến đấu, còn Holo chỉ là một cô gái.

Nhưng năm gã đó vẫn đứng nguyên một chỗ ở đó và sau một lúc chờ đợi, người chúng chờ đã tới nơi. Năm người kia ngoái đầu lại, sau đó đứng dạt sang một bên.

"A...", Holo thốt lên khi thấy bóng hình của kẻ xuất hiện nơi góc tường. Cả Lawrence cũng suýt nữa thốt lên kinh ngạc.

Người đàn ông xuất hiện từ sau góc tường không ai khác, chính là Yarei.

"Khi nhận được tin tức tôi vẫn còn bán tín bán nghi", hắn nói. "Nhưng thật không ngờ đó sự là anh, Lawrence."

Không giống như những người dân sinh sống trong những bức tường thành hay những thương nhân phong trần lang bạt khắp nơi, Yarei khoác trên mình bộ trang phục nhuộm màu vàng nâu của đất và mặt trời. Với vẻ mặt buồn rầu, hắn nói.

"Tôi cũng ngạc nhiên không kém gì anh đâu", Lawrence nói. "Đa phần đám người ở Pasloe mỗi khi nghĩ tới kim loại đều sẽ chỉ nghĩ tới cái cuốc hay lưỡi liềm. Thật không ngờ họ lại còn dính dáng tới cả một kế hoạch làm giá bạc hoành tráng cỡ này."

"Không có nhiều dân làng hiểu được thương vụ này đâu", Yarei đứng đưng nói, cứ như thể hẳn đến từ một ngôi làng khác chứ không phải Pasloe. Mà thực ra nhìn trang phục của hẳn như thế này thì có thái độ đó cũng là dễ hiểu thôi. Màu sắc và chất vải của chúng tự thân đã là bằng chứng rõ nhất cho mối quan hệ giữa hẳn và Medio.

Một gã nông dân xoàng xĩnh sẽ không bao giờ có được thứ trang phục thượng hạng như thế. "Khi khác sẽ làm một bữa chứ? Còn hiện tại thì chúng ta không có thời gian rồi."

"Coi nào, Yarei. Tôi đã lặn lội tới tận Pasloe mà vẫn không được gặp mặt anh đấy."

"A, nhưng anh lại gặp được người khác đúng không?" Yarei liếc nhìn Holo phía sau lưng anh. "Tôi thật không nghĩ đây là sự thật, nhưng quả thực cô ấy có tồn tại, y như trong những câu chuyện cổ tích. Yêu tinh sói hiện thân, là kẻ quyết định mùa màng hàng năm bội thu hay thất bát."

Lawrence nhận ra Holo hơi giật mình nhưng anh vẫn không quay lại nhìn.

"Giao cô ta đây", Yarei ra lệnh. "Chúng tôi sẽ đưa cô ta tới Giáo hội và để những truyền thống xưa cũ mãi nằm trong mồ yên mả đẹp!", hẳn ta bước tới phía trước.

"Lawrence, có được cô ta đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ có thể tiêu diệt được Thương hội Milone. Tiếp theo đó, một khi gỡ bỏ được toàn bộ thuế má của lúa mì, thóc lúa của làng tôi sẽ mang lại một khoản lợi nhuận kếch xù, và chúng tôi, những người bán chúng, sẽ trở thành những kẻ giàu có. Chẳng thứ gì sinh lời bằng những món hàng không thuế."

Khi Yarei chỉ còn cách họ hai bước chân, Holo chợt nắm chặt lấy áo sơ mi của Lawrence. Mặc dù đầu óc đang mơ hồ nhưng anh vẫn nhận ra hai bàn tay cô đang run rẩy.

"Lawrence, làng của chúng tôi vẫn nhớ ơn anh khi anh chịu mua lúa thời điểm chúng tôi bị đánh thuế nặng nề. Vậy nên bọn tôi sẽ sẵn sàng ưu tiên anh quyền mua trước. Và chẳng phải chúng ta là bạn sao, đúng không nào? Là một thương nhân, anh ắt phải tính được lỗ lãi của việc này chứ?"

Từng lời của Yarei chậm rãi thấm sâu vào đầu Lawrence. Bán lúa không thuế quả thật không khác gì hái vàng trên cây vậy. Nếu anh chấp nhận lời mời của Yarei thì gia tài của anh chắc chắn sẽ phình lên thấy rõ. Khi anh đã tích góp đủ tiền, anh hoàn toàn có thể mở một cửa hàng tại Pazzino. Sử dụng quyền mua lúa tại làng Pasloe làm vũ khí, anh có thể bành trướng công việc kinh doanh của mình.

Từng câu từng chữ của Yarei khiến giấc mơ của anh càng trải dài và rộng mở...

"Ồ, tất nhiên là tôi tính toán được lỗ lãi thiệt hơn rồi", Lawrence nói.

"Ôi, Lawrence!", Yarei tươi cười nói, hai tay dang ra sẵn sàng chào đón. Ở phía sau, năm tay đang níu lấy áo sơ mi của Lawrence lại càng siết chặt.

Lawrence dùng chút sức lực cuối cùng của mình để quay ra sau nhìn Holo. Thấy vậy, cô cũng ngược mắt lên nhìn anh.

Trong đôi mắt màu hổ phách của cô nhuộm đầy vẻ buồn bã; sau đó đôi mắt kia từ từ nhắm lại.

Lawrence quay đầu trở lại.

"Tuy nhiên, một thương nhân luôn phải biết giữ chữ tín", anh nói.

"Lawrence?", Yarei ngờ vực hỏi.

Lawrence tiếp tục: "Nhờ số phận an bài, cô gái kì lạ mà tôi vô tình kiếm được đây muốn trở về phương Bắc. Tôi đã cam kết rằng sẽ đi cùng cô ấy tới đó. Tôi không thể phá bỏ bản cam kết này được, Yarei ạ."

"Anh...", nghe thấy vậy, Holo tròn mắt ngạc nhiên, trong khi Lawrence thì nhìn chòng chọc về phía Yarei.

Yarei lắc đầu khó hiểu, thở dài một hơi rồi nhìn Lawrence. "Nếu vậy thì không còn cách nào khác cả, tôi buộc phải hoàn thành nốt hợp đồng của mình rồi."

Hắn ta giơ tay phải lên ra hiệu, thấy vậy đám tay sai của Medio xung quanh, chỉ đợi có lúc này, thủ thế sẵn sàng tấn công.

"Thật đáng tiếc khi tình bạn giữa hai ta chỉ ngắn ngủi thế này, Lawrence."

"Thương nhân lưu động là những người luôn phải nói 'tạm biệt' mà", Lawrence đáp.

"Các người có thể giết gã đàn ông. Bắt sống đứa con gái." Yarei lạnh lùng ra lệnh, cứ như hắn ta đã hóa thân thành người khác. Theo hiệu lệnh, đám tay chân của Medio lao tới phía trước.

Lawrence đang nắm chặt dao găm trên tay phải, tuy nhiên anh vẫn không tài nào nhấc nổi chân ra sau hay tới trước.

Nếu anh cầu kéo được thêm một chút thời gian nữa thì có thể Thương hội Milone sẽ cử người tới cứu họ. Anh gắng bấu víu lấy chút hy vọng mong manh kia và vung vẩy con dao một cách vụng về.

Ngay lúc đó, Holo vòng tay ôm lấy người anh.

"H-Holo, cô làm g..."

Đôi cánh tay mảnh khảnh ôm lấy anh thật chặt, sau đó đẩy anh xuống đất.

Anh tự hỏi không hiểu cô lấy đâu ra ngần ấy sức lực, nhưng sau đó chợt nhớ ra đây có thể là do anh đã không còn sức để kháng cự nữa rồi.

Holo không hoàn toàn đỡ được cả người anh, vậy nên Lawrence vẫn ngã khụy nửa người ra sau, tiếp đất bằng hạ bàn. Chấn động sau cú té khiến con dao trên tay anh rơi ra.

Lawrence cố gắng đứng dậy và vươn tay với lấy con dao găm, nhưng cuối cùng vẫn không tài nào dậy nổi. Cơ thể anh lúc này thậm chí còn chẳng thể chống đỡ được cánh tay đang vươn ra, khiến anh ngã dúi người về phía trước.

"Holo... con dao..."

"VẬY LÀ ĐỦ RỒI."

"Holo?"

Cô lặng yên không đáp, chỉ từ từ đặt tay lên cánh tay đang duỗi ra của Lawrence.

"Sẽ hơi đau một chút. Anh gắng chịu nhé."

"Cái..."

Lawrence không kịp nói nốt từ còn lại thì Holo đã tháo dải băng gác quấn quanh tay trái anh và ngửi ngửi vết thương đang lộ ra.

Đúng lúc đó, kí ức hiện về trong tâm trí anh. Anh nhớ lại cuộc chuyện trò của hai người vào lần đầu tiên gặp mặt, cái lúc anh bắt cô chứng minh cô thật sự là một con sói.

Anh nhớ như in câu trả lời thản nhiên của cô khi ấy.

Để có thể biến hình thành sói, cô cần một ít lúa mì hoặc...

... Máu tươi.

"Các người còn làm gì thế! Nhanh lên, bắt lấy họ đi!", Yarei hét lên, khiến lũ người của Medio - vốn đang chần chừ khi thấy hành động kì lạ của Holo - sực tỉnh và bắt đầu lao tới gần hai người.

Holo nhắm mắt lại, nhe răng ra và cắn phập chúng vào trong vết thương của Lawrence. "C-cô ta hút máu của tên kia!"

Holo hé mở mắt khi nghe thấy tiếng kêu kinh hãi và quay sang nhìn Lawrence.

Anh không rõ vẻ mặt của chính anh lúc này như thế nào, nhưng Holo thì đang mỉm cười với anh, một nụ cười buồn bã.

Xét cho cùng thì chỉ có loài ác quỷ mới hút máu người mà thôi.

"Đừng hoảng sợ! Cô ta chỉ là một con ả bị ma nhập thôi! Bắt lấy ả!", Lời cổ động của Yarei không tới được tai đám người Medio; tất cả bọn họ đều đang chết sững giữa đường.

Holo từ từ rời khỏi cánh tay của Lawrence; quá trình biến hình của cô đã bắt đầu.

"Tôi sẽ..." khi mái tóc bắt đầu cứng lại và biến thành lông thú, cô nói. Hai cánh tay để trần do ống tay áo đã bị xé toạc ra lúc trước cũng đã biến thành vuốt sói.

"Tôi sẽ không bao giờ quên rằng anh đã chọn tôi."

Thay vì dùng tay, cô chùi vết máu nơi khoe miệng bằng cái lưỡi đỏ thắm của mình, hình ảnh đó cứ lớn vờn trong mắt Lawrence.

"Lawrence...", cô đứng dậy và quay sang đối mặt với anh. Cùng với nụ cười ảo não trên mặt là những lời sau cuối.

"Xin anh, đừng nhìn tôi."

Cơ thể cô phình ra với tốc độ kinh người, kèm theo đó là tiếng vải rách toạc, khiến bộ lông nâu gầy như lộ hẳn ra ngoài. Chiếc túi đựng hạt lúa của cô cũng rơi xuống đất cùng với những mảnh vụn áo quần.

Lawrence ngay lập tức vươn tay ra chộp lấy chiếc túi đựng lúa mì nơi Holo cư ngụ. Khi anh ngoảnh đầu lại, in vào mắt anh là một con sói khổng lồ.

Từ những ngón chân của nó vươn ra những chiếc móng vuốt cong oằn và sắc lẹm như lưỡi hái, còn những chiếc răng thì lớn tới mức hình dạng của từng chiếc gần như lộ rõ. Hàm răng đồ sộ đó có vẻ như có thể nhai trọn cả một người chỉ bằng một cú đớp.

Con sói nọ to lớn tới mức chỉ không khí tỏa ra quanh người nó thôi cũng vô cùng nặng nề và nóng rẫy. Dường như chỉ đứng gần thôi cũng có thể bị nó nung chảy. Tuy thế nhưng đôi mắt nó lại rất lạnh lùng và thậm trọng đến lạ thường.

Không còn đường thoát nữa rồi.

Mỗi một người trong đường hầm đồng loạt đưa ra cùng một kết luận.

"Aaaaauuugh!" Tiếng tru vang lên như châm lấy ngòi súng khiến gầy như tất cả đám lâu la buông hết vũ khí và bỏ chạy. Hai người trong số đó ném vũ khí về phía con sói, nhưng hầu hết chỉ là do hoảng loạn.

Con thú khéo léo đưa mõm quắp lấy lần lượt từng món vũ khí kim loại và cắn nát nó bằng hai hàm răng đồ sộ.

Đây chính là một vị thần.

Ở phương Bắc, từ "thần" dùng để mô tả những tạo vật mà nhân loại không thể nào kháng cự được.

Từ trước tới nay Lawrence chưa từng thực sự hiểu rõ định nghĩa trên - nhưng giờ thì anh đã hiểu rõ.

Không ai có thể làm gì được con sói này. Không thể.

"Gừ..."

"Cái..."

Hai gã vừa ném vũ khí đi chỉ nghe ngào thốt ra vài tiếng, thậm chí còn không ra nổi thành từ.

Bằng bàn chân khổng lồ của mình, con sói hất văng hai tên kia sang một bên. Tiếng động phát ra lúc đó giống y như tiếng của những con ếch bị khi dẫm bẹp vậy. Sau đó, con sói phi thẳng về phía trước, tựa như đang lướt đi trên mặt đất...

"Không ai trong các người sẽ toàn mạng rời khỏi đây!", tiếng gầm hoang dại và trầm muện vang lên, kèm theo đó là từng tràng âm thanh hỗn tạp giữa tiếng móng vuốt va vào kim loại xen lẫn tiếng la hét hoảng loạn của những kẻ ngã xuống. Trong khi đó, Lawrence cố gắng nhấc thân thể dậy để có thể đuổi theo họ.

Nhưng cuộc thám sát kết thúc chỉ sau tích tắc.

Con sói nọ dừng lại, và sau đó là tiếng thều thào của người cuối cùng còn sống sót.

"C-các vị thần lúc nào cũng vậy... lúc nào cũng... bất công..." Đó là giọng của Yarei.

Nhưng không ai đáp lại lời hăn ta cả, chỉ có tiếng kẽo kẹt khi con sói khổng lồ há miệng ra. Lawrence hét lên.

"Holo, không!"

Trong thình không vang lên tiếng "cách", rõ ràng là hai hàm răng kia đã khép chặt lại.

Hình ảnh Yarei nằm gọn giữa hai hàng răng nanh của Holo tự động hiện lên trong tâm trí Lawrence. Yarei không lý nào có thể trốn thoát được. Hăn ta lúc này như một con chim đáng thương không tài nào thoát nổi cú vỗ của con chó dữ.

Nhưng sau vài giây im lặng, Holo miễn cưỡng quay đầu lại phía hành lang hẹp, và hàm răng của cô không hề dính bê bết máu như Lawrence vẫn tưởng.

Thay vào đó, Yarei đang bị treo lủng lẳng trên răng nanh của cô.

"Holo,.. " Lawrence thở phào và lẩm bẫm gọi tên cô, nhưng Holo chỉ thả Yarei xuống dưới đất và không hề nhìn lại phía hăn ta.

Sau đó, tiếng nói trầm thấp lại vang lên.

"Lúa mì..."

Tiếng gầm đó đáng sợ như chính cơ thể khổng lồ của cô, khiến Lawrence giật nảy cả người khi nghe thấy.

Anh biết đó chính là Holo, nhưng anh thật sự không khống chế được bản thân mình. Anh không rõ liệu mình cố thể trấn định nổi không nếu bị cô nhìn thẳng vào mắt nữa.

Con sói đang đứng trước mặt anh quá đỗi đáng sợ.

"Lúa mì... mang nó cho tôi", Holo lặp lại. Lawrence gật đầu trong vô thức và đưa túi lúa mì trong tay ra.

Tuy nhiên, bất chợt anh giật ngược người lại. Lawrence có một linh cảm không mấy dễ chịu về việc này.

"Cô định làm gì với chỗ lúa mì này?"

Nghे xong câu hỏi của Lawrence, Holo im lặng một lúc rồi giơ chân trước ra.

Nhưng đúng lúc đó, Lawrence bỗng dưng cảm thấy một áp lực khổng lồ đè xuống, khiến cơ thể anh ngã ngửa.

Khi anh nhìn thấy mép của Holo nhếch lên ở bên ngoài những chiếc răng sắc nhọn, anh nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm chí mạng.

"Ra đó là câu trả lời của anh. Nào, lúa mì..."

Mặc dù anh biết Holo định lấy túi lúa mì và rời đi nhưng những lời của cô như có ma lực, cưỡng ép anh không thể không đưa tay ra.

Nhưng cơ thể anh quá mệt mỏi rồi, giơ cánh tay lên hay thậm chí là cầm lấy chiếc túi nhỏ xíu cũng là việc bất khả thi.

Đầu tiên chiếc túi rơi từ trên tay anh xuống dưới đất, sau đó cả cánh tay của anh cũng buông thõng xuống.

Anh không thể lượm nó lên.

Lawrence nhìn chăm chăm cái túi với ánh mắt tuyệt vọng cùng cực.

"Cảm ơn vì đã chăm sóc cho tôi." Holo tiến lại gần và nói, sau đó khéo léo dùng hai hàm răng lượm chiếc túi nhỏ lên.

Đôi mắt màu hổ phách đó không hề liếc nhìn anh lấy một lần, cô chỉ lẳng lặng lùi lại một bước, hai bước rồi ba bước, sau đó uyển chuyển xoay người trong hành lang chật hẹp và bắt đầu bước đi.

Chiếc đuôi với đỉnh chóp trắng toát mà Holo luôn hãnh diện lọt vào mắt anh. Nó vẫn trắng lệt như vậy dù đang phe phẩy một cách buồn bã và lùi xa dần. Lawrence hét lên. Âm thanh phát ra từ cổ họng anh yếu ớt tới nỗi khó có thể coi là một tiếng hét, nhưng đó là toàn bộ sức lực của anh lúc này.

"C-chờ đã!"

Holo tiếp tục đi.

Lawrence tự trách mình vì đã giật mình lùi lại khi cô tiến tới ban nãy. Cô ấy đã nói đi nói lại rất nhiều lần rằng bản thân cô cực kì chán ghét khi người khác nhìn cô với ánh mắt sợ hãi.

Nhưng cơ thể anh vẫn phản ứng theo bản năng. Nhân loại là chủng loài luôn sợ hãi trước những thứ họ không biết rõ và bản thân anh cũng đã co rúm người lại trước mặt Holo.

Thế nhưng anh vẫn gọi tên cô.

"Holo!" anh hét lên bằng chiếc cổ họng khản đặc của mình.

Không được rồi, anh nghĩ. Và đúng lúc đó, Holo dừng bước.

Đây là cơ hội của anh. Nếu anh không thể khiến cô thay đổi suy nghĩ thì anh sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa.

Nhưng biết nói gì đây? Những phương án, kế hoạch lướt qua trong đầu anh như thoi đưa.

Anh không thể hùng hồn khẳng định rằng mình không sợ cô. Hình dạng sói của cô vẫn khiến anh hoảng loạn. Nhưng anh vẫn muốn cô dừng bước. Lúc này đây anh thật sự không tìm ra ngôn từ gì để diễn tả sự mâu thuẫn trong lòng.

Não bộ anh hoạt động điên cuồng, vẻ hoảng loạn trong lúc cố chấp vá ngôn từ của anh chắc chắn sẽ lại khiến cô cười nhạo một phen cho xem.

"Cô... cô biết đồng quần áo mà cô vừa phá đó đáng giá bao nhiêu không?" Đây là câu trả lời cuối cùng của anh. "Tôi không quan tâm cô là thần thánh hay gì... Cô nhất định phải đền cho tôi! Cô chỉ mới kiếm được có bảy mươi đồng bạc. Còn lâu mới đủ!"

Anh hét toáng về phía cô, cố gắng tỏ ra tức giận một chút. Không, thực ra bản thân anh cũng có giận thật.

Anh biết giờ có cầu xin cô đừng đi cũng chỉ vô ích. Khi bản thân vẫn còn khiếp sợ hình dạng của cô trước mắt, anh chỉ biết lôi lý do này ra để ngăn cô đừng đi.

Vì tiền, một kẻ thương nhân có thể nuôi lòng thù hận sâu hơn cả thung lũng, và sự kiên trì của gã thương nhân đi đòi nợ còn dai dẳng hơn cả vầng trăng mỗi đêm lại mọc trên trời.

Lawrence cố gắng khiến những lời anh nói ra nghe độc địa hết mức có thể, chỉ như vậy mới truyền tải được thông điệp đó tới cô. Anh không bảo rằng anh không muốn cô rời đi. Anh đang bảo rằng việc cô rời đi lúc này hoàn toàn là vô nghĩa.

"Cô nghĩ tôi phải dành dụm bao nhiêu năm trời... mới tích cóp đủ số tiền đó hả? Tôi sẽ theo sát cô... theo sát cô tới tận những khu rừng nơi cực

Bắc xa xôi nếu như tình thế bắt buộc!"

Những lời Lawrence nói vang vọng trong đường hầm một lúc lâu mới bắt đầu tắt lịm.

Holo đứng sững đó một lúc, sau đó vung vẩy chiếc đuôi lớn của mình.

Liệu cô có quay đầu lại không?

Cơ thể của Lawrence cuối cùng cũng phản bội chính anh, nó đổ sập xuống dưới đất dù cho lồng ngực anh lúc này đang căng tràn sự lo lắng sốt ruột.

Holo lại tiếp tục bước đi.

Lòng bàn chân của cô tuần tự và nhẹ nhàng giẫm xuống mặt sàn: cạch, cạch.

Hai mắt Lawrence bắt đầu nhòe đi.

Mình không khóc, gã thương nhân tự nhủ với chính mình khi ý thức của anh ta chìm vào vực sâu tuyệt vọng.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Kết

Lawrence đang đứng giữa không gian tối tăm mù mịt. Đây là nơi nào? Anh đang làm gì ở đây? Anh hoàn toàn không hề biết.

Bóng tối bủa vây khắp nơi, ấy vậy mà lạ thay, anh lại có thể nhìn thấy chính cơ thể của mình.

Anh tự hỏi không biết mình đang ở đâu.

Trong khi còn đang suy ngẫm, khóe mắt anh đột nhiên nhìn thấy một đốm sáng lóe lên.

Anh lập tức ngoảnh mặt về phía ấy, thế nhưng bên đó lại chẳng có gì. Anh dụi mắt và nghĩ rằng đây chỉ là do anh tưởng tượng ra thì lại một lần nữa, đốm sáng kia lại hiện lên ở khóe mắt.

Là một đốm lửa chẳng?

Anh quay mặt lại hòng nhìn thẳng vào đó. Lần này cuối cùng thì anh cũng thấy rõ mồn một bóng dáng của nó.

Một thứ gì đó màu nâu hạt dẻ đang khẽ đung đưa trước mặt anh.

Anh nhìn nó chăm chăm không rời, cuối cùng anh cũng nhận ra đó không phải là đốm lửa.

Là lông thú. Một khóm lông dài màu nâu đang phe phẩy.

Và đầu chóp của nó điểm màu trắng tinh khôi.

Lawrence mở choàng mắt ra, hơi thở của anh nghẹn lại. Anh vội vàng đuổi theo nó ngay.

Cái đuôi đó, cái chóp đuôi trắng đó!

Đó là Holo. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là đuôi của Holo.

Vẫn đang đung đưa phe phẩy, cái đuôi trông càng lúc càng nhỏ dần, và Lawrence ở phía sau vừa chạy hộc tốc, vừa ra sức gọi lại.

Nhưng cổ họng anh không phát ra bất kì tiếng nào, khoảng cách tới chiếc đuôi của Holo cũng không hề được thu hẹp lại.

Bàn chân ngày càng trở nên nặng nề, khiến cho anh càng thêm phần bứt rứt. Anh nghiến chặt hai hàm răng và vươn tay phải ra, dù chính bản thân cũng hiểu rằng làm vậy chỉ hoài công.

Chiếc đuôi của Holo đột nhiên biến mất.

Và cũng ngay lúc đó, Lawrence chớp mắt và thấy trước mặt mình là một cái trần nhà không biết ở nơi đâu.

"Ư..."

Anh bật dậy, chợt một cơn đau đốn ngay lập tức chạy dọc khắp cánh tay trái của anh. Mất một lúc lơ mơ, nhờ có cơn đau kích thích mà kí ức của anh mới tràn về.

Thương hội Medio đang đuổi bắt anh. Tay của anh bị đâm. Bọn họ bị dồn vào chân tường.

Và Holo đã rời bỏ anh.

Nhớ tới chiếc đuôi phe phẩy đây cô độc khi cô cất bước xa dần, Lawrence thở dài nã nã.

Mặc kẹt trong tấm thân tàn mà muốn ngồi dậy cũng phải gắng hết sức, anh bần thần tự hỏi liệu lúc đó anh có thể nói gì khác hay không,

Câu hỏi đó cứ lớn vồn trong tâm trí anh, đến nỗi chuyện anh đang ở đâu, vốn là một vấn đề cấp thiết hơn cả, trở nên nhỏ nhất chẳng đáng để tâm.

"A, anh tỉnh rồi à?"

Nghe thấy giọng nói bất thành lời, Lawrence quay sang và thấy Marheit đang đứng ở trước cửa.

"Vết thương của anh thế nào rồi?", tay cầm xấp tài liệu, Marheit bước tới chỗ Lawrence và mở toang ô cửa sổ bên cạnh giường bệnh ra.

"Đỡ hơn rồi... nhờ ơn ngài."

Ngọn gió trong lành và dễ chịu thổi qua khung cửa sổ, mang theo những tràng âm thanh ồn ào và huyền ảo, nhờ đó Lawrence đoán ra anh đang ở tại một phòng trong Thương hội Milone.

Vậy ra là sau đó người của Thương hội Milone đã tới cứu anh.

"Tôi phải xin lỗi anh vì sự tắc trách của chúng tôi đã đẩy anh vào tình thế hiểm nghèo như vừa rồi."

"Không, không, ngay từ đầu bạn đồng hành của tôi mới là nguyên do dẫn tới đủ thứ chuyện lùm xùm này."

Nghe Lawrence nói vậy, Marheit gật đầu, sau đó ngừng lại trong giây lát, có vẻ như đang cân thận lựa lời thích hợp để nói tiếp.

"May là Giáo hội không phát giác ra tràng não động diễn ra dưới lòng đất. Nếu Giáo hội thấy hình dạng thật của bạn anh, chà... lúc đó không phải

chỉ chi nhánh này, mà ngay cả đại bản doanh của thương hội cũng sẽ bị thiêu sống dưới tội danh dị giáo không chừng."

"Ngài đã thấy hình dạng thật của cô ấy?" Lawrence ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Những người được tôi cử đi cứu anh có báo lại rằng có một con sói khổng lồ nhất quyết không chịu giao anh ra trừ khi đích thân tôi tới."

Chẳng có lý gì Marheit phải nói dối. Điều đó chứng tỏ, sau khi Lawrence bất tỉnh, Holo đã quay trở lại chỗ anh.

"Còn Holo thì sao? Cô ấy đâu rồi?"

"Cô ấy đang đi tới khu chợ. Trông bộ dạng của cô ấy có vẻ rất gấp gáp, cô nói rằng cô cần một ít áo quần để đi đường", Marheit băng quơ nói, hồn nhiên không biết tới câu chuyện của hai người họ. Tuy nhiên Lawrence đoán Holo ắt hẳn đang sửa soạn để tự mình lên đường.

Lúc này có khi cô đang trên đường tiến về phương Bắc rồi.

Ý nghĩ đó nhức nhối khoan sâu vào trái tim Lawrence, nhưng đồng thời cũng giúp anh cảm thấy đã tới lúc dứt khoát chia tay được rồi.

Những ngày tháng bên nhau giữa hai người chỉ là một sự tình cờ kỳ lạ không hơn không kém mà thôi.

Lawrence buộc bản thân phải chấp nhận sự thật đó, quay trở về tâm trí của một người thương nhân.

Ngoài Holo ra, trong lời của Marheit còn có một ẩn ý quan trọng khác.

"Ngài nói Holo đi tới khu chợ, vậy tức là cuộc đàm phán với Thương hội Medio đã diễn ra thành công tốt đẹp đúng không?"

"Đúng vậy. Sứ giả của chúng tôi đã trở về từ thành Trenni vào sáng sớm hôm nay, anh ta đã hoàn tất cuộc đàm phán với Đức vua. Chúng tôi đã thu được những đặc quyền mà bên Medio thèm khát, và có vẻ như họ cũng đã chấp nhận thất bại. Mọi việc đều đang diễn ra hết sức suôn sẻ", Marheit nói với giọng đầy tự hào.

"Tôi hiểu rồi. Thế thì tốt quá... Vậy là tôi đã ngủ trọn một ngày đúng không?"

"Hửm? À ừ, đúng vậy. Anh có muốn ăn trưa không? Tôi vừa mới từ phòng bếp đi ra và tôi không nghĩ là họ đã tắt bếp đâu, vậy nên nếu muốn anh có thể ăn chút gì đó nóng sốt để lót dạ trước đã."

"Không, không sao đâu. Liệu tôi có thể nghe kết quả cuối cùng trong thỏa thuận giữa chúng ta không?"

"Tất nhiên là được."

Lawrence hơi bất ngờ khi thấy một người đến từ phương Nam lại không khăng khăng mời anh dùng bữa. Có lẽ nếu anh là người bản địa thì Marheit sẽ nhiệt tình hơn chẳng.

"Lượng bạc mà chúng tôi đã thu gom được là 307,212 đồng. Đức vua dự định cắt giảm đáng kể hàm lượng bạc bên trong những đồng tiền này, vậy nên ngài đồng ý trả cho chúng ta lượng tiền tương đương với 350,000 đồng."

Thật là một con số dọa người. Tuy nhiên trong đầu Lawrence lúc này lại không phải là con số khổng lồ kia - anh đang mải tính toán khoản tiền lời mình sẽ thu được.

Hợp đồng ghi rõ anh sẽ nhận được năm phần trăm trên tổng số lợi nhuận của Milone. Lawrence ước tính số tiền mà mình thu được là hai ngàn một trăm đồng bạc.

Ngần đây là đủ để anh thực hiện giấc mơ mở một cửa tiệm của riêng mình.

"Theo như hợp đồng kí kết giữa chúng ta, anh Lawrence, chúng tôi nợ anh năm phần trăm trên số tiền lãi chúng tôi thu được. Phải vậy không?"

Lawrence gật đầu, và Marheit cũng gật đầu lại.

Sau đó Marheit đưa cho Lawrence một tờ giấy. "Xin hãy xem qua và xác nhận", ông nói.

Tuy nhiên, Lawrence đã không nghe được những lời của ông nữa.

Trên tờ giấy đó là một con số không thể tin được.

"Ca... cái gì..."

"Một trăm hai mươi đồng - năm phần trăm tổng số lợi nhuận của chúng tôi", Marheit lạnh lùng nói.

Thế nhưng Lawrence không hề phát khùng lên. Mẫu giấy ghi rõ chuyện gì đã xảy ra cho khoản tiền họ những tưởng sẽ kiếm được.

"Phí vận chuyển tiền, phí giao dịch khi Đức vua trả tiền cho chúng tôi, thuế bạc và chi phí kí kết hợp đồng. Chắc chắn đây là chú ý của các cố vấn cho Đức vua. Họ biết họ bắt buộc phải từ bỏ một số đặc quyền, tuy nhiên họ vẫn muốn để số tiền thất thoát của họ trong cuộc trao đổi bạc này càng ít càng tốt."

Nhìn những thông tin chi tiết bên dưới, anh có thể hiểu rằng Đức vua đã rất khôn ngoan tận dụng vị trí của mình để có thể lấy lại tiền từ phía Thương hội Milone.

Ngoài việc bắt thương hội phải trả phí thu thập và phí chuyên chở tiền, ông còn bắt họ phải nộp thuế trực tiếp bằng đồng bạc thay vì dùng chi

phiếu. Để vận chuyển tiền cần một khoản phí khổng lồ, lên tới hàng vạn đồng sau khi tính cả tiền ngựa, hộp gỗ đựng tiền và lính bảo vệ.

Đức vua thậm chí còn bắt họ phải đóng khoản lệ phí cắt cổ để kí kết được những hợp đồng kia.

Mặc dù người kí hợp đồng bên phía Milone là một thương nhân thuộc dòng dõi quý tộc tới từ phương Nam, điều hành chi nhánh của một thương hội lớn, tuy nhiên ông ta vẫn không thể sánh bằng một Đức vua. Ai là người nắm thế thượng phong là điều không cần phải bàn cãi nữa. Thương hội Milone chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận trả cho những khoản phí mà thôi.

"Chúng tôi đã tính toán ra khoản lợi nhuận sau cùng là hai nghìn bốn trăm đồng bạc, năm phần trăm trong đó sẽ được giao cho anh đúng như theo hợp đồng.

Lawrence đã phải lên kế hoạch công phu tới vậy, đã phải chịu bị đâm vào tay... chỉ vì vốn vụn có một trăm hai mươi đồng bạc.

Nghĩ tới chuyện nếu không tham gia thương vụ này, có lẽ Holo đã không phải rời bỏ anh, đầu óc Lawrence quay cuồng xung quanh hai chữ "lỗ nặng".

Một trăm hai mươi đồng bạc đó quả thực không đáng một chút nào.

Thế nhưng hợp đồng vẫn là hợp đồng. Anh buộc phải chấp nhận nó, không còn lựa chọn nào khác. Đời có lúc thắng, lúc thua. Đây chính là sự thật trần trụi của đời thương nhân. Đáng nhẽ ra anh phải mừng là vẫn còn giữ được cái mạng của mình và ra về với một trăm hai mươi đồng bạc kia.

Nhìn tờ tài liệu, Lawrence chậm rãi gật đầu.

"Đây là kết quả mà không ai ngờ tới. Thật đáng tiếc", Marheit nói.

"Bất ngờ là một phần không thể thiếu trong kinh doanh mà", Lawrence đáp.

"Anh quả là một người hào sảng đấy. Tuy nhiên", Marheit nói tiếp, ông lại thu hút được sự chú ý của Lawrence. Giọng của Marheit không biết vì lý do gì nhưng nghe cao hứng hơn hẳn.

"Bất ngờ cũng có thể diễn ra theo hướng tích cực mà. Đây."

Lawrence đón lấy tờ giấy thứ hai từ tay Marheit, hai mắt mở trừng ra khi thấy nội dung trên đó.

Anh lập tức ngược mắt lên nhìn Marheit với vẻ đầy sững sốt.

"Thương hội Medio cực kỳ thèm khát những quyền lợi đặc thù kia và họ biết những đồng bạc họ thu được rồi sẽ giảm giá nhanh thôi, vậy nên ôm đồng bạc đó cũng không khác gì ôm một cục nợ. Họ hy vọng có thể kiếm được tiền nhờ đặc quyền về thuế kia và họ sẵn sàng làm tất cả để có được nó. Họ đã đưa ra lời đề nghị cho chúng ta gần như ngay lập tức."

Tài liệu trong tay Lawrence chỉ ra phần ăn chia trong khoản lợi nhuận từ vụ trao đổi này là một ngàn đồng bạc.

"Một ngàn đồng... cái này có thỏa đáng không đây?"

"Một khoản tiền vặt thôi mà", Marheit mỉm cười. Thương hội Milone chắc chắn kiếm được còn nhiều hơn thế, tuy nhiên Lawrence chưa thô lỗ tới mức hỏi han con số chính xác. Dầu sau thì được người ta tặng cho một khoản ngoài hợp đồng như thế này cũng đã chẳng khác gì lượm được thỏi vàng trên đường rồi.

Hợp đồng là cốt lõi của thương nghiệp - những khoản giao dịch tiền tệ mà không có hợp đồng cũng chẳng khác gì chưa từng tồn tại.

"Còn nữa, chúng tôi sẽ chi trả cho phí điều trị cũng như trông nom cho ngựa và xe hàng của anh."

"Con ngựa của tôi không bị làm sao ư?"

"Đúng vậy - có vẻ như cả Thương hội Medio cũng không coi nó đáng để làm con tin."

Lawrence nhin không được mỉm cười trước tiếng cười nồng nhiệt của Marheit.

"Chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề thanh toán vào một ngày khác nhé, được không?", Marheit nói.

"Không vấn đề gì. Thành thật cảm ơn ngài."

"Không có gì, chúng tôi mới là bên được lợi nhiều nhất mà. Khoản tiền đó có đáng là bao so với việc để lại ấn tượng tốt trong lòng một thương nhân tài giỏi như anh, anh Lawrence."

Marheit nhìn Lawrence với ánh mắt tường tận, hiếm khi bỏ sót một tính toán nào, kèm theo đó là nụ cười đúng chất thương nhân của ông. Ất hẳn là không phải vô tình rồi.

Tuy nhiên sự thật rành rành rằng Lawrence đã nhận được một ngàn đồng bạc từ trưởng chi nhánh của một thương hội lớn và họ rõ ràng coi anh là một người rất đáng để gây dựng mối quan hệ tốt.

Một thương nhân đạo như Lawrence hẳn nên biết tự hài lòng về điều đó.

Ngồi trên giường, anh gật đầu và cảm ơn Marheit.

"Ồ, có lẽ tôi nên hỏi cái này", Marheit nói, "anh muốn thanh toán bằng bạc không? Nếu anh muốn một loại hàng hóa khác thì chúng tôi vẫn có thể

thu xếp được."

Khối lượng của một ngàn đồng bạc sẽ rất nặng, và nó cũng chẳng mang lại lợi ích cụ thể nào cả. Lawrence cất nhắc đề nghị của Marheit một lúc, tính toán khoản tiền mà người ta hứa trả cho anh và kích thước của xe ngựa, và đúng lúc đó anh đột nhiên nghĩ tới một món hàng.

"Ngài có hạt tiêu không? Chúng rất nhẹ và không cồng kềnh, ngoài ra khi mùa đông tới hạt tiêu nhất định sẽ tăng giá, bởi khi đó người ta chuộng những món làm từ thịt."

"Hạt tiêu ư?"

"Có vấn đề gì sao?", thấy Marheit khúc khích cười, Lawrence hỏi.

"Không, không vấn đề gì. Chẳng là dạo gần đây tôi có được đọc kịch bản một vở kịch được gửi về từ phương Nam và chuyện này làm tôi nhớ tới nó."

"Vở kịch?"

"Đúng vậy. Một con quý hiện thân trước mặt một gã thương nhân giàu có và nói: 'Tìm tới cho ta kẻ nào tươi ngon nhất người có thể mang tới, nếu không ta sẽ nuốt sống người.' Không muốn mất mạng, gã thương nhân mang tới cho con quý những cô hầu gái trẻ trung nhất, xinh đẹp nhất trong nhà hắn ta, và cả những gã người hầu bầu bĩnh nhất. Nhưng con quý vẫn lắc đầu từ chối."

"Hô."

"Thế là tên thương nhân mới rút tiền đi khắp nơi trong thành phố hòng tìm kiếm một người thích hợp. Cuối cùng hắn ta tìm thấy một gã thầy tu trẻ tuổi, khắp người cậu ta thơm phức mùi sữa và mật ong. Hắn ta quảng cho tu viện một đồng vàng để mua lại cậu chàng và mang cậu ta tới trước con

quý. Nhưng cậu ta lại nói: 'Hỡi quý dữ, kẻ chống lại cả Chúa trời, kẻ thơm ngon nhất trong vùng này không phải là tôi đâu.'

Lawrence đã hoàn toàn nhập tâm vào câu chuyện. Anh lặng thinh gật đầu.

"Kẻ ngon nhất chính là người đang đứng trước mặt người đây. Ông ta ngày nào cũng mang theo hạt tiêu trong cuộc đời đuổi theo đồng tiền của mình, linh hồn béo tốt của ông ta nhờ vậy mà được tầm ướp gia vị hảo hạng tới vậy còn gì," Marheit hào hứng kể tiếp, hai tay cũng bắt đầu vung loạn xạ khi ông nhập tâm vào câu chuyện. Đến cuối cùng ông ta thậm chí còn bắt chước vẻ mặt hoảng sợ của gã thương nhân nọ trước khi sực tỉnh mà bẽn lẽn cười.

"Đây là vở kịch tôn giáo mà Giáo hội dùng để thuyết giáo rằng việc buôn bán nên có chừng mực", ông nói. "Đó là những gì tôi nhớ. Nhưng tôi nghĩ gia vị quả thật là một món rất thích hợp cho những thương nhân sắp sửa phát lên đấy."

Lawrence không khỏi mỉm cười trước câu chuyện thú vị mà Marheit vừa kể cũng như lời khen ngợi của ông. "Tôi hy vọng không bao lâu nữa cơ thể mình cũng được tầm ướp gia vị như tên kia!", anh nói.

"Tôi rất trông chờ điều đó đấy, và cũng trông chờ cả những thương vụ kếch xù trong tương lai nữa, anh Lawrence", Marheit nói, sau đó hai người nhìn nhau và mỉm cười.

"Tôi sẽ chuẩn bị hạt tiêu cho anh. Giờ tôi vẫn còn việc phải làm nên xin được thứ lỗi..." Marheit quay lưng trở lại lối ra.

Nhưng ngay lúc đó, có người gõ cửa.

"Có lẽ là cô bạn của anh đấy", Marheit nói, nhưng Lawrence thừa biết rằng chuyện đó không thể nào xảy ra được.

Từ bên giường, Marheit đi ra mở cửa và Lawrence, đầu vẫn đang gác trên gối, ngoảnh ra nhìn về phía cửa sổ.

Ở ngoài đó, anh thấy một bầu trời rất đổi trong xanh.

"Thưa sếp. Chúng ta nhận được cái hóa đơn này..." Lawrence nghe thấy tiếng cửa kéo kẹt mở ra, theo sau đó là tiếng nói chuyện dè dặt của người ngoài cửa với Marheit cũng như tiếng sột soạt khi anh ta đưa cho ông một tờ giấy.

Đây chắc hẳn là một công chuyện khẩn cấp nào đó. Lawrence ngược mắt lên nhìn những đám mây lớn vờn trên trời cao và tự hỏi đến bao giờ anh mới mở được cửa hiệu của riêng mình.

Nhưng không lâu sau, tiếng của Marheit vọng lại.

"Đây rõ ràng là hóa đơn gửi tới thương hội ta, nhưng.."

Thấy Marheit nhìn mình, Lawrence cũng ngoảnh đầu lại nhìn ông.

"Anh Lawrence, có một tờ hóa đơn được gửi tới cho anh này."

Tên của những đối tác kinh doanh cũng như những khoản anh vay nợ của người khác lần lượt vụt hiện lên trong đầu anh.

Anh gắng nhớ xem trong số những khoản đó đã có khoản nào đến hạn trả chưa, tuy nhiên thời gian anh lưu lại ở mỗi thành phố đều không cố định. Dù ngày trả nợ có là ngày hôm qua đi chăng nữa thì anh không nghĩ lại có người khất khe tới vạy trước một thương nhân lưu động như anh.

Và ai lại biết được anh đang ở đây chứ?

"Cảm phiền ngài cho tôi xem qua được không?"

Marheit cầm lấy tờ hóa đơn từ tay tên cấp dưới và mang tới cho Lawrence.

Lawrence cầm lấy, sau đó bỏ qua hết đoạn quy định rườm rà bên trên, tập trung thẳng vào nội dung chi tiết ở dưới cùng.

Anh nghĩ nếu mình nhìn thấy nội dung hóa đơn, anh có thể đoán ra nó từ đâu tới.

Nhưng những vật dụng trên hóa đơn chẳng mang lại cho anh chút thông tin gì.

"Hừm...", Lawrence âm ừ, đầu nghiêng sang một bên dầy vẻ tò mò, nhưng đúng lúc đó người anh đột nhiên dựng đứng dậy như bị sét đánh.

Thấy vậy, Marheit giật mình và đang định nói gì đó, nhưng Lawrence chẳng đoái hoài gì tới ông và cứ thế chạy thẳng ra cửa, mặc kệ cơn đau trên cánh tay trái mà đẩy cửa ra.

"Ừm, xin lỗi..."

"Để tôi đi!", Lawrence hét lên, thế là gã nhân viên kia liền giật mình tránh đường. Anh mặc kệ ánh mắt kì lạ của hai người kia và chạy một mạch trên hành lang, sau đó dừng lại và hỏi:

"Nơi bốc dỡ hàng ở chỗ nào?"

"Ờ... đi đến cuối hành lang này sau đó rẽ trái thì sẽ tới..."

"Cảm ơn", Lawrence đáp cụt lùn, sau đó vội vàng chạy đi ngay.

Cái hóa đơn đắt đỏ đã bị vò nát trong tay khi anh dồn hết sức bình sinh mà chạy đi.

Nội dung của tờ hóa đơn nhàu nát đó chính là thứ khiến cho Lawrence nóng vội tới mức này.

Ngày ghi trên hóa đơn là hôm nay và trên đó ghi lại những vật phẩm từ một thương nhân buôn vải ở Pazzino và một người bán trái cây.

Trên hóa đơn có ghi: Hai chiếc áo choàng thượng hạng dành cho nữ với khăn choàng lụa, một đôi giày đi đường, một chiếc lược mai rùa và một lượng táo lớn.

Tổng cộng chỗ đó tốn tất cả một trăm năm mươi đồng bạc, và số lượng những quả táo kia nhiều đến mức chắc chắn một người ăn không xuể.

Dù vậy nhưng trên hóa đơn không hề ghi lại khoản mục nào liên quan tới việc sử dụng ngựa hay xe đẩy.

Câu trả lời đã quá hiển nhiên.

Lawrence đã tới khu cảng bốc dỡ hàng.

Ở đó là hàng núi hàng hóa muôn hình vạn trạng đang xếp dài, cùng với tất cả những món hàng hóa được mang về từ những vùng đất xa xôi để mang đi xuất khẩu và đang chuẩn bị rời cảng. Khu cảng tấp nập những chú ngựa cùng những tiếng hô hào huyên náo. Khung cảnh hỗn loạn này chỉ là chuyện thường ngày tại một thương hội làm ăn phát đạt như Milone.

Lawrence đảo mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm người mà anh tin chắc là đang ở đây.

Khu vực chất hàng này đông nhưng nhúc ngựa cùng những chiếc xe kéo. Lawrence chạy một vòng, thậm chí còn vấp phải một bó cỏ khô vương vãi. Nhìn thấy chú ngựa thân quen cùng chiếc xe hàng của mình, Lawrence tiến lại gần.

Những người đang làm việc tại khu chất hàng này đều nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, nhưng Lawrence chẳng thèm để ý tới họ, anh chỉ tập trung vào một thứ.

Ngay trước thùng xe với một núi táo cao ngất ngưỡng bên trên, một thân hình nhỏ bé đang cầm một nhúm lông xinh xắn trong tay và tỉ mỉ chải chuốt cho nó bằng chiếc lược mai rùa.

Cô khoác một chiếc áo choàng trông mười phần xa xỉ và trùm kín bên trên bằng một chiếc mũ trùm đầu. Sau một hồi chải chuốt, cô dừng lại và thở dài.

Vẫn không hề quay lại phía Lawrence, người trên ghế lái cất tiếng: "Tôi không muốn để anh mò tới tận những cánh rừng phương Bắc để đòi đầu."

Lawrence không khỏi phì cười khi nghe thấy cái giọng nồm nồm kia của cô.

Anh tiến lại gần ghế ngồi và mặc cho Holo đang cứng đầu không chịu nhìn mặt mình, anh vẫn chìa tay phải ra.

Sau một thoáng liếc về phía anh, Holo lập tức quay trở lại nhìn chiếc đuôi, nhưng cuối cùng cô cũng chậm rãi chìa tay ra.

Lawrence nắm lấy tay cô, còn Holo cũng đành đầu hàng mà mỉm cười.

"Phải trả hết nợ tôi mới về nhà."

"Đương nhiên rồi."

Bàn tay Holo nắm chặt lấy tay Lawrence, rất, rất chặt.

Xem ra cuộc hành trình của cặp đôi kỳ lạ này sẽ còn kéo dài thêm một chút nữa.

Cuộc hành trình của sói và gia vị.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 1

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Từ khi bắt đầu chấp bút viết cho những cuộc thi có giải thưởng bằng tiền mặt, tôi chưa khi nào ngưng nghĩ tới chuyện ăn trọn giải nhất.

Rồi sau đó, tôi tính toán dùng tiền thưởng để mua cổ phiếu, tăng cường đầu tư và không lâu sau bắt đầu mơ màng nghĩ tới viễn cảnh thống trị thế giới bằng của cải mệnh mông của mình.

Gần đây tôi đã kiếm đủ tiền để có thể gọi một bát soba cỡ siêu lớn từ tiệm soba mà không phải lo lắng tới chuyện tiền nong nữa.

Xin chào mọi người, tên tôi là Hasekura Isuna.

Mới đây tôi vừa giành được huy chương bạc của Giải thưởng Dengeki Shosetsu lần thứ mười hai. Đây là một vinh dự gần như sánh ngang với việc có được vàng trắng trên bầu trời. Tôi không thể tin nổi. Tôi đã ba lần năm mơ, trong đó họ gọi điện báo tôi rằng họ đã nhầm tôi với người khác.

Khi tôi bắt đầu chỉnh sửa lại bản thảo, tôi đã hai lần năm mơ rằng tôi bị trễ mất hạn chót.

Tôi không rõ mình đã bao nhiêu lần năm mơ rằng tôi trở nên giàu có đủ để thống trị thế giới.

Trên thực tế, trong khi ngồi viết những trang cuối sách này, tôi vẫn đang hồ nghi không biết đây là hiện thực hay mộng tưởng.

Gửi những bạn sẽ đọc cuốn sách này, những biên tập viên cùng hội đồng giám khảo đã giúp tôi mở ra cánh cửa tới thế giới mộng mơ này, tôi xin gửi tới mọi người lời cảm ơn chân thành nhất.

Ngoài ra, gửi tới những người ở lễ nhận giải, những người đã lên tiếng ủng hộ tôi và đặc biệt là tới Mitsutaka Yuki, người đã tặng tôi món đồ trang trí hình con sói bạc dựa theo tựa đề "Sói và Gia vị", cảm ơn anh rất nhiều. Đến giờ con sói bạc nhỏ xinh kia vẫn đang được cẩn thận trưng bày bên cạnh máy tính của tôi.

Tôi cũng xin được cảm ơn Ayakura Jyuu vì những bức minh họa tuyệt vời. Chúng đã khắc họa hoàn hảo những nhân vật của tôi. Tôi hy vọng lời cảm ơn của mình có thể truyền tải hết sự bất ngờ của tôi khi được nhìn thấy chúng.

Gửi tới tất cả những người, những sự vật và sự kiện đã góp phần thúc đẩy tôi đạt tới vị trí ngày hôm nay: Cảm ơn rất nhiều.

Tôi sẽ nỗ lực hết sức để có thể đảm bảo rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh dậy từ giấc mộng mong manh này.

Hasekura Isuna

Table of Contents

Mục lục

Tác Giả Và Hoạ Sĩ

Tập 1

Chương Mở Đầu

Chương I

Chương Ii

Chương Iii

Chương Iv

Chương V

Chương Vi

Chương Kết

Lời Tác Giả